Τό σπίτι τοῦ Παιδιοῦ

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΠΕΧΛΙΒΑΝ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

(ἡ Παιδόπολις)

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΠΙΣΗΜΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΕΡΑΝΟΥ
«ΠΡΟΝΟΙΑ ΒΟΡΕΙΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»

Διευθύνεται ἀπὸ τριμελῆ Ἐπιτροπὴ Ἐντεταλμένων Κυριῶν ΠΒΕΕ.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ἡρώδου Ἀττικοῦ 9

ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1951
ΕΤΟΣ Α΄. ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 35 (11)

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ὀργανισμοί, Τράπεζαι, Ἑταιρεῖαι .... Δρχ. 100.000
Δῆμοι καὶ Κοινότητες ἄνω τῶν 5.000 κατοίκων καὶ Ἰδιῶται .... » 50.000
Λοιποὶ Δῆμοι καὶ Κοινότητες καὶ Σχολεῖα . » 25.000
Μαθηταί, Πρόσκοποι, Ὁδηγοί, Στρατιῶται » 10.000
Ἐξωτερικοῦ: Δολλάρια 5 ἢ Λίραι 2.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1000

Ὑπεύθυνος Συντάξεως: ΑΓΓ. ΜΕΤΑΞΑΣ, Ἀντιφίλου 16 — Ἀθῆναι
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Φραγκ. Μαλατέστας, Μενελάου 9, Ἀθῆναι

Ἀθάνατες ἀλήθειες

Ο ΛΥΝΝΑΙΟΣ ΚΑΙ Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ

Καὶ ὁ Σωκράτης

Τὰ φυτὰ καὶ τὰ ἄνθη ποὺ εἴδαμε σήμερα, μᾶς εἶπε ὁ Γεροστάθης, καθὼς γυρίζαμε ἀπὸ τὸν καθημερινό μας περίπατο, μοῦ θύμισε, παιδιά μου, τὸν περίφημο βοτανικὸ Λινναῖο καὶ τὴ Βιβλιοθήκη του.

Ὁ Λινναῖος (1) γεννήθηκε στὴν Σουηδία, ἀφιέρωσε δὲ ὅλη του τὴ ζωὴ στὴ σπουδὴ τῶν φυτῶν. Ὅσο περισσότερο σπούδαζε τὰ φυτά, τόσο καὶ περισσότερο τὰ θαύμαζε. Εὕρισκε δὲ στὰ φυτὰ τὴ σοφία καὶ τὴν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ.

Ἐπειδὴ δὲ πίστευε πὼς εἶναι ἐξαιρετικὰ χρήσιμο σὲ κάθε ἄνθρωπο, ποὺ θέλει νὰ κανονίση κατὰ τρόπο ἠθικὸ καὶ θεάρεστο τὴ διαγωγή του, νὰ μὴ ξεχνάει ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι «πανταχοῦ παρὼν» ἔγραψε μὲ μεγάλα γράμματα σὲ μιὰ πινακίδα ποὺ τὴν τοποθέτησε στὴ Βιβλιοθήκη του αὐτὸ τὸ ρητό: «Νὰ εἶσαι ἐνάρετος. Ὁ Θεὸς παρών». Αὐτὲς τὶς ἔξη φρόνιμες λέξεις ἂς γράψουμε κι᾽ ἐμεῖς, εἶπε ὁ Γεροστάθης, μὲ γράμματα ποὺ δὲν σβύνονται, στὸ μυαλό μας καὶ στὴν καρδιά μας. Καὶ καθὼς τὸ ἡλιότροπτο (πρόκειται γιὰ τὸ γνωστὸ φυτὸ ποὺ ὅλοι τὸν γνωρίζουμε μὲ τὸ ὄνομα ἥλιος) παρακολουθῆ πάντα μὲ τὸ μεγάλο του ἄνθος τὸν ἥλιο, ἀπὸ τὸν ὁποῖον παίρνει καὶ φῶς καὶ θερμότητα καὶ ἀνάπτυξη, ἔτσι κι᾽ ἐμεῖς ἂς ἔχουμε πάντα τὸ μυαλό μας καὶ τὴν καρδιά μας προσηλωμένα στὸν οὐράνιο πατέρα μας, ποὺ τόσο φροντίζει γιὰ μᾶς καὶ μᾶς κάνει εὐτυχισμένους.

«Ἀγαπήσεις (4) Κύριον τὸν Θεόν, ἐν ὅλη τὴ καρδία σου, καὶ ἐν ὅλη τῇ ψυχῇ σου καὶ ἐν ὅλη τῇ διανοίᾳ σου. Αὕτη ἐστὶ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή», εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.

Ναὶ παιδιά μου, πρόσθεσε ὁ Γεροστάθης. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ Θεὸ εἶναι τὸ πρῶτο θεμέλιο τῆς ἀρετῆς καὶ φυσικὰ τῆς ἀληθινῆς εὐτυχίας.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΟ

Ὁ Λινναῖος ἦταν χριστιανὸς πρόσθεσε ὁ Γεροστάθης. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης, ὁ μεγάλος φιλόσοφος τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, ἂν καὶ ζοῦσε πολλὰ χρόνια προτοῦ γεννηθῆ ὁ Χριστὸς καὶ σὲ ἐποχὴ ποὺ ἐλατρεύοντο πολλοὶ θεοὶ καὶ ἐπικρατοῦσε ἡ εἰδωλολατρεία, ὡδηγημένος ἀπὸ τὸν ὀρθὸ λόγο, καὶ βλέποντας τὴν ἀξιοθαύμαστη σκοπιμότητα τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ, ἀναγνώριζε τὴν σοφία, τὴν παντοδυναμία, τὴν πρόνοια καὶ τὴν ἀγαθότητα του.

Ὅταν κάποτε ὁ Σωκράτης κουβέντιαζε μὲ ἕνα νέο, τὸν Ἀριστόδημο τὸν Ἀθηναῖο, ἐδίδασκε πὼς ὁ Θεὸς βλέπει τὰ πάντα, εἶναι πανταχοῦ παρών, καὶ φροντίζει περὶ πάντων, ἰδιότητες, δηλαδή, ποὺ κάθε χριστιανὸς ἀποδίδει στὸ Θεό. Ὁ Σωκράτης, λοιπόν, πολὺ ὀρθὰ συμβούλευε:

«Ὄχι μόνο ὅταν μᾶς βλέπουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ σ᾽ αὐτὴ τὴν ἐρημία ὅταν βρισκόμαστε, πρέπει νὰ ἀποφεύγουμε τὰ ἄδικα, τὰ αἰσχρά, καὶ τὰ ἀνόσια, διότι καὶ ἂν κανένας ἄλλος δὲν μᾶς βλέπει, μᾶς βλέπει ὁ Θεὸς ὁ παντεπόπτης καὶ πανταχοῦ παρών».

Ἔτσι, μὲ αὐτὰ ποὺ πίστευε καὶ δίδασκε ὁ Σωκράτης περὶ Θεοῦ, εἶχε καταστῆ ὁ ἠθικώτερος καὶ πιὸ ἐνάρετος ἄνδρας τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας.

(Ἀπὸ τὸ Γεροστάθη)

(1) Κάρολος φὸν Λιννὲ ἱδρυτὴς τῆς σύγχρονης βοτανικῆς. Γεννήθηκε στὴ Σουηδία στὰ 1707 καὶ πέθανε στὰ 1778. Ὑπηρέτησε στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Οὐψάλας ὡς καθηγητὴς τῆς ἰατρικῆς καὶ ἀργότερα τῆς βοτανικῆς. Ταξινόμησε τὸ φυτικὸ καὶ τὸ ζωϊκὸ βασίλειο, ὑπῆρξε δὲ ὁ εἰσηγητὴς τῆς διπλῆς ὀνομασίας τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων καὶ πετρωμάτων μὲ σκοπὸ τὴν ἐπιτσημονική τους κατάταξη. Ἔγραψε πολλὰ βιβλία, στὰ ὁποῖα βασίζεται ὅλη ἡ ἐπιστήμη τῆς Βοτανολογίας.

(2) Μετάφραση τοῦ κειμένου τοῦ Εὐαγγελίου: «Νὰ ἀγαπήσης τὸ Θεὸ μὲ ὅλη σου τὴν καρδιά, μὲ ὅλη σου τὴν ψυχή, καὶ μὲ ὅλη σου τὴ σκέψη. Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή».

Τὸ κέντημα

Κάθεται ἡ Φιφίκα στὴ βεράντα
κἔχει τὸ γατάκι της κοντὰ
κἕνα καλαθάκι μὲ γιρλάντα
παίρνει στὴν ποδιά της καὶ κεντᾶ.

Λάμπει στὸ χεράκι τὸ βελόνι,
τραγουδοῦν τὰ χείλια ποὺ καὶ πού,
κἔτσι σὲ λιγάκι νά, τελειώνει
μιὰ σκουφίτσα μαύρη τοῦ παπποῦ.

Κάτω μαργαρίτες στὰ χωράφια
φαίνονται μόλόλευκη μορφή·
τέτοιες μαργαρίτες μὲ χρυσάφια
κέντησε στὴ σκούφια κὴ Φιφή.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΖ

Τὰ δέντρα

Ἀγαπήσετε τὰ δέντρα τὰ τρανά,
κάθε κάμπος νὰ γιορτάσει
καὶ τὸ μάτι νὰ χορτάσει,
νὰ χορτάσει πρασινάδες στὰ βουνά.

Νὰ ψηλώνει, φουντωμένο τὸ κλαδὶ
καὶ τἀγέρι νὰ μυρώνει,
κιἀπὸ τὴ φωλιὰ τἀηδόνι
νὰ θωρεῖ τὶς ὀμορφιές, νὰ τραγουδεῖ.

Ἀγαπήσετε τὰ δέντρα τὰ τρανά,
ποὺ στὴ σκιά τους ἐκεῖ κάτω
πήγαινε, φωτιὰ γεμάτο,
τὸ κλεφτόπουλο νὰ γείρει μιὰ φορά.

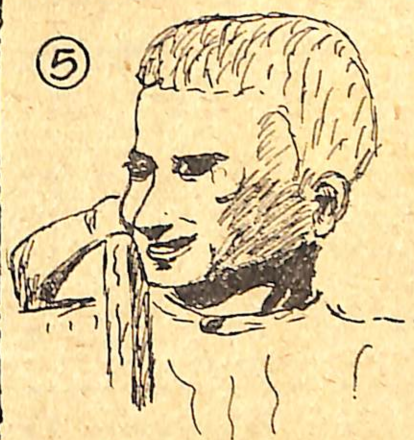
Τώρα πάγει τραγουδῶντας μὲ τἀρνιὰ
τὸ βοσκόπουλο ἐκεῖ πέρα
καὶ βαρεῖ τέτοια φλογέρα
ποὺ ζηλεύουν τὰ πουλάκια στὰ κλωνιά.

Ἀγαπήσετε τὰ δέντρα τὰ τρανά,
δεῖξτε τους μιὰ στοργὴ χώρια,
νᾆναι ἡ χώρα μας πανώρια,
νὰ γεμίσουν πρασινάδες τὰ βουνά.

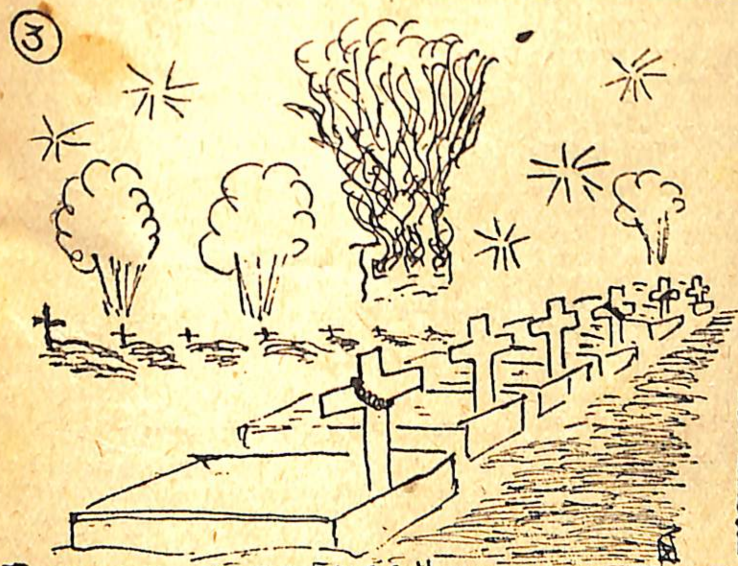
ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΖ

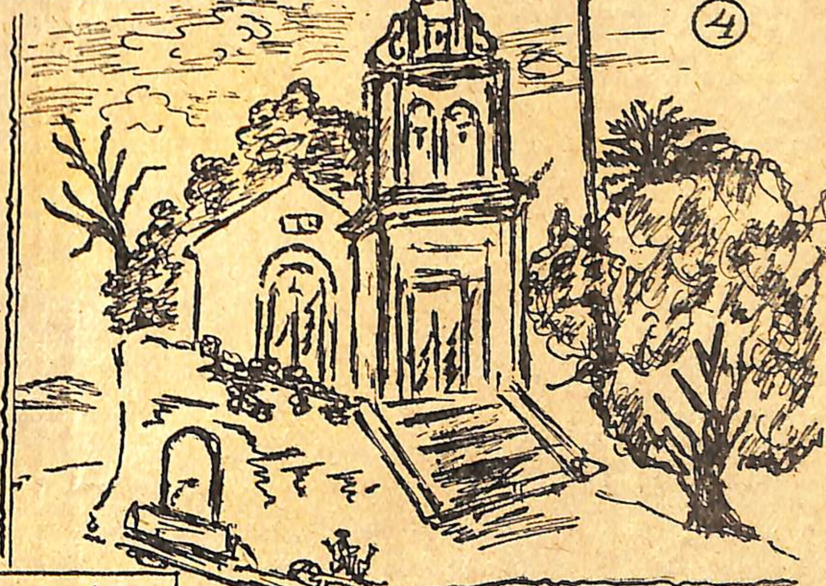

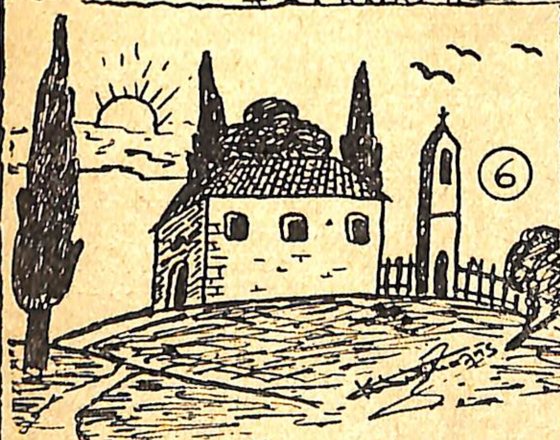

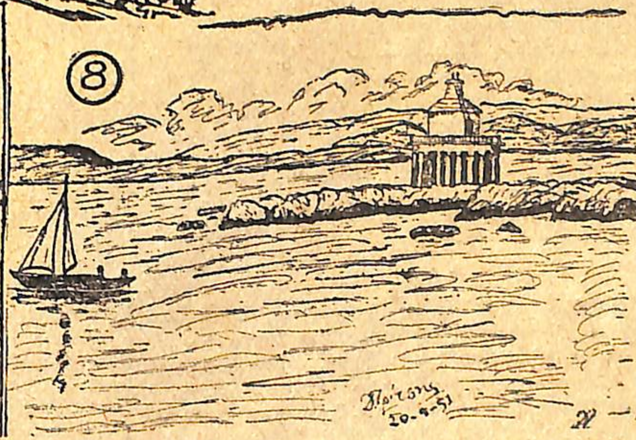

Σκίτσα ἀναγνωστῶν μας: 1) Προσωπογραφία: Ἀόρατου Τοξότη. 2) Τοῦ φίλου μας Κων. Ι. Τσουκαλῆ. 3) Ὁ Πόλεμος τοῦ Νίκου Σαλονικιοῦ. 4) Ὁ Ἅγιος Σπυρίδων στὸ Ψήλωμα τῆς Ζακύνθου τῆς Μαρίας Καλαμαρᾶ (Γυμν. Ζακύνθου). 5) Τὸ Ἐργατόπαιδο τοῦ Δικέφαλου Ἀετοῦ. 6) Τὸ Ἐξωκκλῆσι τοῦ χωριοῦ μου τοῦ Κων. Τσουκαλῆ. 7) Ὁ Ἀνεμόμυλος τοῦ χωριοῦ μας τοῦ Τέλλου Ἄγρα καὶ 8) τὸ «Φανάρι» τοῦ Ἀργοστολιοῦ τοῦ Δ. Τρίτση.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΖΩΩΝ

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὰ ζῶα δὲν εἶναι λογικὰ ὄντα. Δὲν μποροῦν δηλαδὴ νὰ σκεφθοῦν καὶ νὰ κρίνουν. Ὅ,τι κάνουν τὸ κάνουν μὲ τὸ ἔνστικτό τους. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ τὰ ζῶα καὶ μάλιστα ὄχι τὰ ἥμερα ζῶα ποὺ ζοῦν κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ τὰ ἄγρια τῶν δασῶν, μᾶς ἔχουν καταπλήξει μὲ τὴν εὐφυΐα τους. Μήπως λοιπὸν τὰ ζῶα ἔχουν λογικό; Δὲν εἶναι εὔκολο νὰ ἀπαντήσῃ κανείς.
Ἐμεῖς θὰ σᾶς διηγηθοῦμε μερικὰ παραδείγματα τῆς «σοφίας» τῶν ζώων καὶ νὰ κρίνετε μόνοι σας, ἂν αὐτὰ ποὺ ὅπως θὰ δῆτε ἔκαναν τὰ ζῶα, τὰ ἔκαναν ἀπὸ ἔνστικτο ἢ ὕστερα ἀπὸ σκέψη καὶ κρίση.

«Μιὰ μέρα καλοκαιριάτικη, διηγεῖται ἕνας ἀμερικανὸς καθηγητής, ψάρευα κοντὰ σ' ἕνα ποταμάκι, ὅταν ξαφνικὰ εἶδα ἕνα βρεκτοφάγο (εἶναι ἕνα εἶδος νυφίτσας ποὺ ζῇ στὴν Ἀμερικὴ) νὰ κολυμπᾶ κοντὰ στὴν ὄχθη, στὰ ρηχὰ νερά. Ἔβγαλε μὲ τὰ μπροστινά του πόδια μερικὰ μεγάλα κοχύλια, ποὺ τὰ τοποθετοῦσε σ' ἕνα βραχάκι ἔξω ἀπ' τὸ νερό. Προσπάθησε νὰ τὰ ἀνοίξῃ μὲ τὰ δόντια του. Γέλασα βλέποντας τὴν προσπάθεια τοῦ ζώου νὰ ἀνοίξῃ τὰ κοχύλια, γιατὶ ἤξευρα ὅτι αὐτὰ τὰ κοχύλια ἀνοίγουν πολὺ δύσκολα, ἀκόμη καὶ μὲ μαχαίρι. Ξαφνικὰ ὁ βρεκτοφάγος σταμάτησε τὴν προσπάθειά του, τὰ παράτησε καὶ ἔφυγε.

Δυὸ ὧρες ἀργότερα, ὅταν εἶχε πιὰ ζεστάνῃ ἡ ἡμέρα ξαναγύρισε κι' ἄρχισε νὰ τοποθετῇ τὰ κοχύλια τὴ μιὰ φορὰ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά τους καὶ τὴν ἄλλη ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά. Σιγὰ - σιγὰ τὰ κοχύλια ἄνοιγαν μόνα τους καὶ ὁ βρεκτοφάγος ἔχωνε γρήγορα τὴ μουσούδα του καὶ ἔτρωγε τὸ ὀρεκτικὸ κρέας τους Στὴν ἀρχὴ δὲν μποροῦσα νὰ ἐξηγήσω πῶς ἔγινε αὐτό. Ὕστερα ὅμως τὸ κατάλαβα. Τὰ κοχύλια, ποὺ ἦταν ἐπάνω στὸ βραχάκι, μὴ μπορῶντας νὰ ὑποφέρουν τὴ ζέστη τοῦ ἥλιου, ἄνοιγαν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο καὶ ἔτσι τὸ πονηρὸ ζῶο τὰ καταβρόχθιζε».

* * *

«Ἦτον, διηγεῖται πάλι ἕνας ἀμερικανὸς μηχανικός, ἕνα κρύο πρωϊνὸ τοῦ φθινοπώρου. Συνόδευα ἕνα φορτίο ξυλείας ἐπάνω στὸ βουνό, ὅταν τὰ βήματά μου μ' ἔφεραν μπροστὰ σ' ἕνα πελώριο ἱστὸ ἀράχνης, τεντωμένο ἀνάμεσα σὲ δύο δένδρα, ποὺ τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο εἶχε ἀπόσταση δυὸ ὁλόκληρα μέτρα. Μιὰ μεγάλη ἀράχνη, κιτρινόμουρη, μόλις εἶχε ἀποτελειώσει τὸ πλέξιμο. Ξαφνικὰ ἕνα φύσημα τοῦ ἀνέμου ἔρριξε δυὸ ξερὰ φύλλα στὸ μέσο τοῦ δικτυοῦ. Τὸ ἔντομο ἔτρεξε τότε νὰ δῇ τί συμβαίνει. Μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ μπροστινὰ πόδια της ἡ ἀράχνη ἔπιασε τὴν ἄκρη τῆς κλωστῆς ποὺ ἐπάνω της εἶχε σκαλώσει ἕνα ἀπὸ τὰ φύλλα. Ὕστερα, ὅπως ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τεντώνει τὴ χορδὴ τοῦ τόξου του, τράβηξε τὴν κλωστὴ πρὸς τὰ πίσω καὶ ἀμέσως τὴν ἄφησε. Μὲ τὸ πρῶτο χτύπημα τὸ φύλλο δὲν ἔπεσε. Ἡ ἀράχνη ξανατράβηξε τὴν κλωστή, τὴν ἄφησε, μὰ τότε τὸ φύλλο κουνήθηκε κι' ὕστερα κατρακύλησε πρὸς τὰ κάτω.

* * *

«Διάβαζα, εἶπε ἕνας φοιτητής, ἥσυχα ὅταν ἕνα ποντίκι παρουσιάσθηκε στὸ δωμάτιό μου. Ἔμεινα ἀκίνητος, κρατῶντας ἀκόμη καὶ τὴν ἀναπνοή μου. Ἦταν, ἄραγε τὸ τολμηρὸ ἐκεῖνο ποντίκι ποὺ πέντε νύχτες συνέχεια εἶχε καταφέρει νὰ ρίξῃ τὴ φάκα χωρὶς νὰ πιασθῇ τρώγοντας μὲ τὴν ἡσυχία του τὸ δόλωμα; Ξαφνικὰ ἔκανε ἕνα πήδημα καὶ βρέθηκε ἐπάνω στὴ φάκα, πίσω ἀπὸ τὸ ἔλασμα. Μὲ τὸ στόμα του καὶ μὲ μεγάλη προσοχὴ τράβηξε τὸν γάντζο καὶ τὸ ἔλασμα ἔπεσε δυνατὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά. Τὸ ποντίκι κρατήθηκε ἐπάνω στὴ φάκα μὲ μεγάλη ψυχραιμία. Ὕστερα προχώρησε πρὸς τὸ ἑλκυστικὸ δόλωμα — ἕνα κομμάτι σοκολάτα — καὶ ἄρχισε νὰ τὸ τρώγῃ ἀπολαυστικά. Ἦταν ἡ ἀμοιβὴ γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του».

* * *

«Κάποτε σ' ἕνα κυνήγι, διηγεῖται ἕνας Καναδὸς ἐπιχειρηματίας, εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ δῶ ἕναν σκίουρο νὰ ἀποθηκεύῃ τὶς προμήθειές του γιὰ τὸν χειμῶνα. Ἦταν κάτι καταπληκτικό. Ὁ σκίουρος σκαρφάλωσε σὲ μιὰ κουκουναριά, ἔκοψε μὲ τὰ δόντια του ἕνα κλειστὸ ἀκόμη καὶ πράσινο κουκουνάρι, καὶ ὕστερα γλύστρησε μὲ εὐκινησία κάτω γιὰ νὰ τὸ μαζέψῃ. Τὸ ἔσπασε μὲ τὰ μπροστινά του πόδια καὶ ἔτρεξε γρήγορα σὲ μιὰ μικρὴ πηγὴ ποὺ παρ' ὅλο τὸ τσουχτερὸ κρύο δὲν εἶχε ἀκόμη παγώσει. Ἐκεῖ τὸ βούτηξε στὸ παγωμένο νερὸ καὶ ὕστερα γρήγορα - γρήγορα τὸ πῆρε καὶ τὸ τοποθέτησε σ' ἕνα σκιερὸ μέρος. Ἐκεῖ πέρα εἶχε σωρεύσει 200 κουκουνάρια, ποὺ ἐπειδὴ εἶχαν βραχῆ μὲ τὸ νερὸ εἶχαν τώρα γύρω τους ἕνα ἐλαφρὸ ἐπίστρωμα ἀπὸ πάγο! Στὸ ψυχρὸ αὐτὸ μέρος τὰ χιόνια καὶ οἱ πάγοι δὲν θὰ ἔλυωναν παρὰ μόνο ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς μῆνες τὴν ἄνοιξη. Ὁ σκίουρος λοιπὸν εἶχε ἐξασφαλίσει τὴν τροφή του γιὰ ὅλο τὸ χειμῶνα καὶ τὴν διατηροῦσε σὲ ψυγεῖο καὶ μὲ σύστημα ποὺ οὔτε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ φαντασθοῦμε».

* * *

«Εἶχε πέσει χιόνι, διηγεῖται κάποιος γάλλος γαιοκτήμων, καὶ εἴδαμε τὰ ἴχνη ποὺ εἶχε ἀφήσει μιὰ ἀλεποῦ. Ἀποφασίσαμε λοιπὸν νὰ τὴν πιάσουμε. Ἕνας ἀπὸ τὴ συντροφιά μας ἔφερε μαζί του ἕνα σκυλί, ποὺ ἀκόμη ἦταν μικρὸ καὶ δὲν ἤξευρε ἀπὸ κυνήγι. Ὅταν ἀργότερα ἀλεποῦ εἴπερικυκλώσουμε τὴν θέσεις ὥστε μαστε σὲ τέτοιες γλυτώσῃ ἐἦταν ἀδύνατο νὰ ἕνα ἀνοικτὸς ἂν ἔβγαινε σ' Ἐκεῖ ὅμως κτὸ ἑλῶδες μέρος. στόχο. Ὅταν μᾶς ἔδινε εὔκολο σὲ σηπιὰ τὴν πλησιάσαμε, νὰ τὴν μεῖο ποὺ νὰ μποροῦμε ἡ ἀλεποῦ εἶπυροβολήσουμε, Ἀμέσως, δε τὸ νεαρὸ σκυλί. καὶ παίζοντας, ἔπηδῶντας βρέθηκαν μύτρεξε κοντά του. Τὰ δυὸ ζῶα τη μὲ μύτη, κουνῶντας τὶς οὐρές τους. Ἔδειχναν ὅτι ἦταν εὐχαριστημένα. Τότε ἡ πονηρὴ ἀλεποῦ τοῦ ἔδωσε ἕνα ἐλαφρὸ μπατσάκι μὲ τὸ μπροστινὸ πόδι της καὶ ἔκανε χαρές. Τὸ σκυλί, μικρὸ ὅπως ἦ... γοητεύθηκε καί, ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε, ἄρ... νὰ παίζῃ μαζί της χαρούμενα.

Βῆμα πρὸς βῆμα μέτρο πρὸς μέτρο ἀλεποῦ παρέσυρε τὸ σκύλο πρὸς τὴν ἄ... πλευρὰ τοῦ ἀνοιχτοῦ χώρου. Κυλιόντουσ... παίζανε καὶ πάντοτε ἦσαν τὸ ἕνα κο... στὸ ἄλλο ἔτσι ποὺ ἔμοιαζαν σὰν ἕνα ζ... Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀπομακρύνθηκαν ... πλησίαζαν στὸ ρυάκι. Ἐκεῖ μ' ἕνα πήδ... ἡ ἀλεποῦ βρέθηκε στὴν ἄλλη ὄχθη τοῦ ρ... κιοῦ καὶ χάθηκε τρέχοντας μὲ ὅλη τὴ δ... ναμή της. Στὸ ἀνοικτὸ μέρος δὲν ἔμ... πιὰ παρὰ τὸ σκυλὶ ποὺ ἦταν κυριολεκτ... σαστισμένο καὶ ἐμεῖς οἱ ... νηγοὶ μὲ τὰ τουφέκια στὰ ... ρια, ποὺ γιὰ νὰ μὴ σκο... τοῦμε τὸ σκυλὶ δὲν μπο... σαμε νὰ ρίξουμε οὔτε ... τουφεκιά.

«Μιὰ μέρα, διηγεῖται ... ποιος ἰταλὸς χωρικός, εἶ... στὸ δρόμο ἕνα μικρὸ ἀδέσ... το σκυλὶ νὰ προχωρῇ μπ... στὰ ἀπὸ τὸ κάρρο μου. ... εἴχαμε προχωρήσει λίγα ... τρα καὶ ξαφνικὰ πετάχθ... ἀπὸ ἕνα ἀγρόκτημα ἕνα ἄγριο μαντρόσ... λο, γαβγίζοντας καὶ μὲ τὶς τρίχες τοῦ λ... μοῦ του σηκωμένες.

Τὸ μικρὸ σκυλὶ ἄρχισε νὰ τρέμῃ ἀπὸ ... φόβο του. Τότε μὲ κοίταξε μὲ παρακλητ... ὕφος καὶ πῆρε μιὰ γρήγορη ἀπόφαση. ... ρισε πίσω ἀπὸ τὸ κάρρο μου καὶ μ' ... πήδημα βρέθηκε μέσα. Ὅταν περνοῦσ... μπροστὰ ἀπὸ τὸν μαντρόσκυλο ὁ καιν... γιος φίλος μου τοῦ ἔρριξε ἕνα περιφρο... τικὸ βλέμμα. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγο, ... ταν ὁ κίνδυνος εἶχε περάσει, ὁ μικρὸς ... τεργαράκος πήδησε πάλι κάτω καὶ σ... χισε τὸ δρόμο του μὲ τὸ πηδηκτό του βῆ... χωρὶς πιὰ νὰ ἀσχολῆται μαζί μου καὶ ... τὸ κάρρο μου».

Τ.

ΤΟ «ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ» ΚΡΑΝΙΩΝΑΣ

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ «ΣΠΙΤΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ» ΚΡΑΝΙΩΝΑΣ ἐπεσκέφθη Γυμνάσιον Γιαννιτσῶν καὶ μίλησε σὲ συγκέντρωση μαθητῶν καὶ δασκάλων γιὰ τὸ σκοπὸ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὴν δράση τῶν παιδιῶν. Ὁ Γυμνασιάρχης δείχνοντας τὸ ἐνδιαφέρον του χάρισε γιὰ τὰ παιδιὰ τῆς Κρανιώνας γραφικὴ ὕλη. Τὰ παιδιὰ τοῦ Γυμνασίου κάνοντας ἔρανο προσέφεραν τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα γιὰ νὰ ἀγορασθοῦν κουρτίνες γιὰ τὰ παράθυρα. Τὸ σπίτι μὲ τὶς κουρτίνες καὶ τὶς ζωγραφιὲς ἔγινε πολὺ ὄμορφο ποὺ χαίρεται κανεὶς νὰ μένῃ μέσα, καὶ αὐτὸ τὸ χρωστοῦν στὰ παιδιὰ τοῦ Γυμνασίου Γιαννιτσῶν ποὺ ἔχουν τὸ ἴδιο σύνθημα «νὰ ἐργασθοῦν γιὰ μιὰ Ἑλλάδα Δοξασμένη».

Τὸ σπίτι τοῦ Παιδιοῦ
Κρανιώνα Καστορίας

ΟΙ ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Οἱ φίλοι μας ἐξακολουθοῦν πάντα ... στέλνουν τὶς προαιρετικκὲς εἰσφορές το... γιατί, φυσικά, ἡ συνδρομὴ ποὺ ἔχουμε ... ρίση γιὰ τοὺς μαθητὲς κλπ. δὲν καλύπ... οὔτε τὸ 1)3 τοῦ κόστους κάθε φύλλου. Το... εὐχαριστοῦμε θερμὰ ὅλους.

Δημ. Χ. Παζιούλης 5.0
Λέλα Μπουραντάνη 5.0
Βασίλ. Κουριάμπαλης 3.0
Μαρία Α. Πανούση 2.0
Δημ. Γ. Μπαλιώτης 2.0
Μαρία Ε. Κίτελη 2.0
Γεώργιος Στεργιόπουλος 3.5
Κωνσταντῖνος Παπάδας 2.0
Ἰωάννης Σπ. Βαλλιάνος 5.0
Γεώργιος Δημόπουλος 3.0
Γνωστὸς φίλος ἐκ Νάξου 10.0
Ἰωάν. Π. Κοσμετάτος 40.0
Μαθηταὶ Νυκ. Σχολ. Πειραϊκοῦ Συνδέσμου
Μαρία Καρατζᾶ 2.0
Μαρία Κωνσταντοπούλου 1.0
Κωνσταντῖνος Λιλῆς 5.0
Στυλ. Πλακίδης 5.0
Μαθήτριαι Δ. Σχ. Μυκόνου
Μαρία Σικινιώτη 5.0
Μαρουσοῦλα Ἀλεξοπούλου 5.0
Κατίνα Χριστοφῆ 5.0
Νικολέττα Πολυκανδριώτου 5.0
Μαρία Κουσαθανὰ 5.0
Ἀλίκη Ζουγανέλη 5.0
Νικ. Καραγιῶργος, Βίτσο Ζαγορ. 2.0

ΕΣΥ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

Ὁ Θάνος καὶ τὸ ἔτος τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ

Ὁ παποὺς στάθηκε λίγο, κι' ὕστερα ἐξακολούθησε νὰ διαβάζη τὸ γράμμα ποὺ κρατοῦσε.

Ἦταν ἀπὸ τὸν ξενητεμένο θεῖο στὴν Ἀμερική. Τοὺς ἔδινε νέα ἀπὸ τὴ ζωή του, καὶ ζητοῦσε τὰ νέα δικά τους. Ρωτοῦσε γιὰ τὸν καθένα χωριστά, μὲ τ' ὄνομά του.

Κι' ὕστερα, διάβασε ὁ παπούς:

«Τοῦτο τὸ Ἔτος τοῦ Ἀποδήμου ὅπως ὀνομάσατε στὴν Ἑλλάδα τὸν φετεινὸ χρόνο, ἔκανε τὴν καρδιά μας νὰ φτερουγίση μὲς στὰ στήθη μας. Ἡ Ἑλλάδα, μαθαίνομε, ἑτοιμάζεται νὰ καλοδεχτῆ τὰ ξενητεμένα παιδιά της. Ταξίδια ὀργανώνονται ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Πλῆθος ξενητεμένοι Ἕλληνες ἑτοιμάζονται νὰ ἔρθουν γιὰ λίγο στὴν πατρίδα, ὅπου θὰ γίνουν ἕνα πλῆθος γιορτές, ἐκδρομὲς καὶ διασκεδάσεις πρὸς τιμή τους. Ἄχ νὰ μποροῦσα σεβαστέ μου πατέρα, νὰ ἐρχόμουνα κι' ἐγὼ μὲ τοὺς ἄλλους! Δυστυχῶς αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο, γιατὶ ἡ δουλειές μου δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπουν. Τώρα ποὺ βλέπω τοὺς ὁμογενεῖς μας νὰ ἑτοιμάζωνται νὰ σκίσουν μαζὶ τὸν ὠκεανό, γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν πατρίδα, μοῦ φαίνεται πιὸ σκληρὸς ὁ χωρισμός. Φαντάζομαι τοὺς ξενητεμένους Ἕλληνες νὰ ξεκινοῦν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, σὰν ἕνα πλῆθος ἀποδημητικὰ πουλιά, ποὺ πετοῦν πάνω ἀπὸ στεριὲς καὶ θάλασσες, γιὰ νὰ πᾶνε νὰ ξανάβρουν τὴ φωλιά τους. Ἕνας φίλος μου, ποὺ εἶναι κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς εὐτυχεῖς ποὺ μποροῦν νὰ ἔρθουν γιὰ λίγο, εἶναι ἀπὸ ἕνα καταστραμμένο χωριὸ τῶν συνόρων. Τίποτε ὄρθιο δὲν εἶχε μείνει ἐκεῖ — καὶ τώρα πρόκειται νὰ ξαναχτιστῆ τὸ χωριὸ ἀπὸ τὴν ἀρχή. Μὲ τί λαχτάρα παρακολουθεῖ τὴν κάθε πέτρα ποὺ ξαναθεμελιώνεται, τὸν κάθε τοῖχο ποὺ χτίζεται. Στὸ λίγο διάστημα ποὺ θὰ μείνη, τὸ χωριὸ δὲν θἄχη προφτάση νὰ ξαναχτιστῆ. Ἀλλὰ καθὼς μοῦ λέει τὸ κάθε ἑλληνικὸ χωριό, τὸ κάθε καμπαναριό, ἡ κάθε ἐκκλησία, θὰ τοῦ μιλάη γιὰ τὸ δικό του τὸ χωριὸ — γιὰ τὴν φωλιά του. Ἄχ πόσο ἀγωνιστήκατε ἐσεῖς ποὺ ἔχετε μείνει στὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ μᾶς τὴν φυλάξετε ἀπείραχτη τὴ φωλιά μας! Κι' ἂν τὰ φτερά μας, ὅλων ἐμᾶς τῶν ξενητεμένων, τῶν «ἀποδήμων» δὲν εἶναι ἀκόμη ἀρκετὰ δυνατὰ γιὰ νὰ μᾶς φέρουν πίσω στὴν Ἑλλάδα ὅπως τὸ ποθοῦμε, δὲν πειράζει, ἔχει ἡ καρδιά μας πιὸ δυνατὰ φτερά, κι' αὐτὰ ἀδιάκοπα μᾶς φέρνουν στὴν γλυκειὰ πατρίδα. Τὰ φτερὰ τῆς καρδιᾶς δὲν φοβοῦνται τὸν ὠκεανό, γι' αὐτὰ δὲν ὑπάρχει ἀπόσταση. Τὰ φτερὰ τῆς καρδιᾶς μᾶς κρατοῦν ἀδιάκοπα κοντά σας...

Δὲν εἴμαστε «ἄσωτοι υἱοὶ» ἐμεῖς οἱ ξενητεμένοι. Κι' οὔτε ἡ Ἑλλάδα ἡ φτωχὴ μπορεῖ νὰ σφάξη γιὰ μᾶς τὸ σιτευτὸ μοσχάρι ὅταν γυρίζομε. Ἀλλὰ μὲ πόση συγκίνηση ἀναλογιζόμαστε ἐμεῖς τὰ ξενητεμένα της παιδιά, τὸ στοργικὸ καλοσώρισμα ποὺ μᾶς ἑτοιμάζει τοῦτο τὸ «ἔτος τοῦ ἀποδήμου» ἡ πατρίδα! Αὐτὴ ἡ στοργικὴ ἔμπνευση, μᾶς γέμισε χαρὰ καὶ συγκίνηση. Γιατὶ αἰσθανθήκαμε —ἀκόμη κι' ὅσοι δὲ μποροῦμε νὰ ἔρθαμε ἐφέτος — πὼς ἡ Πατρίδα ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά της καὶ μᾶς φώναξε.

—Ἔλα παιδί μου νὰ μὲ ξαναδῆς, ἔλα νὰ ξαναπατήσης τὸ χῶμα ποὺ σὲ γέννησε. Ἔλα νὰ ξαναβρῆς τὸ σπίτι σου, νὰ σὲ καμαρώσουν οἱ δικοί σου. Ἔλα ν' ἀνασάνης τὸ μύρο τῆς δικῆς σου θάλασσας, νὰ δῆς τὸν γαλανὸ οὐρανό, τὸν ἥλιο τῆς Ἑλλάδας. Ἔλα νὰ προσκυνήσης νὰ ξανάβρης ἀπὸ λιθάρι σὲ λιθάρι ἀπὸ κόρφο σὲ λαγκαδιὰ ξανὰ τ' ἀθάνατα μνημεῖα, καὶ τὴν τρισχιλιάχρονη ἱστορία της. Ἔλα νὰ ξαναβρῆς τὸ ἀρχοντικὸ ἀπ' ὅπου ξεκίνησες καὶ ποὺ εἶναι ἡ χώρα σου, ἡ δική σου ἡ χώρα. Κι' ἂν συναντήσης καὶ χαλάσματα κι' ἐρείπια καὶ θλίψη. ξέρω πὼς γι' αὐτὰ θὰ μ' ἀγαπήσης πιὸ πολύ, ὅπως λατρεύει ὁ ξενητεμένος γιὸς στὸ πρόσωπο τῆς μάνας του, τὰ χνάρια ποὺ ἄφησαν τὰ δάκρυα καὶ οἱ ἀγρύπνιες.

Ἔτσι νοιώσαμε ὅλοι τὸ κάλεσμα τῆς Πατρίδας τοῦτο τὸ «ἔτος τοῦ ἀποδήμου». Κι' ὅσοι δὲν ἤρθαμε φέτος, θἄρθουμε τοῦ χρόνου, τὸν ἄλλο χρόνο, ταχιά. Γιατὶ ἡ φωνὴ μένει, καὶ μᾶς ἀποζητάει, καὶ μᾶς καλεῖ. Κι' ἐγὼ σεβαστέ μου πατέρα σχεδιάζω νὰ ἔρθω τὸ ταχύτερο νὰ σᾶς δῶ, νὰ σοῦ φιλήσω τὸ χέρι καὶ νὰ φιλήσω τὴ μητέρα. Καὶ νὰ πῆς τῆς μητέρας νὰ κάνη ὑπομονή, γιατὶ ὅπως δήποτε ἔχω στὸ νοῦ μου νὰ ἔρθω. Μὲ βαραίνει καὶ μένα ὁ χωρισμός. Λοιπὸν ὑπομονή. . .».

—Ὑπομονή... ἀναστέναξε ἡ γιαγιά. Ὑπομονή. Δὲν εἶπε τίποτε ἄλλο.

Ὁ Θάνος ὅμως ποὺ δὲν ἦταν πιὰ μικρὸ παιδί, ἔνοιωσε τὴ σημασία αὐτῆς τῆς λέξης.

Μέσα σὲ τοῦτο τὸ μικρὸ ἑλληνικὸ σπίτι ποὺ τὄχε ἁγιάσει ἡ γιαγιὰ μὲ τὰ δάκρυά της, ἄχ, πόσες φορὲς δὲν χρειάστηκε νὰ σφίξη τὴν καρδιά της καὶ νὰ κάνη ὑπομονή!

Ὅταν ἀρρώσταιναν τὰ παιδιά της, ὅταν τὴν φιλοῦσαν νὰ φύγουν γιὰ τὸν πόλεμο ἢ γιὰ τὴν ξενητιά.

Γεμάτη βουβὴ ἐγκαρτέρηση καὶ βαθειὰ ὑπομονή, καρτεροῦσε καὶ καρτεροῦσε νὰ γυρίσουν. Κι' ὅταν ἀπόκανε πιὰ ἡ καρδιά της, τὶς ὧρες τῆς λιποψυχίας, δὲν ἔβγαινε πικρὸς λόγος ἢ παράπονο ἀπὸ τὰ χείλη της, μόνο γύριζε τ' ἀποσταμένα, ὑπομονετικά της μάτια στὰ κονίσματα, ὅπου πίσω ἀπὸ τὸ καντῆλι θαμπόφεγγε ἡ ἅγια μορφὴ τῆς Μάνας μὲ τὸν Μονογενῆ στὴν ἀγκαλιά... Κι' ἀπὸ κεῖ ἔπαιρνε κουράγιο...

Πολλὲς φορὲς ὁ Θάνος ὅπως ὅλα τὰ παιδιά, εἶχε ὁραματιστῆ τὴ μορφὴ τῆς Πατρίδας. Συχνὰ τὴν ἔβλεπε ν' ἀστράφτη ἀπὸ νειάτα κι' ὀμορφιά, ὁδηγώντας τὰ παιδιά της στὴ νίκη.

Ἄλλοτε ὅμως, τὴν ἔβλεπε μὲ τὴ μορφὴ τῆς γιαγιᾶς — ὅπως τώρα — νὰ καρτεράη κάποια παιδιὰ ποὺ εἶχαν φύγει: γιὰ τὸν πόλεμο, ἢ γιὰ τὴν ξενητιά.

Καὶ τώρα ποὺ ὁ παποὺς τοῦ εἶχε ἐξηγήσει τί ἀκριβῶς ἐσήμαινε αὐτὸ τὸ Ἔτος τοῦ Ἀποδήμου, τοῦ φαινόταν πὼς γιὰ πρώτη φορὰ ἔσπαζε ἡ βουβὴ σιωπή της, γιὰ νὰ γίνη κάλεσμα θερμό.

—Ἔλα παιδί μου νὰ μὲ ξαναδῆς... Σὲ περιμένω...

Τὄλεγε ἡ Πατρίδα — καὶ μέσα στὴν Πατρίδα, ὅλες ἡ μανάδες οἱ ὑπομονετικὲς ποὺ καρτεροῦνε τοὺς ἀγαπημένους ἀπὸ τὴν ξενητιά.

— Μὴ μὲ ξεχνᾶς. Γύρισε παιδί μου νὰ μὲ δῆς. Σὲ περιμένω...

ΜΑΡΙΝΑ Κ

Οἱ Ἐρυθροσταυρίτισσες Χαλκίδος τὴν ἡμέρα τοῦ ἐράνου γιὰ τὴν ἀνέγερση τῶν καταστραφέντων ἐκκλησιῶν, ἔστειλαν στὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Χαλκίδος τὴν εκονιζομένη σημαῖα μὲ τὸ ἑξῆς γράμμα:

Σεβασμιώτατε

Οἱ Ἐρυθροσταυρίτισσες τῆς Δημοσίας Ἐμπορικῆς Σχολῆς Χαλκίδος, προσφέρουν αὐτὸ τὸ φτωχὸ ὑλικὰ δῶρο μὰ πλούσιο σὲ συμβολισμό, γιὰ νὰ κυματίζη σ' ἕναν ναὸ ἐρειπωμένο ἀπὸ τὶς σκοτεινὲς δυνάμεις τοῦ χαλασμοῦ τῶν ἰδανικῶν μας, καὶ νὰ ξεδιπλώνη στοὺς αἰθέρας τοῦ χωριοῦ τὰ ὑψηλὰ ἰδανικὰ τῆς φυλῆς μας.

Οἱ Ἐρυθροσταυρίτισσες Δ.Ε.Σ. Χαλκίδος

★

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Τὸ βρέφος

Πάνω στὴν πρώτη σου τὴ χαραυγούλα
ποὖν' ὅλα θαμπη, φῶς κι' ὀμορφια,
ἡ φτερωμένη σου μικρὴ καρδούλα,
χτυπᾶ μὲ γλύκα κι' ἀποθυμιά.

Τὸ κεφαλάκι σου ἀκόμα οὔτ' ἕνα
πικρὸ δὲν ἔκανε συλλογισμό·
οὔτε φαντάζεται τὰ περασμένα
κι' αὐτὰ ποὺ θἄρθουνε μ' ἀπελπισμό.

Γι' αὐτὸ σηκώνεις τ' ἀθῶα ματάκια
ἀγγέλους γύρω σου σὰ νὰ θωρεῖς,
καὶ μὲ λαχτάρα τὰ δυὸ χεράκια
τ' ἁπλώνεις, πάνω μας νὰ πεταχτεῖς.

Καὶ τὴν ἀγάπη σου καὶ τὰ φιλιά σου
σ' ὅλους σὰν ρόδα γύρω σκορπᾶς·
κι' ἂν τρέχουν κάποτε τὰ δάκρυά σου
τὴν πίκρα ποὖχουν δὲν τὴ γροικᾶς.

Μ' ἀπ' ὅλους κρύβεις γιὰ τὴ μητέρα,
παιχνίδια πιότερα, χάδια, φιλιά·
γιαγιά, παπούλη καὶ τὸν πατέρα
τοὺς ξανακάνεις μικρὰ παιδιά.

Ὦ, ἡ ἀπέραντη τότ' εὐτυχία,
ποὺ μέσ' στὸ σπίτι ἀντιλαλεῖ
σὰν οὐρανόσταλτη κυλᾶ εὐλογία,
νὰ τὴ χαροῦμε μᾶς προσκαλεῖ.

Μὰ ἐμεῖς ποὺ ξαίρομε τὶ εἶναι ἡ (λύπη,
καὶ πὼς καθ' ὕπαρξη βαραίνει αὐτή,
μᾶς εἶναι φόβος καὶ καρδιοχτύπι,
κάθε σου κίνηση κι' ἀναπνοή.

Κι' ἔτσι μᾶς ρίχνεις μέρα τὴ μέρα,
ἀπ' τ' ἀναγγάλιασμα στὴ συλλοή,
ποὔρθες νὰ νιώσεις κι' ἐσὺ ἐδῶ πέρα
τὰ τόσα βάσανα ποὖχει ἡ ζωή!

ΓΕΩΡΓ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

Ο ΠΑΠΑΤΡΕΧΑΣ

Σᾶς εἶπαν ποτὲ «Παπατρέχα»;

Πολὺ φοβοῦμαι πὼς λίγα παιδιὰ δὲν ἄκουσαν ἀπὸ τὴ μάνα τους καὶ ἀπὸ τὸ δάσκαλό τους αὐτὸ τὸ παρατσοῦκλι ὅταν μιλοῦν γρήγορα καὶ κάνουν κάτι μὲ κάποια ἀδικαιολόγητη σπουδή.

Τὸ παρατσοῦκλι, λοιπὸν αὐτό, τὸ ξέρετε! Ξέρετε ὅμως καὶ τὴν ἱστορία τοῦ Παπατρέχα ποὺ ἔζησε ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια στὴ Χίο;

Θὰ σᾶς τὴ διηγηθῶ ὅπως τὴ διαβάζω σὲ μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραῆ, τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Ἕλληνα ποὺ ἡ συμβολή του στὴν ἀναγέννηση τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἀλλὰ καὶ στὴν ἀπελευθέρωση τῆς Ἑλλάδας ἀπὸ τὸν ζυγὸ τῆς Τουρκίας ἦταν μεγάλη.

Ὁ Παπατρέχας λοιπὸν ἦταν ἐφημέριος στὴ Βολισσὸ τῆς Χίου καὶ σύγχρονος τοῦ Κοραῆ.

Καυχιόταν πὼς παρὰ τὰ ἄλλα του προτερήματα σ' ὅλο τὸ νησὶ δὲν βρισκόταν παπᾶς ποὺ νὰ διαβάζῃ πιὸ γρήγορα ἀπ' αὐτὸν τὰ καθίσματα τοῦ ψαλτηρίου.

Λένε, μάλιστα, πὼς κάποτε στὰ Χριστούγεννα, ἐνῶ διάβαζε τὸν ὄρθρο φταρνίστηκε τόσο δυνατὰ ὥστε νὰ σβύσῃ τὴ λαμπάδα. Ὅταν ὅμως τὴν ξανάναψαν σκέφτηκε πὼς εἶχε χάσει πολὺ καιρὸ μέσα στὸ σκοτάδι ὥστε προτίμησε νὰ πηδήσῃ ἕνα ὁλόκληρο ψαλμό, τὸν μεγαλείτερο, παρὰ νὰ ὑποφέρῃ τὴν ντροπὴ νὰ τραβήξῃ τὴν ἀνάγνωση τῶν καθισμάτων πέρα ἀπὸ τὴ συνηθισμένη ὥρα.

Ἔτσι ὁ Βολισσινὸς αὐτὸς παπᾶς ὠνομάστηκε Παπατρέχας. Καὶ τὸ παρατσοῦκλι αὐτὸ τοῦ ἄρεσε τόσο πολὺ ὥστε νὰ μὴ σοῦ ἀπαντᾷ ὅταν τοῦ μιλοῦσες μὲ τὸ πραγματικό του ὄνομα.

Μὰ πέρων ἀπὸ αὐτὰ ὁ Παπατρέχας εἶχε καὶ κάτι ἄλλο ποὺ τὸν ἔκανε περήφανο. Καυχιόταν ἀκόμα γιὰ τὰ 64 ταξίδια του καὶ φανταζόταν τὸν ἑαυτό του σὰν ἄλλον Ὀδυσσέα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον σὲ τοῦτο μονάχα διέφερε: ὅτι τὰ ταξίδια αὐτὰ τὰ ἔκαμε στὰ 64 χωριὰ τῆς Χίου, χωρὶς κανένα ἀπολύτως κίνδυνο θάλασσας.

Ἀλλὰ τὸ ὀμορφώτερο ἀπὸ τὰ ἀνέκδοτα τοῦ Βολισσινοῦ παπᾶ εἶναι αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ τώρα.

Κάποτε ἔφθασε στὴ Βολισσὸ ἕνας ἄγγλος περιηγητής, μὲ σκοπὸ νὰ ἀνακαλύψῃ ἐκεῖ στοιχεῖα γιὰ τὴν παραμονὴ τοῦ Ὁμήρου στὴ Χίο.

Τὸν ἄγγλο περιηγητὴ συνώδευαν καὶ τὰ δυὸ μικρὰ παιδιά του. Ὅταν τὰ ἄκουσε νὰ μιλοῦν μὲ τὸν πατέρα τους ὁ Παπατρέχας ρώτησε τὸν Κοραῆ ἐκστατικός:

—Ποιά γλῶσσα μιλοῦν;

— Τὴν Ἀγγλικὴ τοῦ ἀπάντησε.

Μὰ ὅπως διηγεῖται ὁ Κοραῆς ἡ ἔκσταση τοῦ Παπατρέχα μεταβλήθηκε σὲ ἀπολίθωση καὶ εἶπε μὲ θαυμασμό.

— Τὰ διαβολόπουλα, τόσο μικρὰ καὶ νὰ μιλοῦν ἐγγλέζικα!

Καὶ συμπεραίνει ὁ Κοραῆς:

— Δὲν μποροῦσε νὰ χωρέσῃ τοῦ Βολισσινοῦ Ὀδυσσέα ἡ κεφαλὴ πὼς τόσο νεαρὰ παιδάκια ἦταν δυνατὸ νὰ μιλοῦν γλῶσσα ἄγνωστη σ' αὐτόν. Δὲν ξέρω σὲ ποιὰ γλῶσσα καὶ σὲ ποιὰ ἡλικία ἔπρεπε νὰ μιλοῦν τὰ ἐγγλεζόπουλα.

Κάποτε ἔμαθε ἀπὸ τὸν Κοραῆ ὅτι ὁ Ὅμηρος ἔζησε στὴν Βολισσό. Αἰσθάνθηκε δὲ γι' αὐτὸ μεγάλη χαρὰ καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ρώτησε τὸν Κοραῆ.

—Ὁ Ὅμηρος ἦταν χριστιανός;

— Δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι χριστιανὸς τοῦ εἶπε ὁ Κοραῆς, γιατὶ ἔζησε 900 σχεδὸν χρόνια προτοῦ γεννηθῇ ὁ Χριστός.

Ὁ Παπατρέχας μόλις ἄκουσε τὴν ἀπάντηση τοῦ Κοραῆ κατσούφιασε. Δὲν μποροῦσε νὰ χωρέσῃ τὸ μυαλό του πὼς ὁ συμπολίτης του ὁ Ὅμηρος δὲν ἦταν χριστιανός.

Μὰ ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ σιωπὴ εἶπε στὸν Κοραῆ.

—Ὁ Θεὸς εἶναι καλὸς πατέρας. ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα!

Καὶ γράφει ὁ Κοραῆς στὴν ἐπιστολή του:

— Μὲ τὸ πρῶτο ἐννοοῦσε φυσικὰ ὁ φιλάνθρωπος παπᾶς πὼς ὁ Θεὸς δὲν θὰ τιμωρήσῃ τὸν Ὅμηρο γιατὶ εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ γεννηθῇ πρωτύτερα ἀπὸ τὸ Χριστό, τοῦ δευτέρου προσμένω ἀπὸ τὴν ἀγχοίνιάν σου τὴν ἐξήγηση. Γιατί, γιὰ πές μου, ποιὰ συγγένεια ἔχει ἡ ποίηση τοῦ Ὁμήρου μὲ τὴν θαυμαζόμενη ἀπὸ τὸν Δαυῒδ ποίηση τοῦ κόσμου.

Καὶ συμπεραίνει:

— Σὲ πολλὲς τέτοιες ἀπορίες μὲ βάζει τακτικὰ ὁ Παπατρέχας προσαρμόζοντας ρητὰ τοῦ ψαλτηρίου σὲ διάφορες πιριστάσεις ποὺ τὸ δικό μου μυαλὸ δὲν βρίσκει καμμιὰ προσαρμογή.

Α. Μ.

Σημ.: Ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς γεννήθηκε στὴ Σμύρνη στὰ 1748 καὶ πέθανε στὸ Παρίσι στὰ 1833. Ὁ πατέρας του ἦταν ἀπὸ τὴ Χιό. Ἀφοῦ ὁ νεαρὸς Ἀδαμάντιος πῆρε τὰ πρῶτα μαθήματά του στὴ Σμύρνη, πῆγε στὸ Ἄμστερνταμ γιὰ νὰ ἐμπορευτῇ. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ ἐμπόριο προτιμοῦσε τὰ γράμματα, ἔφυγε ἀπὸ κεῖ καὶ ξαναγύρισε στὴ Σμύρνη καὶ ἔπειτα πῆγε στὸν Μοντπελλιὲ τῆς Γαλλίας, ὅπου σπούδασε γιατρός. Στὸ Παρίσι ποὺ ἔφτασε κατόπιν ἀσχολήθηκε μὲ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα. Ἔγραψε καὶ ἐξέδωσε πολύτιμα βιβλιάρια μὲ σκοπὸ νὰ προπαγανδίσῃ τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Ἐξέδωσε καὶ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς. Οἱ ἐκδόσεις του μάλιστα αὐτές, ποὺ σώζονται καὶ σήμερα, εἶναι πολύτιμες καὶ πανάκριβες, ζητοῦνται δὲ ἀπὸ ὅλους τοὺς βιβλιόφιλους. Περίφημες εἶναι καὶ οἱ ἐπιστολές του πρὸς τὸν «Πρωτοψάλτην». Μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπιστολὲς αὐτὲς εἶναι καὶ ἐκείνη ποὺ μιλᾶ γιὰ τὸν Παπατρέχα.

Ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς ἐργάστηκε ἰδιαίτερα γιὰ τὴν ἁπλοποίηση τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας. Καὶ ὑπεστήριξε ὅτι «τὸ κοινὸν ἰδίωμα δὲν εἶναι ἀξιοκαταφρόνητο, ὡς πρεσβεύουν οἱ μικροί». Καὶ ἐργάστηκε πολὺ στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Κοραῆς. Βέβαια οἱ ἰδέες του δὲν στέκουν σήμερα. Γιατὶ κανεὶς βέβαια δὲν παραδέχεται πὼς τὸ «ψάρι» πρέπει νὰ τὸ ποῦμε «ὀψάριον» καὶ τὸ «μάτι» «ὀμμάτιον». Μὰ ἡ συμβολή του στὴν ἀναγέννηση τῆς Ἑλληνικῆς δημοτικῆς γλώσσας ἦταν μεγάλη.

ΟΙ ΜΥΘΟΙ τοῦ Αἰσώπου

Η ΚΑΜΗΛΑ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

(«Κάμηλος ὀρχουμένη»)

Μιὰ φορὰ κάποιος εἶχε μιὰ καμήλα
μπῆκε λοιπὸν νὰ τὴ μάθη νὰ χορεύη
νὰ τὴ δείχνη καὶ νὰ μαζεύη χρήματα
Γυρνάει λοιπὸν ἡ καμήλα καὶ τοῦ
μὲ παράπονο:

—Ἐγώ, μὲ τὴν ἀσκήμια ποὺ ἔχω
κόμη καὶ νὰ περπατῶ εἶμαι χάλια!
τάσου πιὰ νὰ χορεύω κιόλας!

Ἡ κάθε τέχνη, θέλει τὴ χάρη της
προπαντὸς ὁ χορός...

Ο ΠΕΡΙΒΟΛΑΡΗΣ ΚΙ' Ο ΣΚΥΛΟ

(«Κηπουρὸς καὶ κύων»)

Μιὰ φορὰ ἕνας περιβολάρης εἶχε
σκύλο, ποὺ ἦταν ἄπιστος καὶ κρυφο
κανιάρης. Ἔτυχε λοιπὸν νὰ πέσῃ ὁ
λος στὸ πηγάδι. Ὁ περιβολάρης τὸν
πήθηκε, δέθηκε μὲ ἕνα σκοινί, καὶ κατέ
μόνος του στὸ πηγάδι γιὰ νὰ τὸν βγ
Ὁ σκύλος ὅμως μὲ τὴν κακία του δὲν
τάλαβε πὼς ὁ ἄνθρωπος πολεμοῦσε νὰ
γλυτώσῃ, μόνο νόμισε πὼς ἤθελε νὰ
βουτήξῃ πιὸ βαθειὰ καὶ νὰ τὸν πνίξῃ.
λισε λοιπὸν ὀργισμένα, κι' ὕστερα τοῦ
τησε μιὰ γερὴ δαγκωματιά.

Ἀνεβαίνοντας λοιπὸν ἀπὸ τὸ πηγά
περιβολάρης μὲ τὸ χέρι λαβωμένο ἀπὸ
σουβλερὰ δόντια τοῦ σκύλου, εἶπε:

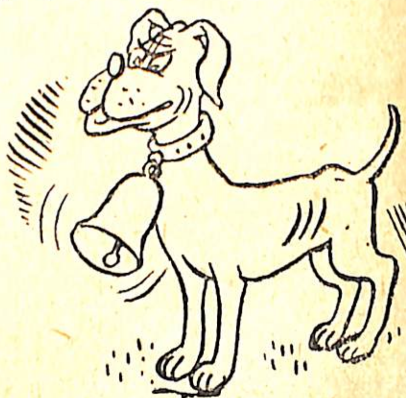
— Καλὰ νὰ πάθω! Ποιὸς μοῦπε νὰ
σκίσω νὰ κάνω καλὸ σ' αὐτὸν τὸ μοῦρ

Ἔτσι συμβαίνει νὰ πᾶς νὰ κάνῃς κ
καὶ νὰ στὸ γυρίσουν μὲ κακό...

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΚΥΠΡΟΚΟΥΔΟΥΝΟ

(«Κύων κωδωνοφορῶν»)

Μιὰ φορὰ κάποιος εἶχε ἕναν σκύλο
φοδαγκωνιάρη ποὺ τοὖχε κάνει μὲ το
του τὸ ἐλάττωμα πολλὲς ἱστορίες. Τοῦ
ρεσε τότε ἕνα κυπροκούδουνο γιὰ νὰ
ἀκοῦν οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ φεύγουν. Κ

νοῦσε λοιπὸν ὁ σκύλος τὸ κουδούνι
καὶ καμάρωνε, πὼς αὐτὸς τάχα μονάχα
ροῦσε τέτοιο βροντερὸ στολίδι.

Τὸν ἄκουσε μιὰ γριὰ σκύλα καὶ
εἶπε:

— Τί καμαρώνεις δύστυχε; Τὸ κουδο
δὲν στὸ φόρεσε ὁ ἀφέντης γιὰ νὰ σὲ σ
λίσῃ, παρὰ γιὰ νὰ φανερώνεται ἡ κρ
κακία σου!

Ἔτσι κι' οἱ φαντασμένοι, ὅταν κορ
νονται δείχνουν τί λογῆς ἄνθρωποι εἶν

Γιά νά γνωρίσωμε τήν ΕΛΛΑΔΑ

Ἕνας περίπατος στήν παληά Ἀθήνα

Στεκόμαστε μπροστά στό μνημεῖο τοῦ Λυσικράτη, πού ὁ λαός τό λέει «Φανάρι τοῦ Διογένη».

— Ἀπό ποῦ βγῆκε αὐτή ἡ ὀνομασία; ρωτᾶ ὁ Φάνης. Ἔχει αὐτό τό κτίριο καμμιά σχέση μέ τόν κυνικό φιλόσοφο;

— Τί σχέση μπορεῖ νά ἔχη, Φάνη; Δέν ξέρεις ποιά ἦταν ἡ κατοικία τοῦ Διογένη;

Ὁ Φάνης βιάστηκε νά μοῦ δείξη πώς τόξερε.

— Πῶς δέν ξέρω; εἶπε. Ἕνα πιθάρι ἦταν τό σπίτι του, πού τόβαζε μάλιστα στόν ὦμο του καί τό πήγαινε ὅπου ἤθελε. Ἕνα εἶδος τσιγγάνου, νά ποῦμε, παλιᾶς ἐποχῆς. Μά ἤθελε, λέει, νά ζῆ ἐλεύθερος ἀπό κάθε δεσμό, περιορίζοντας τίς ἀνάγκες του στό ἐλάχιστο.

— Καί γιά τό φανάρι του τί θυμᾶσαι;

Γέλασε τό παιδί στήν παράξενη ἐκείνη σκηνή πού τοῦ ἦρθε στή θύμηση.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ, θεία! Μέρα μεσημέρι, νά γυρίζη στήν ἀγορά μ' ἕνα ἀναμμένο φανάρι καί νά γυρεύη, τί; Ἄνθρωπο! Τί ἀστεῖος λόγος μά καί τί σοφός!

— Ναί, Φάνη, στήν παραδοξότητά του, ἐκεῖνος ὁ λόγος κρύβει μιά ἀλήθεια πικρή. Λίγοι καί σπάνιοι εἶναι οἱ πραγματικοί ἄνθρωποι στόν κόσμο. Μά, κοίταξε τό σχῆμα αὐτοῦ τοῦ μικροῦ χορηγικοῦ μνημείου καί θά καταλάβης γιατί τό εἶπε ὁ λαός ἔτσι;

— Ἄ, κατάλαβα, γιατί ἔχει τό πολυγωνικό σχῆμα τοῦ φαναριοῦ. Καί ποιός ἦταν ὁ Λυσικράτης πού τόστησε ἐδῶ;

— Ἕνας χορηγός πού εἶχε ὀργανώσει ἀγῶνες παιδιῶν κι' εἶχε νικήσει.

— Καί τί σχέση ἔχει μέ τό Διόνυσο, πού βλέπω ἐδῶ στήν ἀνάγλυφη ζώνη νά τό στολίζη μέ τή μορφή του;

— Μά οἱ ἀγῶνες αὐτοί ὅπως κι' οἱ θεατρικές παραστάσεις, γίνονταν στά Μεγάλα Διονύσια, Φάνη. Κοίτα τί ὄμορφη παράσταση! Κάποτε λέει ταξίδευε ὁ Διόνυσος μ' ἕνα πλοῖο... Ἦταν ὀμορφοντυμένος καί πλούσια στολισμένος. Οἱ ναῦτες σκέφτηκαν ὅμως νά τόν ληστέψουν καί τόν ἅρπαξαν ἄξαφνα καί τόν ἔδεσαν σ' ἕνα κατάρτι. Μά τότε ἔγινε κάτι ἀναπάντεχο... Τά ξάρτια τοῦ καραβιοῦ περιπλέχτηκαν μέ κληματαριές, πού φύτρωσαν ἄξαφνα, καί τό κρασί ἄρχισε νά κελαρύζη κιόλας, στάζοντας ἀπ' τά κατακόκκινα σταφύλια... Ὁ αἰχμάλωτος ἔσπασε τά δεσμά καί, παίρνοντας ὄψη λιονταριοῦ, κυνηγοῦσε τούς ναῦτες πού, ὅπως βλέπεις ἐδῶ, γίνηκαν δελφίνια γιά νά σωθοῦν καί ριχτῆκαν στή θάλασσα.

Μόνο ὁ καπετάνιος, πού ἦταν θεοσεβής, σώθηκε. Πῆρε μάλιστα τήν εὐλογία τοῦ Διονύσου νά εἶναι πάντα γεμάτα τ' ἀμπάρια τοῦ καραβιοῦ του.

— Νά καί μιά εὔθυμη περιπέτεια τοῦ Βάκχου, εἶπε ὁ Φάνης. Γιατί ἀπό ὅ,τι ξέρω πολύ βασανίστηκε· δέν εἶναι ἔτσι, θεία;

Στήν κοιλιά της τόν εἶχε ἀκόμα ἡ μητέρα του, ἡ Σεμέλη, ὅταν τῆς παρουσιάστηκε ὁ Δίας μ' ὅλους τούς κεραυνούς καί τή δόξα του καί τήν ἔκαιγε. Τέλος, ἔσωσε τό μωρό καί τόστειλε στίς Νύμφες νά τό μεγαλώσουν. Μά καί πάλι τί βάσανα τράβηξε ὁ καϋμένος ὁ Διόνυσος! Ἡ λατρεία του καταδιωκόταν παντοῦ. Στό τέλος, λέει, τόν σπάραξαν οἱ Τιτᾶνες κι' ὁ Δίας τόν ἀνάστησε καί τόν ἔκαμε Θεό. Καταλαβαίνει κανένας γιατί γεννήθηκε ἀπ' τό μῦθο τοῦ Διόνυσου ἡ τραγωδία! Αὐτός ἦταν ὁλόκληρος ἕνα δρᾶμα!

— Ναί, Φάνη, γιατί συμβόλιζε, σάν τήν Περσεφόνη, τή βλάστηση, πού μαραίνεται, χάνεται καί ξαναγεννιέται τήν ἄνοιξη. Κι' ἰδιαίτερα, τό σταφύλι πού παθαίνει τόσες μεταβολές, ὥσπου νά γίνη κρασί.

Μά, ἄς εἶναι, εἴπαμε πώς θά κάμωμε σήμερα ἕναν περίπατο στήν Παληά Ἀθήνα... Παληά Ἀθήνα ὅμως δέν σημαίνει Ἀρχαία, κι' ἄς εἶναι αὐτό τό μνημεῖο ἀκόμα δικό της...

Τώρα μπαίνομε στήν Ἀθήνα τοῦ Βυζαντίου, τῆς Τουρκοκρατίας καί τῶν πρώτων χρόνων τοῦ Ἐλευθέρου Βασιλείου. Τότε πού περιοριζόταν ἀκόμη ἡ Πόλη ὁλόγυρα ἀπό τό κάστρο της.

— Ναί ξέρω ἕνα τραγούδι πού τό λέει, εἶπε ὁ Φάνης. Τ' ἄκουσα πολλές φορές ἀπ' τό ραδιόφωνο καί μ' ἀρέσει:

«Καί πάνω στό κάστρο της
τόν Παρθενῶνα ἔχει γι' ἄστρο της».

— Ναί εἶναι ἕνα ὡραιότατο τραγούδι τοῦ Μωραΐτινη, νοσταλγικό τῆς Παληᾶς Ἀθήνας πού ὅλο φεύγει... Ἄς χωθοῦμε κι' ἐμεῖς στά στενά της... Ἐδῶ εἶναι ἡ Πλάκα...

Τό ταξί προχωρεῖ ἀργά, μπαίνει καί βγαίνει σέ στενούς ἀνηφορικούς δρομίσκους, περνᾶ κάτω ἀπό ξύλινα, παλιά, γλαστροστόλιστα χαγιάτια.

Ὁ Φάνης τραγουδάει μέ κέφι

«Στῆς Πλάκας τίς ἀνηφοριές
π' ἀνθίζουν οἱ κληματαριές».

Ἔχει μιά γραφικότητα μοναδική ἡ παληά αὐτή συνοικία. Στίς ροῦγες καί στά μπαλκόνια, βγαίνουν γρηοῦλες μέ τό πλεκτό τους καί, πίσω ἀπό τά γεράνια καί τίς γαζίες, προβάλλουν οἱ «ποτισμένες μέ ροδόσταμο» Πλακιώτισσες.

Στό πρεβάζι ἑνός μικροῦ φαγωμένου παραθυριοῦ, στέκεται ἕνας γάτος, πού μᾶς κοιτάζει μ' ἀνορθωμένο τό τρίχωμα καί ψηλά τήν οὐρά. Μοιάζει σά στοιχειό τῆς παληᾶς αὐτῆς γειτονιᾶς πού τήν ὕμνησε ὁ Σατωμπριάν καί ὁ Λόρδος Βύρων.

Ἀπ' τό ξάγναντο, πού ἀφήνουν πού καί πού οἱ σειρές τά χαγιάτια, φαίνονται οἱ ἀρχαῖοι ναοί μέ τίς ἴσιες γραμμές τους πού τίς κόβει ἐδῶ κι' ἐκεῖ, κάθετα, κάποιο κυπαρίσσι, καί τίς ποικίλει στό μάτι μας ἡ καμπύλη τοῦ ρωμαίικου ἐρειπίου καί τῆς βυζαντινῆς ἐκκλησούλας, πού συναντοῦμε στήν γύρω Ἀθήνα.

— Ἄλλο χρῶμα ἐδῶ, λέει ὁ Φάνης. Ἥσυχα σοκάκια, στενές οἱ ροῦγες γραφικά καί σιωπηλά τά σπιτάκια καί τά ἐρείπια... Κι' οἱ τύποι, πού βγαίνουν στά μπαλκόνια καί στά παράθυρα, ταιριαστοί στή ζωή τοῦ τοπίου.

— Νά ἡ Βιβλιοθήκη τοῦ Ἀδριανοῦ, λέω δείχνοντας ἕνα μαυρισμένο τετράγωνο στή γωνιά τῆς ὁδοῦ Αἰόλου. Ἑκατό κολῶνες εἶχε ἡ αὐλή της καί στή μέση κῆπο μεγάλο καί δεξαμενή.

Καθώς προχωρεῖ τ' αὐτοκίνητο μέσα στίς γειτονιές, ὅπου σφίζει τώρα ἡ νέα ζωή τῆς δουλειᾶς, καί τοῦ μόχθου, ἀντικρύζουμε πάλι, σάν σημαδούρα στό πέλαγος, ἕναν πύργο παλιό πού μᾶς προσκαλεῖ.

Κατεβαίνουμε καί πᾶμε κοντά... Συνέχεια ἄλλωστε μέ κεῖνο τό κτίριο βλέπουμε κολῶνες σειρές - σειρές καί μαντεύομε μιά παλιά ἀγορά.

— Νά ὁ περίφημος πύργος τῶν Ἀνέμων, Φάνη, πού εἶχε κτίσει κάποιος Ἀνδρόνικος Κήρυστος τόν καιρό τῶν Ρωμαίων. Ὁ λαός τό λέει «Ἀέρηδες» γιατί, ὅπως βλέπεις στίς ὀκτώ πλευρές τους ἔχει μορφοποιημένες τίς ὀκτώ κυριώτερες ὑποδιαιρέσεις τῶν Ἀνέμων. Στή κορφή φυσικά θάχε κάποιο ἀνεμοδείκτη πού θάδειχνε τόν καιρό.

Τόν νόμισαν κατά λάθος ναό τοῦ Αἰόλου, τοῦ θεοῦ τῶν ἀνέμων. Οἱ Τοῦρκοι τόν ἔκαμαν «Τεκέ» δηλ. τουρκικό τέμενος, μά ὁ Βάκχος πού θύμωσε φαίνεται γιά τήν ἱεροσυλία, τόν σκέπασε μέ κισσούς καί κληματαριές, κρύβοντας ἔτσι τ' ὄνομα τοῦ Μωάμεθ καί τοῦ Ἀλλάχ, πούταν χαραγμένο ἐπάνω στόν κόκκινο τοῖχο του.

Συνεχίζουμε τόν περίπατό μας στ' Ἀναφιώτικα. Ἐδῶ λέει κατοικοῦν νησιῶτες ἀπ' τήν Ἀνάφη, πού ἦρθαν κι' ἐργάστηκαν στίς ἀνασκαφές τῆς Ἀκροπόλεως, κι' ἔμειναν γιά πάντα κάτω ἀπ' τόν ἴσκιο της.

— Ἐδῶ χρειάζεται κανένας τό μίτο τῆς Ἀριάδνης, γιά νά βρῆ ἔξοδο, λέει ὁ Φάνης. Σπίτια, μαγαζάκια, παράγκες, ἐγκαταστάσεις σ' ἀνοικτό χῶρο, σφιχταγκαλιάζονται λές καί χορεύουν νησιώτικη τράτα... Κι' ὅμως, αὐτοί οἱ ἄνθρωποι, πού κοντεύουν νά πνίξουν τόν οὐρανό μέ τίς χαμογειτονιές τους, νοσταλγοῦν τή θάλασσα.

Ὁ Καμπούρογλου διηγιέται ἕνα ὡραῖο ἀνέκδοτο. Κάποτε, λέει, πού ἔκανε τόν περίπατό του στήν ἀγαπημένη Παληά του Ἀθήνα, εἶδε μιά γρηά σ' ἕνα ἀναφιώτικο κατώφλι, πού ἔβαζε σ' ἕνα βαζάκι κάτι κίτρινα λουλούδια, πού βγαίνουν στούς βράχους τῆς Ἀκροπόλεως πρίν ἀνθίση ἀκόμα ἡ μυγδαλιά.

— Καλημέρα, κυρά μου, τῆς εἶπε.

— Καλή σου μέρα.

— Πῶς τά λένε αὐτά τά λουλούδια, παρακαλῶ;

— Αὐγινοπουλιές!

— Εἶσαι εὐχαριστημένη ἐδῶ;

— Εἶμαι. Πῶς δέν εἶμαι; Μόνο πού δέν βλέπω τή θάλασσα.

— Καί ποῦ νά ξέρης, Κυρά μου, πώς ἀπό τό μπούρτζι τῆς Ἀκροπόλεως, πού εἶναι πάνω ἀπ' τό κεφάλι σου, κάποιος, τόν ἀρχαῖο καιρό, ψάρευε.

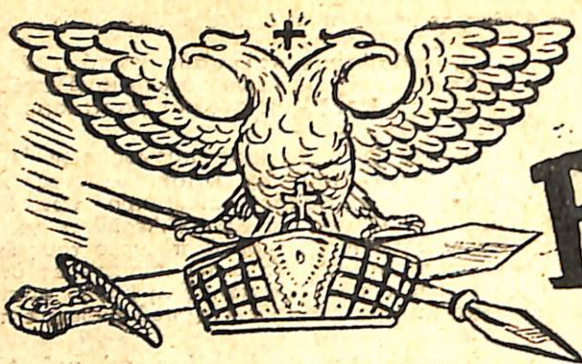
— Χά! μ' ἔκαμες τσαί γέλασα. Καί θάπιανε παλιοπάπουτσα!

— Ὄχι φιλοσόφους!

Καί χώρισαν λέει, γελῶντας, μ' αὐτή τήν εἰκόνα τοῦ Σωκράτη.

Μά ἐδῶ, θά χωρίσουμε κι' ἐμεῖς σήμερα, καλοί μου φίλοι, γιατί βλέπω μιά μικρή ταβερνίτσα, ἀπ' αὐτές πού λένε τά παλιά ἀθηναϊκά τραγούδια καί θά πάω νά προσφέρω ἕνα νόστιμο κι' ὀρεκτικώτατο κοκορέτσι στό Φάνη.

ΕΛΕΝΗ ΠΑΡΗ

Τόν καιρό τοῦ ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ ΔΕΛΤΑ

11ον

Ὁ Μιχαὴλ ἀνατινάχθηκε. Ἦταν ἄραγε σύνθημα;

Ἔριξε μιὰ ματιὰ τοῦ πάτερ Γρηγόρη. Μὰ ὁ καλόγερος δὲ σάλεψε.

Δεύτερο σφύριγμα! Καὶ σὲ λίγο πάλι τρίτο, ὅλα ὅμως στὸ πίσω μέρος τοῦ χτιρίου.

Μέσα στὸ μοναστήρι ἀκούστηκαν ψιθυρίσματα, βήματα σιγανά, ἕνα τρομαγμένο πήγαινε κι ἔλα, πόρτες ποὺ ἀνοιγοσφαλοῦσαν μὲ προσοχή.

Ἔξαφνα ὁ Κωνσταντῖνος ἀνασηκώθηκε. Τὸ ἀναίματο, σχεδὸν διάφανο πρόσωπό του, φωτισμένο ἀπὸ τὴν καντήλα, ξεχώριζε ἄγριο στὸ σκοτάδι.

—Ἰβάτζη... Ἰβάτζη! Ὡς ἐδῶ ἦλθες νὰ μὲ βρεῖς;... φώναξε ἑλληνικά.

Ἀπὸ τὴ θέση του ὁ καλόγερος ξεπετάχθηκε.

— Θεέ μου!... μουρμούρισε στὴν ἴδια γλῶσσα, Ἑλληνόπουλα εἶναι!...

Ἡ βαριὰ ἐξώπορτα ἔτριξε, ὁμιλίες καὶ βήματα ἀκούστηκαν.

Ὁ καλόγερος ἅπλωσε βιαστικὰ τὸ χέρι κι ἔσβησε τὴν καντήλα.

Ἀνασηκωμένος στὸ στρῶμα του ὁ Κωνσταντῖνος ἔβγαλε μιὰ φωνή.

— Τὸ μαχαίρι μου...

Ὁ καλόγερος ὅρμησε κι ἔκλεισε τὸ στόμα του.

— Μίλησέ του... ψιθύρισε ἑλληνικὰ τοῦ Μιχαήλ, ἡσύχασέ τον! Εἶναι χαμένος ἂν τὸν ἀκούσουν...

Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Μιχαὴλ τὸν ξάπλωσε στὸ μαξιλάρι, καί, ψηλαφώντας στὰ σκοτεινά, ἔχυσε στὰ χωρισμένα του χείλια δυὸ - τρεῖς στάλες ἀπὸ ἕνα μποτιλάκι ποὺ εἶχε στὸν κόρφο του.

— Τὸ μαχαίρι μου... μουρμούρισε ὁ Κωνσταντῖνος, βαρέθηκα τὴ σκλαβιά.... νὰ φύγομε, Μιχαήλ... μὰ πρῶτα ἐκδίκηση... ἐκδίκηση...

Γονατιστὸς κοντά του ὁ Μιχαὴλ τοῦ ψιθύριζε λόγια ἡσυχαστικά. Μὰ ὁ Κωνσταντῖνος δὲν ἀποκρίθηκε πιά. Ἔγειρε πίσω τὸ κεφάλι κι ἀποκοιμήθηκε.

— Τί τοῦ ἔκανες; ρώτησε ὁ Μιχαὴλ ἄγρια τὸν καλόγερο. Τί τοῦ ἔδωσες;

Στὰ σκοτεινὰ ὁ παπὰς ἔσφιξε τὸ χέρι του.

— Μὴ μιλᾶς, ψιθύρισε, κι ἔννοια σου! Τώρα ποὺ ξέρω πὼς εἶστε Ἕλληνες, θὰ τὸν σώσω, πρῶτα ὁ Θεός!

— Μὰ ποιὸς εἶσαι;

— Εἶμαι ὁ πάτερ Γρηγόρης, ἀπὸ τὴ μονὴ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τῆς Πρέσπας [1].

—Ἐσύ! ἀναφώνησε ὁ Μιχαήλ, ὁ Γρηγόρης! Ὁ φίλος τοῦ...

Σταμάτησε ἀπότομα, πρὶν πεῖ τ' ὄνομα.

Ὁ καλόγερος ἀντρίχιασε.

— Στ' ὄνομα τοῦ Σωτήρα μας, μουρμούρισε, μὴν ξέρεις τὸν Νικήτα;

— Ναί! εἶπε ὁ Μιχαήλ.

Ὁ καλόγερος τὸν τράβηξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν ἔσφιξε μὲ δύναμη στὸ στῆθος του.

—Ὁ Κύριος μὲ σπλαχνίστηκε! μουρμούρισε. Δέκα χρόνια τὸν γυρεύω!

Βαριὰ περπατησιὰ ἀκούστηκε στὸ διάδρομο καὶ μιὰ ἀγέρωχη φωνή, ἀψηφώντας τὸν ὕπνο τῶν ἄλλων, ἔλεγε προστακτικά.

— Δὲ συνηθίζω νὰ προειδοποιῶ! Σὰν ἔρχομαι, πρέπει νὰ βρίσκω ἕτοιμο ὅ,τι χρειάζομαι. Τὰ ξημερώματα θὰ φύγω κι ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ δυὸ ἄλογα! Βρεῖτε τα ὅπου θέτε.

— Πιὸ σιγά! παρακαλῶ, ἀφέντη, μίλα πιὸ σιγά...

Ὁ Μιχαὴλ ἔτρεξε στὴν πόρτα καὶ κόλλησε τ' αὐτί του στὸ ξύλο.

— Πιὸ σιγά! Παρακαλῶ, ἀφέντη, μίλα πιὸ σιγά! ἔλεγε παρακλητικὰ ἡ φωνὴ τοῦ Ἡγούμενου. Ἔχομε ἕναν ἄρρωστο καὶ εἶναι πολὺ βαριά! Μὴν τὸν ξυπνήσεις!

—Ἕναν ἄρρωστο; Καλόγερο; ρώτησε ὁ ἄλλος χωρὶς νὰ χαμηλώσει τὴ φωνή του.

—Ὄχι, ἀποκρίθηκε σιγὰ ὁ Ἡγούμενος, εἶναι στρατιώτης καὶ πληγώθηκε στὴ μάχη τῆς ρεματιᾶς...

— Τί; φώναξε πάλι ὁ πρῶτος, στρατιώτης δικός μας;

— Ναί, ἀφέντη!

— Παραμύθια! Κανένας στρατιώτης δικός μας δὲν ἔπαθε τίποτα στὴ μάχη τῆς ρεματιᾶς. Σὲ κανέναν καβγὰ θὰ τὴν ἔπαθε...

Τὰ βήματα ἀπομακρύνουνταν καὶ οἱ φωνὲς λίγο - λίγο ἔσβησαν. Ἔξαφνα ἡ ἀπότομη φωνὴ ὑψώθηκε πάλι, σὰ νὰ φώ-naζε κάποιον μακρύτερα.

— Δραξάν, ἀφοῦ θὰ μείνεις ἐδῶ ἕνα - δυὸ μέρες, φρόντισε νὰ μάθεις ποῦ πλη-γώθηκε ὁ στρατιώτης καὶ ἀπὸ ποιὸ σῶ-μα εἶναι. Ἐγὼ δὲν ἔχω καιρὸ νὰ χάσ-ω μ' αὐτούς, πρέπει νὰ πάγω εὐθὺς νὰ βρῶ τὸν Τσάρο...

Τὰ ὑπόλοιπα χάθηκαν στὸ γύρισμα τοῦ διαδρόμου.

Ὁ Γρηγόρης εἶχε σιμώσει ν' ἀκούσει.

— Ξέρεις ποιὸς εἶναι; ψιθύρισε ὁ Μιχαήλ. Στὴ θέρμη του ὁ Κωνσταντῖνος τὸν ἔνιωσε! Εἶναι ὁ Ἰβάτζης. Καὶ μα[...] του εἶναι ὁ Δραξάν.

— Τί; Ξέκοψε πάλι ὁ Δραξάν;

— Τὸν γνωρίζεις;

—Ἤμουν στὴ Θεσσαλονίκη τὴ δεύτερ[η] φορὰ ποὺ τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ἔφερα[ν] πίσω. Δὲν ἔτυχε νὰ τὸν δῶ μὰ ἔγινε [με]γάλο σούσουρο. Ὁ Αὐτοκράτορας [τὸν] ἐσυγχώρησε πάλι γιὰ χατήρι τῆς γυνα[ί]κας του, ποὺ εἶναι Ἑλληνίδα. Μὰ το[ὺς] εἶπε, φαίνεται, παστρικὰ πὼς ἂν ξανα-φύγει, θὰ τὸν πιάσει καὶ θὰ τὸν σου-βλίσει.

Ὁ Μιχαὴλ γύρισε κατὰ τὸ προσκέφα-λο τοῦ Κωνσταντίνου.

—Ὁ Θεὸς νὰ δώσει νὰ μὴν τὸν ξανα-πιάσει... μουρμούρισε.

— Γιατί τὸ λὲς ἔτσι; Μὴν τὸν γνωρίζεις ἐσύ; ρώτησε ὁ Γρηγόρης.

—Ἡ γυναίκα του εἶναι ἀδελφή μου, ἀποκρίθηκε σιγὰ ὁ Μιχαήλ.

—Ἄχ! Τὴ δύστυχη! μουρμούρισε ὁ παπάς.

Καὶ γιὰ κάμποση ὥρα καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος ἔμειναν σιωπηλοὶ καὶ συλλογισμένοι.

— Πῶς βρίσκεστε δῶ, ἐσὺ κι ὁ ἀδελφός σου; ρώτησε πάλι σὲ λίγο ὁ καλόγερος.

— Εἴμαστε δοῦλοι τοῦ Ρωμανοῦ.

—Σὲ πῆρα γιὰ στρατιώτη Βούλγαρο!

— Γιατὶ φορῶ στρατιωτικά; Αὐτὸ δὲ σημαίνει. Ὕστερα ἀπὸ τὴ μεγάλη μάχη τοῦ Κλειδίου, σὰ βρεθήκαμε ἐλεύθεροι, τὰ φορέσαμε γιὰ πιὸ ἀσφάλεια.

Ὁ καλόγερος τὸν κοίταξε ἐρωτηματικά.

— Μὰ ἂν ἡ νίκη τοῦ Κλειδίου σᾶς ἄφησε ἐλεύθερους, γιατί εἶστε λοιπὸν ἐδῶ; ρώτησε.

Ὁ Μιχαὴλ σήκωσε τὸ σκυμμένο του κεφάλι.

— Μὴ ρωτᾶς γιὰ τὴ δική μας ἱστορία, εἶπε μὲ κούραση. Εἶναι μακριὰ καὶ μαύρη. Πές μου ἐσὺ κάλλιο, ἦλθες ἐδῶ γιὰ νὰ βρεῖς τὸν Νικήτα;

— Ναί! Μὴν ξέρεις ποῦ εἶναι;

— Βρίσκεται τώρα στὴ Στρουμπίτζη, ὅπου ἔτρεξε σὰν ἔμαθε τὸ θάνατο τοῦ Βοτανειάτη. Μὰ σὲ μιὰ - δυὸ μέρες πιστεύω νὰ γυρίσει.

---

[1] Κοίταξε «Γιὰ τὴν Πατρίδα».

— Τὸν βλέπεις συχνά; ρώτησε μὲ λαχτάρα ὁ Γρηγόρης.

— Τώρα τελευταῖα δὲν τὸν ἐβλέπαμε συχνά. Μὰ ἐκεῖνος μᾶς ἀνέθρεψε.

— Τὸν ἀδελφό σου καὶ σένα;... Μὰ εἶναι καιρὸς λοιπὸν ποὺ τὸν ξέρετε;

Ὁ Μιχαὴλ πῆρε τὸ χέρι τοῦ φίλου του καὶ τὸ βάσταξε στὰ δικά του.

— Δὲν εἶναι ὁ Κωνσταντῖνος ἀδελφός μου, εἶναι φίλος, εἶπε,— καὶ τέτοια ἀγάπη ἔτρεμε στὴ φωνή του, ποὺ ὁ καλόγερος ἔμεινε σιωπηλὸς καὶ δὲν ἐπανέλαβε τὸ ρώτημά του.

Σηκώθηκε, πῆρε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ τσακμάκι του καὶ ξανάναψε τὴν καντήλα. Μὰ πρὶν προφθάσει νὰ ξανακαθήσει στὴ θέση του, ἕνας κρότος σὰν πετριὰ στὸ ξύλινο παραθυρόφυλλο τὸν ξάφνισε.

— Τί εἶναι αὐτό; ψιθύρισε.

Τὴν ἴδια στιγμὴ δεύτερη πετριὰ ἀκούστηκε.

Ὁ Μιχαὴλ ἔτρεξε στὸ παράθυρο καὶ τὸ ἄνοιξε.

Στὸ νυχτερινὸ σκοτάδι δὲν εἶδε τίποτα, μὰ ἔξαφνα, ἕνα δεματάκι πέταξε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ κατρακύλησε στὸ πάτωμα.

Ὁ Μιχαὴλ ἔκλεισε βιαστικὰ τὰ παραθυρόφυλλα, μάζεψε τὸ δεματάκι καὶ τὸ ἄνοιξε.

Ἦταν μιὰ πέτρα τυλιγμένη καὶ δεμένη σὲ μιὰ περγαμηνή, ὅπου λίγες λέξεις ἦταν ψιλογραμμένες.

«Ὁ Δραξὰν καὶ ὁ Ἰβάτζης εἶναι στὸ μοναστήρι. Μάθε γιὰ ποῦ φεύγει ὁ Ἰβάτζης τὰ χαράματα, καὶ ἂν πάγει μαζὶ καὶ ὁ Δραξάν. Αὔριο ἔλα στὴν καλύβα ὅποταν προφθάσεις. Ν. Ο. Α.».

Ὁ Μιχαὴλ κοίταξε τὸν καλόγερο σαστισμένος.

— Παπα - Γρηγόρη, εἶπε, ὁ Νικήτας δὲν εἶναι στὴ Στρουμπίτζη! Ὁ Νικήτας εἶναι δῶ.

Ὁ Γρηγόρης ὅρμησε στὸ παράθυρο, μὰ ὁ Μιχαὴλ τὸν σταμάτησε.

— Γιὰ τὸ Θεό, ὄχι τώρα, μουρμούρισε. Αὔριο... σὰ μάθομε.

Καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν περγαμηνή.

Πέρασε ἡ νύχτα χωρὶς ἄλλη ἀνησυχία. Μὰ μόλις ἄρχισε νὰ χαράζει, τὸ μοναστήρι ὅλο σηκώθηκε στὸ πόδι.

Ὁ Ἰβάτζης ἔφευγε.

Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ γερμένα παραθυρόφυλλα ὁ Μιχαὴλ καὶ ὁ Γρηγόρης τὸν κοίταζαν χωρὶς νὰ φαίνονται.

Ἦταν καβάλα, μ' ἕναν ὑπασπιστὴ πλάγι του, καὶ μὲ τὸν ἴδιο ἐπιταχτικὸ τρόπο διάταζε τοὺς στρατιῶτες καὶ τοὺς καλόγερους ποὺ φοβισμένοι τὸν ἄκουαν, σὰ μαθητούδια ἐμπρὸς στὸ δάσκαλο.

— Νὰ περιποιηθεῖς αὐτοὺς ποὺ μένουν, τὸ ἴδιο σὰ νὰ ἤμουν ἐγώ, ἔλεγε προσταχτικὰ τοῦ Ἡγούμενου ποὺ τὸν συνόδευε ὡς τὴν πόρτα τῆς αὐλῆς. Καὶ ὅ,τι ζητήσει ὁ Δραξάν, νὰ τοῦ τὸ προμηθεύσεις. Τ' ἀκοῦς;

— Τ' ἀκούω, ἀποκρίθηκε ὁ Ἡγούμενος ποὺ μόνος ἀπ' ὅλο τὸ κοπάδι του εἶχε κρατήσει ἥσυχη ἀξιοπρέπεια ἐμπρὸς στὸν ἀγέρωχο στρατηγό.

Ὁ Ἰβάτζης ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του ἕνα πουγκὶ καὶ τοῦ τὸ πέταξε.

— Γιὰ τὰ ἔξοδά σου, εἶπε.

Ὁ Ἡγούμενος τὸ πῆρε ἀπὸ χάμω καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε πίσω.

— Κράτησε τὰ χρήματά σου, Ἰβάτζη, εἶπε. Οἱ ἄνθρωποί σου θὰ φιλοξενηθοῦν καλὰ καὶ χωρὶς αὐτά.

Ὁ στρατηγὸς τὸν κοίταξε μὲ κάποιαν ἀπορία.

—Ὄχι, πάρε τα, ἅγιε πατέρα, τοῦ εἶπε πιὸ σιγά, τ' ἄλογα τοῦτα δὲ θὰ σοῦ τὰ γυρίσω. Καὶ ὄχι μόνο θὰ δώσεις κι ἄλλα τοῦ Δραξάν, ἀλλὰ καὶ θὰ ἔχεις νὰ θρέψεις τοὺς στρατιῶτες του ὅσο μένουν ἐδῶ.

Ὁ Μιχαὴλ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Γρηγόρη.

— Πρόσεξε τὰ λόγια του, ψιθύρισε.

— Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ διατάξει ὁ Δραξάν, ἀποκρίθηκε ὁ Ἡγούμενος, μὰ τὰ χρήματα δὲν τὰ θέλω. Τὸ μοναστήρι ἔχει σοδειὲς ἀρκετὲς γιὰ τοὺς στρατιῶτες σου. Δὲν θέλω πληρωμή.

— Τὸ κέφι σου, εἶπε ὁ Ἰβάτζης. Κι ἔκρυψε πάλι τὸ πουγκὶ στὸν κόρφο του. Ὕστερα γυρνώντας στὸν ὑπασπιστή του: Ἐμπρὸς φώναξε, μὴ χάνομε καιρό.

Ὁ Ἡγούμενος ἔπιασε τὸ χαλινάρι τοῦ ἀλόγου του.

— Πές μου, ποῦ πηγαίνεις; ρώτησε.

Ὁ Ἰβάτζης σούφρωσε τὰ πυκνὰ του φρύδια.

— Τί σὲ μέλει, γέρο; ρώτησε απότομα.

— Δὲ μὲ μέλει καθόλου, εἶπε ἥσυχα ὁ Ἡγούμενος. Μ' ἂν πηγαίνεις στὸν Πρίλαπο νὰ βρεῖς τὸν Τσάρο, ὅπως ἔλεγες χθὲς βράδυ, αὐτὰ τ' ἄλογα δὲ θὰ σὲ πᾶνε. Εἶναι γέρικα, καλὰ μονάχα γιὰ μᾶς ποὺ δὲν πᾶμε ποτὲ μακριά. Ἂν μοῦ τὸ εἶχες μηνύσει νωρίτερα, θὰ σοῦ ἔβρισκα ἄλλα.

Ὁ Ἰβάτζης ἔριξε τοῦ ὑπασπιστῆ του μιὰ πονηρὴ ματιά, ποὺ δὲν πῆγε χαμένη γιὰ τοὺς δυὸ Ἕλληνες ποὺ κοίταζαν ἀπὸ πάνω.

—Ἔννοια σου, καλόγερε, ἀποκρίθηκε χαμογελώντας εἰρωνικά. Θὰ φροντίσομε νὰ μὴν τὰ παρακουράσομε, καὶ θὰ φθάσομε καλά. Ἔχε γειά, πάτερ Κύριλλε.

— Στὸ καλό, ἀποκρίθηκε ὁ Ἡγούμενος.

Καὶ οἱ δυὸ καβαλάρηδες βγῆκαν ἀπὸ τὴν αὐλή, καὶ ἡ πόρτα ἔκλεισε πάλι.

Ἕνας - ἕνας, καλόγεροι καὶ στρατιῶτες ξανάμπαιναν στὸ μοναστήρι, οἱ καλόγεροι νὰ πάγουν στὴν ἐκκλησία, οἱ στρατιῶτες νὰ ξανακοιμηθοῦν.

—Ποιὸς ἀπ' ὅλους εἶναι ὁ Δραξάν; ρώτησε ὁ Γρηγόρης.

— Δὲν τὸν εἶδα ποτέ μου, ἀποκρίθηκε ὁ Μιχαήλ, καὶ τὸ βλέμμα του ἀκολουθοῦσε τὸν Ἰβάτζη καὶ τὸ σύντροφό του ποὺ τραβοῦσαν κατὰ τὸν ποταμό. Μὰ δὲν εἶναι κανένας ἀπὸ τούτους. Αὐτοὶ εἶναι μόνο στρατιῶτες...

Ἔξαφνα ἔδειξε τοῦ καλόγερου τοὺς δυὸ καβαλάρηδες ποὺ ἔστριβαν μὲς στὰ δέντρα.

—Ὁ Ἰβάτζης εἶπε ψέματα, ψιθύρισε. Δὲν πέρασαν τὸν ποταμὸ στὴ ρηχοτοπιὰ ποὺ εἶναι δῶ ἀντίκρυ. Κατεβαίνουν τὸν Ἀξιό, ἄρα δὲν πᾶνε στὸν Πρίλαπο...

Ἅρπαξε τὸ μανδύα του, ἔβαλε τὴν περικεφαλαία του κι ἔκρυψε στὸν κόρφο του ἕνα μαχαίρι.

— Ποῦ πηγαίνεις; ρώτησε χαμηλόφωνα ὁ Γρηγόρης.

— Θὰ τοὺς ἀκολουθήσω.

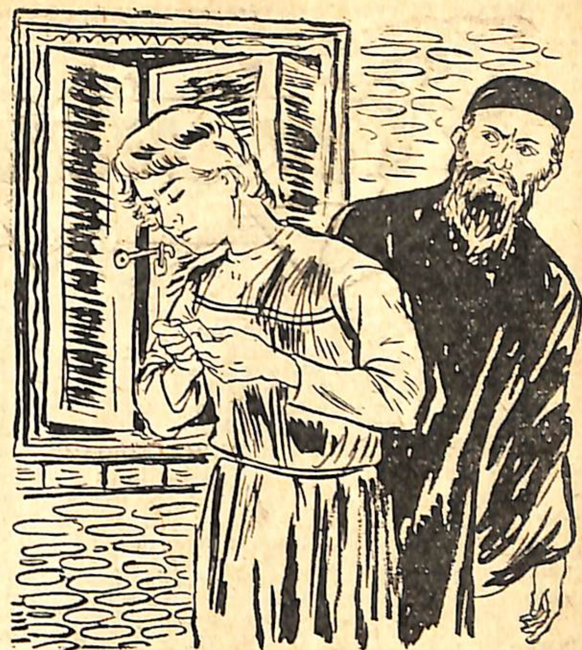
— Χωρὶς ἄλογο;

— Τρέχω καλά.

— Εἶναι τρέλα! Θὰ σὲ δοῦν!

Πικρὸ χαμόγελο πέρασε στὰ χείλια τοῦ Μιχαὴλ κι ἔσβησε πάλι.

— Μιὰ φορὰ μονάχα θὰ πεθάνομε, εἶπε, καὶ ἡ δουλειά μου μ' ἔμαθε νὰ κρύβομαι.

Ἦταν μιὰ πέτρα τυλιγμένη καὶ δεμένη σὲ μιὰ περγαμηνή...

Ἔσκυψε ἀπάνω στὸν Κωνσταντῖνο. Βαθιὰ συγκίνηση τάραξε μιὰ στιγμὴ τὸ πρόσωπό του, ἀλλὰ εὐθὺς τὴ νίκησε.

-- Μεῖνε μαζί του ὥσπου νὰ γυρίσω, εἶπε τοῦ Γρηγόρη, καὶ κοίταξε, ἂν μπορεῖς, νὰ μάθεις στὸ μεταξὺ τίποτα γιὰ τὸν Δραξάν.

Ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ χέρι τοῦ παπᾶ, καὶ βιαστικὰ βγῆκε ἀπὸ τὴν κάμαρα

Θ΄.

ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΜΗΝΥΜΑ

Βγῆκε ὁ Μιχαὴλ στὸ διάδρομο, πο[υ] ἐκείνη τὴν ὥρα ἦταν ἔρημος καὶ κατα[σ]κότεινος ἀκόμα, καὶ γύρισε κατὰ τ[η] σκάλα. Ἀλλὰ ἐκεῖ σταμάτησε.

Δυὸ ἄντρες μιλοῦσαν, καὶ ὁ χαμηλό[]φωνος ἦχος τῆς ὁμιλίας τους ἔφθανε σ[ὰ] μουρμούρισμα ὡς τὸν Μιχαήλ, χωρὶ[ς] νὰ ξεχωρίζουν λόγια. Ἔσκυψε ἀπὸ πό[]νω ἀπὸ τὴν καγκελαριά, μὰ δὲν εἶδε κα[]νένα. Στὸ κάτω ὅμως πάτωμα, πλάγ[ι] στὴ σκάλα, μιὰ πόρτα ἦταν μισοανο[ι]χτή, καὶ ἀπὸ μέσα χύνουνταν στὰ τελευ[]ταῖα σκαλοπάτια ἕνα τρεμουλιάρικο φῶ[ς] λυχναριοῦ.

Σιγὰ - σιγὰ ἄρχισε ὁ Μιχαὴλ νὰ κα[]τεβαίνει, προσέχοντας μὴν τρίξει ἡ ξύ[]λινη σκάλα. Μὰ σὰν ἔφθασε στὸ φωτι[]σμένο μέρος σταμάτησε, καὶ ἡ καρδι[ά] του χτύπησε δυνατά. Ἕνα ὄνομα εἶχε [ἀ]κούσει, καὶ τὴν προσοχή του ὅλη τὴ[ν] ἔστησε στὰ παρακάτω λόγια:

—Ἰωάννη! Ἰωάννη! ἔλεγε μὲ λύπ[η] ἡ μιὰ φωνή. Τί καταστροφὲς ἑτοιμάζ[ει] τὸ μίσος σου στὴν ἄτυχη πατρίδα μα[ς]

— Μὴν τὸ λὲς αὐτό, διαμαρτυρήθη[κε] ὁ ἄλλος, τὸ καλὸ τῆς πατρίδας μας γ[υ]ρεύω ἴσα - ἴσα, καὶ σεῖς δὲν τὸ βλέπ[ε]τε, πῶς ἂν τώρα ὑποταχθοῦμε, πεθαίν[ο]με ὡς ἔθνος!

—Ἕνα κακούργημα δὲν μπορεῖ πα[ρὰ] νὰ βλάψει τὴν ἀντίσταση, αὐτὴ τὴν ὥρ[α] εἶπε ἡ πρώτη σοβαρὴ φωνή.

—Ὄχι, ἂν βγεῖ ἀπὸ τὴ μέση ἕνας δ[ει]λός! ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος.

—Ὁ Ρωμανὸς δειλός; φώναξε μὲ θ[υ]μὸ ὁ πρῶτος.

(Ἡ Συνέχεια στὸ ἄλλο φύλλο)

Τὰ παιδιὰ γράφουν

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Λουλούδι ἀνθίζεις δροσερὸ
μὲ ὅλα σου τὰ κάλλη
Γαλάζια ὀνειροστόλιστη,
Πατρίδα μου μεγάλη.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΒΙΔΗΣ
Νέα Ἰωνία

ΠΑΤΜΟΣ

Μιὰ πέτρα στοὺς αἰῶνες πεταγμένη
ἀπόκομμα μικρὸ παλιᾶς στεριᾶς,
μὲ θρύλους κι' ἱστορία στολισμένη
στὴ θάλασσα τοῦ Αἰγαίου πάντα μένει
καλοκαιρνῆς σὰν ἄστρο ξαστεριᾶς...

ΖΩΗΣ ΑΖΩΤΟΣ

Ω! ΠΛΑΣΤΗ ΜΟΥ.

Σ' ἕνα σπιτάκι, ξεμακρα στὰ δάση,
διωγμενος ἀπ' τα ρασανα του κοσμου
ζω μοναχος. Όλοι μ' εχουν ξεχασει,
μα με θυμαται ο Πλαστης και Θεος μου.

Αὐτὸς κάθε στιγμὴ μὲ συντροφεύει,
με οδηγει απο ψηλα η ματια Του,
μεσα μου η αγαπη βασιλευει....
Ποσο ομορφα η ζωη κυλα κοντα Του...

Τὸ βράδυ μὲ κοιμίζουνε τὰ γκιώνια·
τα κρινα, οι βιολεττες, με χαϊδεύουν.
Πρωι, πρωι, γαλιαντρες, χελιδονια,
που στα κλαδια τα ταιρια τους γυρεύουν,

μὲ τὴ γλυκειὰ λαλιά τους μὲ ξυπνᾶνε...
Προσευχομαι, δοξαζω τ' ονομα Του
με τὰ πουλιά, που γύρω μου πετανε...
Πόσο ὄμορφα ἡ ζωὴ κυλα δω κάτου!

Μὲ τὴ μικρή, λιγόχορδή μου λύρα
ὑμνῶ καθε στιγμη τα πλασματα Του,
τη φύση σιγοψαλλω καλομοιρα...
Ποσο ὄμορφα ἡ ζωὴ κυλα δω κάτου!...

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΖΟΥΛΑΣ
Μαθητὴς Βελλᾶς Ἰωάννινα

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Οἱ μενεξέδες γέρνουνε τὰ φύλλα
μὲ τρυφερὸ παραπονο στὴ γῆ,
τη νυχτα καρτεροῦν μ' ανατριχίλα,
προσμενουν μὲ λαχτάρα τὴν αὐγή...

«ΗΡΩΙΚΗ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ»

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΗΣ

Μὴ λησμονῆς ποτὲ κι' ὅπου βρεθῆς
τὴ χώρα που γεννήθηκες μιὰ μέρα
κι' εἶδες τὸ πρῶτο γέλιο τῆς αὐγῆς
καὶ δέχτηκες τὸ χάδι τοῦ πατέρα.

Μὴ λησμονῆς παντοῦ κι' ὅπου θὰ πᾶς
τὴν ἐκκλησοῦλα τοῦ μικροῦ χωριοῦ σου,
κεῖ ποὔμαθες τοὺς ἄλλους ν' ἀγαπᾶς
καὶ πῆρες εὐλογία τοῦ Χριστοῦ σου.

Μὴ λησμανῆς νὰ γίνεσαι ἁγνός,
καὶ νἄχῃς σὰν τὸν κρίνο τὴν καρδιά σου,
γιατ' εἶσαι Ἕλληνας ἐσὺ καὶ Χριστιανός,
αὐτὸ νὰ θεωρῇς κληρονομιά σου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ
Μαθητὴς Γυμνασίου Σερρῶν

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἦταν μιὰ ἐξαιρετικὴ ἀνοιξιάτικη μέρα, ὅταν πῆρα τὸν ὡραῖο μου σκύλο τὸν Τζὰκ γιὰ νὰ κάνωμε ἕνα περίπατο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, στὴν ἐξοχή. Περπατήσαμε ἀρκετά, ἀκολουθώντας τὸν δημόσιο δρόμο καὶ μετὰ μπήκαμε σ' ἕναν γεμάτο μ' ἀγριολούλουδα ἀγρό, ποὺ μᾶς ἔβγαλε σ' ἕνα ὁλάνθιστο μονοπάτι. Μὰ τί ὡραῖα ποὺ ἦταν ἐκεῖ. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ χίλια δυὸ ἀγριολούλουδα εὐωδίαζαν, ὀμορφαίνοντας τὸ τοπεῖο μὲ τοὺς ὡραιότατους χρωματισμούς τους. Μεγάλα καταπράσινα δένδρα, ποὺ μέσα κρύβονταν οἱ μικρούτσικες χαριτωμένες φωλιὲς τῶν πουλιῶν, λικνίζονταν ρυθμικὰ στὸ ἁπαλὸ χάδι τοῦ ἀέρα. Τὸ ρυάκι παρεκει, ἔτρεχε τὰ κρυστάλλινα γάργαρα νερά του, κελαρυζοντας τὸ αἰώνιο καὶ γλυκο τραγοῦδι τῆς ζωῆς! Ὅλη ἡ Φύση γιόρταζε!...

Ξαναπῆρα τὸν ἴδιο δρόμο μιὰ γλυκειὰ φθινοπωριάτικη μέρα. Βρεθήκαμε παλι με τον Τζακ, στο ἴδιο μονοπάτι. Ἀλλὰ τωρα δεν ὑπῆρχαν πιὰ λουλούδια. Τὰ δένδρα ἦταν ἐκει ὅπως καὶ τότε, ἀλλὰ δὲν ἔκρυβαν τώρα μεσα τους φωλίτσες καὶ δὲν ἀκουγόταν τὸ γλυκὸ χαρουμενο τραγοῦδι τῶν πουλιῶν στὸν ἀέρα. Τὸ ρυακι κυλοῦσε, ἀλλὰ σὰν λυπημένο, και δὲν τραγουδοῦσε χαρωπὰ σὰν ἄλλοτε. Παντοῦ ἦταν ἁπλωμένη μια γλυκειὰ μελαγχολία — ποὺ τραβουσε ὅμως ἀκατανίκητα — μιὰ ἀσύγκριτη ὀμορφιά.

Ὁ τρίτος περίπατος ἔγινε τον χειμῶνα. Τί ἀλλαγμενο, τί ἀγνώριστο ποὺ ἦταν τώρα τὸ ἄλλοτε ολανθιστο μαγευτικὸ μονοπατι! Δεν εἶχε τίποτα ἀπὸ τὴν παλιὰ τὴν γεμάτη ζωὴ ὄψη! Τώρα ἔμοιαζε νεκρό. Τὰ δεντρα στεκονταν γυμνὰ ἀγναντεύοντας λυπημένα τὸν γκρίζο ὁρίζοντα. Τὸ χῶμα ποὺ ἄλλοτε ἦταν σκεπασμενο μὲ πράσινα δροσερὰ χορταράκια ποὺ πάνω τους ἦταν κεντημένα τα πιὸ ὡραια στολίδα ἀπὸ τὸ θαυματουργὸ χέρι τῆς θεας Φύσης, τώρα ἦταν γυμνὸ ἔχοντας ἕνα γκρίζο λυπητερὸ χρῶμα. Τὸ ρυάκι εἶχε ὅπως ἄλλοτε νερό, ἀλλὰ' τώρα κατέβαινε ὁρμητικό, μουγκρίζοντας ἄγρια, μὲ θολωμένα τὰ ἄλλοτε κατακάθαρα νερά του...

Καθησα σὲ μια πέτρα σκεφτική. Ποσο μοιάζει αληθεια η ζωή μας με αυτὸ το μονοπατι. Σαν το ανθισμενο μονοπατι ειναι η νιότη, με χίλιες χάρες κι' ομορφιές. Κι' όταν τα νιάτα μας τ' ακριβά πάλι φυγουν καὶ μεινουν σαν ένα μαγευτικὸ ὄνειρο, μιὰ γλυκειὰ ἀνάμνηση, τὸ μονοπάτι μας ἀλλάζει οψη, ἀλλα είναι παλι ὄμορφο και γοητευτικο. Γοητευτικὸ ὥσπου να μας ἐπισκεφθοῦν τὰ χιόνια. Τότε χάνει ἐντελῶς τὴν παλιά του λάμψη. Τότε φεύγουν τὰ πουλιὰ καὶ τὰ λουλούδια, τὰ φύλλα τῶν δένδρων πέφτουν κιτρινισμένα στὴν παγωμένη γῆ ὥσπου ἡ ζωὴ ἐξαφανίζεται ἐντελῶς καὶ τὸ μονοπάτι μένει ἔρημο καὶ μόνο...

Τὰ γαβγίσματα ὅμως τοῦ Τζὰκ μὲ εἰδοποίησαν ὅτι ἦταν ὥρα νὰ φύγωμε, καὶ φεύγοντας σκέφθηκα. Ἔχομε καιρο. Ἂς χαροῦμε τώρα στὸ ἀνθισμένο μας μονοπάτι!

ΔΑΦΝΗ ΤΟΥ ΕΥΡΩΤΑ

Τ' ΑΓΓΕΛΟΥΔΙΑ

Ἁπαλὰ φτερούγισε, χάθηκε ψηλὰ
τ' ὄνα τ' ἀγγελοῦδι της τὸ λευκοντυμένο,
ἡ μανούλα τὸ θωρεῖ καὶ πικρογελᾶ
καὶ κυλάει τὸ δάκρυ της μαῦρο, πονεμένο.

Μὲ στοργὴ ἀγκάλιασε τ' ἄλλο της στὴ γῆ
καὶ στερνὴ παρηγοριὰ τὸ γλυκοφιλοῦσε...
Μὰ κι' ἐκεῖνο χάθηκε, πέταξε μι' αὐγή,
δίχως τ' ἀδελφάκι του μόνο του δὲν ζοῦσε...

Κι' ἡ μανούλα κοίταξε πρὸς τὸν οὐρανὸ
τοῦτο τ' ἀγγελοῦδι της—ὀμορφιὰ καὶ χάρη—
ποὺ καθὼς ἀνέβαινε δρόμο φωτεινὸ
χάραξε τὸ διάβα του γιὰ νὰ τήνε πάρη...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΒΙΔΑΣ
Μαθητὴς Ἱεροδιδασκαλείου Βελλᾶς
τάξη β' Γυμνασίου

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Τὸ χωριό μου βρίσκεται ἐπάνω σ' ἕνα λόφο, στολισμένο μὲ διάφορα δέντρα. Δίπλα ἀπὸ τὸ χωριό μου περνοῦν δυὸ ρυάκια μικρὰ ποὺ κυλᾶνε τὰ νερά τους ἥσυχα ἥσυχα μουρμουρίζοντας. Ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό μου ἔχουμε ἕνα ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Τὸ χωριό μου τὸ ἀγαπῶ πολὺ γιατὶ ἐκεῖ γεννήθηκα, πρωτοεῖδα τὸ φῶς τοῦ ἥλιου κι' ἐκεῖ ἔκανα τὰ πρῶτα μου παιγνίδια. Ἔχουμε καὶ βρῦσες ποὺ παίρνουμε νερὸ τὸ καλοκαίρι καὶ σβύνουμε τὴ δίψα μας. Ἄχ! χωριό μου πόσο σὲ ἀγαπῶ, καὶ πόσο ἤθελα νὰ ἔρθω κοντά σου!!!

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Γ. ΝΤΕΜΠΟΣ
Μαθητὴς Γ' τάξεως
Ὀρφανοτροφεῖο Γρεβενῶν

Η ΛΕΥΤΕΡΙΑ

Ἀπὸ βροντὲς καὶ χαλασμούς, ποὺ σειοῦν σκληρὰ τὴ χώρα
κι' ἀπὸ φωτιὲς καὶ σίφουνες καὶ θρήνων τὴ βοὴ
πετιέται ὀρθομέτωπη μιὰ κόρη λευκοφόρα
μὲ δροσερὸ χαμόγελο, γεμάτη φῶς, ζωή.

Στὰ οὐράνια, στὰ φανταχτερὰ παλάτια, ἀγάλια φτάνει
κι' ὁ ἥλιος ἀπὸ τὴ λάμψη της τρέχει γιὰ νὰ χαθῆ,
Φορεῖ ὡραῖο δάφνινο στὴν κεφαλὴ στεφάνι
βαστᾶ στὸ χέρι ὁλόχρυσο καὶ κοφτερὸ σπαθί.

Ἀπ' τοὺς καπνοὺς σὰν πέρασε κι' ἀπ' τὴν ἀνεμοζάλη
ποὺ δυὸ κοπάδια πάλευαν ἀκούραστα, σκληρά.
μὲ καταφρόνια ἔδωσε στὄνα λύπη μεγάλη
καὶ στ' ἄλλο μὲ χαμόγελο σκόρπισε τὴ χαρά.

Δὲν πῆρε κάπνα ἀπ' τοὺς καπνούς, οὔτε βαφὴ ἀπὸ αἷμα
μόνο τοῦ κόσμου ἅρπαξε τὴ χαρωπὴ θωριά!
Ὢ!! Εἶναι τῆς Ἑλλάδας μας καὶ γέννημα καὶ θρέμα,
Εἶναι ἡ κόρη ποὺ τὴ λὲν οἱ κόσμοι ΛΕΥΤΕΡΙΑ!

ΑΝΔΡΕΑΣ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ
Μαθητὴς Γυμνασίου Ξάγναντο

Η ΘΥΕΛΛΑ

Καθισμένος στὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ μου ὀνειροπολῶ, κοιτάζοντας ἀφηρημένα τὸν ἀργυροκέντητο δίσκο τοῦ ἥλιου ποὺ χοροπηδάει τρελλὰ καὶ ποὺ σκορπίζει στὴν δαφνοστεφανωμένη καὶ ὁλοπράσινη φύση τὶς τελευταῖες χρυσὲς ἀκτῖνες του...

Ἀλλὰ ὁ νοῦς μου τρέχει πολὺ μακριά, πολλὲς χιλιάδες μίλια μακριά.... ....

Βλέπω, ἕνα πανέμορφο χωριουδάκι ποὺ λούζεται μέσ' στὶς ὁλόχρυσες ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου... Τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ παίζουν ξέγνοιαστα στὸν αὐλόγυρο τῆς ἐκκλησιᾶς καὶ στὴν πλατεία του. Οἱ χωριάτες γυρίζουν ἀπ' τὶς δουλειές τους σφυρίζοντας χαρούμενα καὶ οἱ χωριάτισσες βγαίνουν στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ τους γιὰ νὰ τοὺς ὑποδεχτοῦν...

Γενικὰ ἡ εὐτυχία καὶ ἡ χαρὰ βασιλεύει στὸ πανέμορφο αὐτὸ χωριουδάκι...

Ξάφνου ὅλα αὐτὰ τὰ ἀναστατώνει μιὰ θύελλα, ποὺ ξεριζώνει τὰ δέντρα, χαλάει τὰ σπίτια καὶ ρημάζει τὰ πάντα...

Ὅταν τέλος, σταμάτησε ἡ θύελλα, ἀλλοίμονο! Τὸ ὄμορφο χωριουδάκι εἶχε μεταβληθῆ σὲ χάλασμα. Τὰ χαριτωμένα σπιτάκια του, δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο, παρὰ ἕνας πελώριος σωρὸς ἀπὸ ἐρείπια.

Ἡ εὐτυχία καὶ ἡ χαρὰ εἶχε ἀντικατασταθῆ ἀπὸ τὴν δυστυχία καὶ τὸν τρόμο...

Ξυπνῶ ἀπὸ τὸ ὄνειρο αὐτὸ τῆς φαντασίας. Ὁ ἥλιος ἔχει δύσει καὶ σὲ λίγο θὰ ἁπλωθῆ τὸ σκοτάδι... Συνεπαρμένος βυθίζομαι σὲ βαθειὲς σκέψεις... Τέλος βρίσκω τὴν ἐξήγηση...

Ἡ θύελλα θὰ εἶναι χωρὶς ἄλλο, οἱ συμμορίτες ποὺ ἀναστάτωσαν τὴν γλυκειά μας πατρίδα, τὴν Ἑλλάδα... Καὶ τώρα μὲ τὴν σκέψη μου ἀποτελειώνω τ' ὄνειρό μου.........

Ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἄνδρες, γυναῖκες, γέρους καὶ ἀπὸ παιδιά, βλέπω, νὰ ἐργάζονται. Ἄλλοι ὀργώνουν, ἄλλοι σπέρνουν καὶ ἄλλοι βοηθοῦν γιὰ τὴν ἀνοικοδόμηση τοῦ χαλασμένου τους χωριοῦ. Σὲ λίγο τὰ ἐρείπια γίνονται σπίτια, τὰ χωράφια ξαναγεμίζουν καρποὺς καὶ στὸ μικρὸ αὐτὸ χωριὸ ξανάφτασε, καθὼς φαίνεται, ἡ εὐτυχία καὶ ἡ χαρά.

Μὰ πιὸ πάνω ἀπ' ὅλα αὐτά, βλέπω, μιὰν ἀγγελικὴ μορφὴ νὰ ἐπιστατῆ, τὴ μορφὴ τῆς μεγάλης μάνας μας, τῆς Βασίλισσάς μας!

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΠΑΝΤΟΣ
(Μυτιλήνη)

ΓΙΑ ΤΗ ΜΙΚΡΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

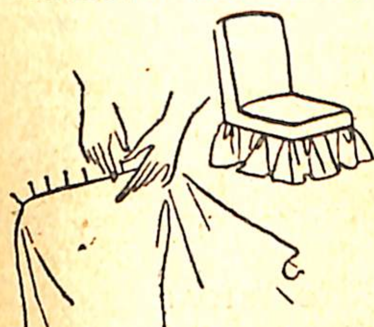

ΣΤΟΛΙΣΕΤΕ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ !

Ἂν ξέρατε ἀγαπητές μου μικρὲς φίλες πόσο λίγα χρήματα χρειάζονται γιὰ νὰ στολίσετε καὶ νὰ ὀμορφοστολίσετε μάλιστα τὸ σπίτι σας, τώρα ποὺ πλησιάζουν οἱ διακοπές, δὲν θὰ διστάζατε διόλου νὰ στρωθῆτε στὴ δουλειά...

Λίγο ὕφασμα, λουλουδάτο ἀπὸ τὰ πιὸ φτηνά, ἢ λίγος ἀλατζάς, λίγες γνώσεις ραπτικῆς, ἕνα πινέλο, ἕνα βάζο μὲ χρῶμα, λίγα καρφιά, ἕνα σφυρί, πολὺ γοῦστο κι' ἀκόμη πιὸ πολλὴ καλὴ θέληση καὶ ὑπομονή, καὶ θὰ μπορῆτε νὰ κάνετε θαύματα. Ἡ θειὰ Μαριάνα ποὺ σᾶς τὸ λέει, κάτι ξέρει, ἔγνοια σας!

Ἀκολουθῆστε μόνο τὶς συμβουλές μου, καὶ θὰ δῆτε. Πρὶν ὅμως ἀρχίσετε νὰ κάνετε ὅ,τι θὰ σᾶς πῶ, πρέπει νὰ σᾶς ἐπαναλάβω πάλι κάτι: μὴ βιάζεστε ποτὲ ὅταν ἐργάζεστε, καὶ μὴν ἀνυπομονῆτε νὰ δῆτε τὸ ἔργο σας τελειωμένο.

Τὸ σκέπασμα τῆς πολυθρόνας

Ἡ τέλεια δουλειά, θέλει ὑπομονή. Μετρῆστε προσεκτικά, ξαναμετρῆστε, τρυπῶστε καλὰ τὸ ὕφασμα ἂν ράβετε, βάλετε καλὸ σημάδι πρὶν μπήξετε ἕνα καρφί.

Γιὰ λίγη βία, τὸ ὕφασμα θὰ κρεμάη, θ' ἀναγκασθῆτε νὰ βγάλετε τὸ καρφὶ μὲ τὴν τανάλια, θὰ κουρασθῆτε διπλὰ γιὰ νὰ διορθώσετε ὅ,τι ἐκάνατε στραβό.

Ποτὲ δὲν θὰ βαρεθῶ νὰ σᾶς τὸ λέω: τὸ πρῶτο προτέρημα τῆς καλῆς νοικοκυρᾶς, εἶναι ἡ ὑπομονή. Καὶ τώρα, ἀκολουθῆστε τὶς ὁδηγίες μου, γιὰ νὰ φτιάσετε αὐτὰ ποὺ σᾶς δείχνω σήμερα.

1. ΤΟ ΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΗΣ ΠΟΛΥΘΡΟΝΑΣ

Ἁπλῶστε τὸ ὕφασμα πάνω στὴν πολυθρόνα, καὶ στερεῶστε το μὲ καρφίτσες.

Κόψτε το (πλάτη καὶ κάθισμα) ἀφήνοντας ἕνα δάχτυλο περιθώριο γιὰ τὸ ράψιμο.

Ὕστερα, στὰ ἴσια τοῦ ὑφάσματος, κόψτε τὴν ταινία γιὰ τὰ πλαϊνά, καὶ ἑνῶστε τα στὴ μηχανή.

Ἀφοῦ τὰ στερεώσετε στὴν πολυθρόνα ποὺ θάχη ντυθῆ ὡς τὰ πόδια, τρυπῶστε τὸ βολὰν ποὺ θὰ φτάνη σουρτὸ ὡς τὸ πάτωμα. Ράψτε το στὴ μηχανή, καὶ σιδερῶστε το ἀπὸ τὴν ἀνάποδη. Καὶ ἡ πολυθρόνα σας θ' ἀποκτήση καινούργια ὄψη, δροσερὴ καὶ καλοκαιριάτικη.

2. ΚΟΥΡΤΙΝΑΚΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΣΑΣ

Κοιτάξτε τί ὄμορφο ποὺ φαίνεται αὐτὸ τὸ παράθυρο μ' αὐτὰ τὰ κουρτινάκια!

Γιὰ νὰ τὰ φτιάσετε, δὲν χρειάζεται παρὰ μιὰ μικρὴ λεπτὴ σανίδα μὲ δυὸ πλαϊνὰ ξύλα, ὅπως τὸ σχῆμα 1, ὅπου θὰ στερεωθῆ τὸ σουρωτὸ βολάν. Στὰ πλαϊνὰ αὐτὰ ξύλα, θὰ στερεωθοῦν δυὸ λεπτὲς σιδερένιες «βέργες», ἢ δυὸ κομμάτια πολὺ χοντρὸ σύρμα, γιὰ νὰ πηγαινοέρχωνται οἱ κουρτίνες μὲ τοὺς χαλκάδες. (Ἡ κάθε κουρτίνα, θὰ πηγαινοέρχεται στὴ δική της βέργα).

Τὸ ξύλο μὲ τὶς βέργες θὰ ἔχη τὸ σχῆμα 2.

Δὲν σᾶς μένει παρὰ νὰ καρφώσετε στὸ ξύλο τὸ βολάν, νὰ ράψετε τὶς κουρτίνες, νὰ τοὺς προσθέσετε στὴν ἄκρη ἕνα βολανάκι, νὰ ράψετε καὶ τοὺς κρίκους καὶ νὰ τοὺς περάσετε στὶς κινητὲς βέργες (ποὺ πρέπει νὰ μπαινοβγαίνουν εὔκολα στὸ ξύλο γιὰ νὰ περνᾶν οἱ κουρτίνες).

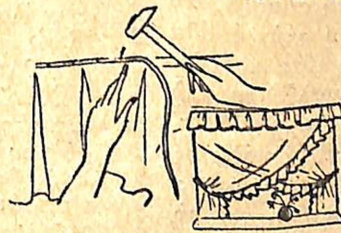
Κατόπιν στερεώνετε ὅλο τὸ συγκρότημα πάνω ἀπὸ τὸ παράθυρό σας, μὲ τὰ εἰδικὰ σίδερα ποὺ ὑπάρχουν σὲ ὅλα τὰ σιδεράδικα καὶ κοστίζουν ἐλάχιστα χρήματα.

3. ΜΑΞΗΛΑΡΙΑ

Ὅλες ξέρετε νὰ φτιάνετε μαξηλάρια: δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ράψετε μιὰ θήκη καὶ νὰ τὴν γεμίσετε μαλλὶ ἢ μπαμπάκι.

Κοιτάξτε ὅμως πόσο πιὸ ὄμορφα, πόσο πιὸ φιγουράτα εἶναι τὰ μαξηλάρια ποὺ σᾶς δείχνω! Καὶ γίνονται εὔκολα σὰν τ' ἄλλα!

Κόψτε δυὸ τετράγωνα. (Τέλεια τετράγωνα ὅμως!). Κόψτε καὶ μιὰ ταινία ἕξη πόντους

Οἱ κουρτίνες

φάρδος, ποὺ νὰ τὰ ἑνώνη (ὁ ἕνας πόντος θὰ εἶναι γιὰ τὸ ράψιμο).

Ὕστερα γιὰ κάθε μαξηλάρι, πᾶρτε δέκα κουμπιά, ντύστε τα μὲ τὸ ἴδιο ὕφασμα, καὶ ράψτε τα πάνω στὸ μαξηλάρι καρφώνοντάς το ὅπως τὰ στρώματα. (Τὸ «κάρφωμα» καθὼς ξέρετε, εἶναι τὸ ράψιμο τοῦ μαξηλαριοῦ ἢ τοῦ στρώματος ἀπὸ τὴν μιὰ στὴν ἄλλη ἄκρη). Μπορεῖτε νὰ φτιάσετε ἔτσι ὅσα μαξηλάρια θέλετε, γιὰ τὸν καναπέ, γιὰ τὸ ντιβάνι, γιὰ τὴν πολυθρόνα.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ

ΡΥΖΙ ΜΕ ΨΑΡΙ

Ὡς τὰ τώρα, ξέρατε τὸ ρύζι μὲ τὸ βούτυρο, τὸ σαρακοστιανὸ μὲ τὰ θαλασσινὰ ἢ τὶς σουπιές, τὸ πιλάφι μὲ κιμά, τὸ ἀτζὲμ πιλάφι...

Δοκιμάσατε ὅμως ποτὲ τὸ ρύζι μὲ τὸ ψάρι; Εἶναι νοστιμώτατο, καὶ πολὺ... δροσερὸ γιὰ τὸ καλοκαίρι.

Ἔχει καὶ τὸ προτέρημα νὰ γίνεται πολὺ γρήγορα.

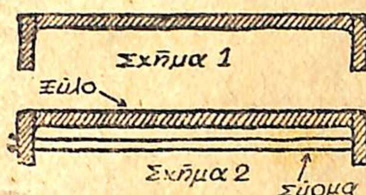
Γιὰ ψάρι μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε ὅ,τι ψάρι θέλετε· ἀρκεῖ νάχη ψαχνό, καὶ νὰ μὴν εἶναι παχύ.

Μπορεῖτε ἔτσι νὰ φτιάσετε ἕνα ὁλόκληρο φαΐ μὲ τὸ βραστὸ ἢ τὸ ψητὸ ψάρι ποὺ περίσσεψε ἀπὸ τὸ μεσημέρι.

Μπορεῖτε ὅμως νὰ μεταχειρισθῆτε καὶ ψάρι τοῦ κουτιοῦ, σολωμὸ ἢ τόννο, ἀκόμη καὶ φιλέτο ρέγγας.

Παίρνομε 100 δράμια ρύζι.

25 δράμια ἐλιὲς πράσινες ξυδάτες.

50 δράμια ἐλιὲς μαῦρες.

Λίγα βραστὰ μπιζέλια ἂν εἶναι ἡ ἐποχή, ἢ καὶ τοῦ κουτιοῦ.

1 μέτριο κουτὶ τόννο ἢ σολωμό, ἢ ρέγγα, ἢ ὑπόλοιπο ψαριοῦ.

Λίγα ἀγγουράκια τουρσί, κάπαρη, μαϊντανό.

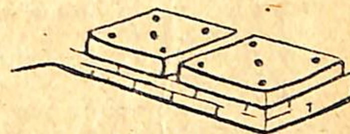
1 αὐγὸ σκληρό.

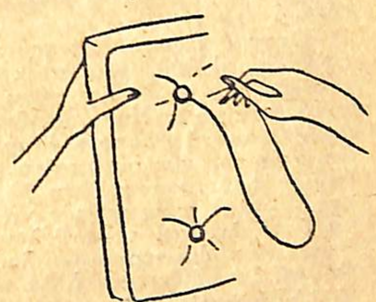
Βάζομε σὲ μιὰ κατσαρόλα νὰ βράση νερὸ μὲ ἁλάτι. Ὅταν βράση καὶ κοχλάση, ρίχνομε τὸ ρύζι λίγο-λίγο γιὰ νὰ μὴν κοπῆ τὸ βράσιμο. Τὸ ἀφήνομε νὰ βράση 10 λεπτὰ ὡς ἕνα τέταρτο. Τὸ δοκιμάζομε στὸ δόντι νὰ δοῦμε ἂν εἶναι ἕτοιμο. Τότε τὸ ρίχνομε στὸ τρυπητό, τὸ περιχύνομε μὲ λίγο κρύο νερό, καὶ τ' ἀφήνομε νὰ στραγγίση καλά.

Γιὰ νὰ πετύχη τὸ φαΐ μας, τὸ ρύζι πρέπει νὰ εἶναι τέλεια στραγγισμένο. (Γι' αὐτὸ μποροῦμε νὰ βράσουμε τὸ ρύζι καὶ ἀπὸ τὴν παραμονή, καὶ νὰ τ' ἀφήσομε νὰ στραγγίση σὲ μιὰ στεγνὴ πετσέτα τῆς κουζίνας).

Βγάζομε τὸ κουκοῦτσι ἀπὸ τὶς ἐλιές, καὶ τὶς κόβομε στὰ τέσσερα. Κόβομε καὶ τὸ ψάρι σὲ μικρὰ κομμάτια.

Τώρα ἑτοιμάζομε μιὰ σάλτσα λαδόξυδο ὡς ἑξῆς: μέσα σὲ μιὰ μικρὴ λεκάνη ἢ σαλατιέρα, ρίχνομε ἀνάλογο λάδι καὶ ξύδι, 1 - 2 κουταλιὲς νερό, πιπέρι κι' ἀρκετὸ ἁλάτι νὰ γίνη νόστιμη.

Τὰ μαξηλάρια

Τὰ χτυπᾶμε καλὰ μὲ τὸ σύρμα νὰ δέσουν, κι' ὕστερα προσθέτομε τ' ἀγγουράκια τουρσὶ ψιλοκομμένα, κάπαρη, μαϊντανό, καὶ τὸ σφιχτὸ αὐγὸ ψιλοκομμένο κι' αὐτό.

Στὴ σουπιέρα ρίχνομε τὸ στραγγισμένο ρύζι, προσθέτομε τὰ μπιζέλια, τὸ ψάρι, τὶς ἐλιές, καὶ τελευταῖα ρίχνομε τὸ λαδόξυδο.

Τὸ ἀνακατεύομε καλά, καὶ τὸ σερβίρομε. Μπορεῖτε νὰ προσθέσετε κι' ἄλλα λαχανικὰ τῆς ἐποχῆς, πατάτες βραστὲς ψιλοκομμένες, ἢ ὅ,τι ἄλλο, ὄχι ὅμως ντομάτες γιατὶ νερουλιάζουν τὸ ρύζι.

ΠΩΣ ΣΙΑΖΟΥΝ ΤΑ ΤΣΑΛΑΚΩΜΕΝΑ ΒΕΛΟΥΔΑ

Τὸ βελοῦδο ὅταν τσαλακωθῆ πολύ, εἶναι προτιμότερο νὰ μὴ σιδερωθῆ.

Γιὰ νὰ σιάξη καὶ νὰ φαίνεται σὰν καινούργιο, νὰ τί νὰ κάνετε:

Νὰ βρέξετε λίγο τὸ βελοῦδο ἀπὸ τὴν ἀνάποδη μὲ καθαρὸ νερό.

Ἔπειτα τὸ ἁπλώνετε πάνω ἀπὸ ἕνα πολὺ καυτὸ σίδερο, (ἀπὸ τὴν ἀνάποδη πάντα) φροντίζοντας ὅμως νὰ μὴν τὸ ἀκουμπήσετε.

Ἡ ζέστη τοῦ σίδερου, θὰ ἐξατμίση τὸ νερό, κι' ὁ ἀτμὸς θὰ σιδερώση περίφημα τὸ βελοῦδο. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὸ ἁπλώσετε στὸν ἀέρα νὰ στεγνώση, καὶ θὰ φαίνεται σὰν καινούργιο.

Η ΘΕΙΑ ΜΑΡΙΑΝΑ

τὰ παιχνίδια πού παίζουν τὰ Ἑλληνόπουλα

Η ΦΩΛΙΑ

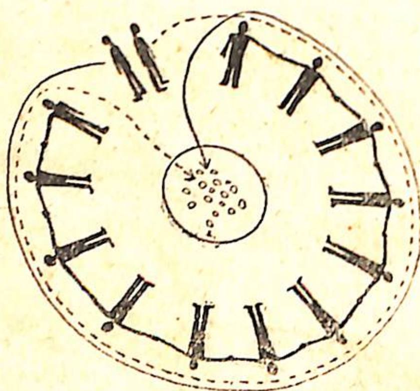
Τὸ παιγνίδι αὐτό, ποὺ λέγεται «φωλιά» παίζεται σὲ αὐλὴ ἢ σὲ γήπεδο. Παίρνουν μέρος 20 - 30 παῖκτες. Χρειάζονται 15 - 30 λιθαράκια, ἢ βόλοι, ἢ τὰ βότσαλα.

Οἱ παῖκτες σχηματίζουν κύκλο μὲ μέτωπο στὸ κέντρο τοῦ κύκλου.

Στὸ ἐσωτερικὸ αὐτοῦ τοῦ κύκλου χαράσσουμε ἕναν ἄλλο κύκλο μὲ διάμετρο 2 - 3 μέτρα. Μέσα στὸ νέο αὐτὸ κύκλο σκορπίζουμε τὰ λιθαράκια τοὺς βόλους ἢ τὰ βότσαλα.

Οἱ παῖκτες ποὺ σχηματίζουν τὸν κύκλο κρατιῶνται ἀπὸ τὰ χέρια ἐκτὸς ἀπὸ δύο ποὺ τοποθετοῦνται πλάτη μὲ πλάτη μπροστὰ στὸ ἄνοιγμα τοῦ κύκλου.

Ὅταν ὁ ἐπικεφαλῆς τοῦ παιγνιδιοῦ σφυρίξη, οἱ δύο αὐτοὶ παῖκτες τρέχουν ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο καὶ γύρω ἀπ' αὐτὸν παίρνοντας ὁ καθένας ἀντίθετη διεύθυνση. Ὅταν θὰ φθάσουν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ κύκλου μπαίνουν μέσα — ὁποιος φυσικὰ προφτάση θὰ μπῆ πρῶτος — καὶ προσπαθοῦν νὰ μαζέψουν τὰ βότσαλα καὶ τοὺς βόλους ποὺ ρίξαμε στὸν ἐσωτερικὸ κύκλο. Ὁ ἕνας φυσικὰ ἐμποδίζει τὸν ἄλλο νὰ μαζέψη. Ἀλλὰ μπορεῖ ὁ ἕνας νὰ ἐμποδίση τὸν ἄλλο μὲ σπρώξιμο μόνο τῶν ὤμων καὶ ποτὲ μὲ τὰ χέρια. Νικάει ἐκεῖνος ποὺ θὰ μαζέψη περισσότερα λιθαράκια. Γιὰ κάθε λιθαράκι σημειώνεται κι' ἕνας βαθμός.

Τὸ παιγνίδι αὐτὸ μπορεῖ νὰ παιχθῆ μεταξὺ δύο ὁμάδων. Στὴν περίπτωση αὐτὴ οἱ δύο παῖκτες ποὺ θὰ τρέξουν μαζὺ θὰ πρέπει νὰ ἀνήκουν σὲ διαφορετικὲς ὁμάδες· τρέχουν ὅλοι οἱ παῖκτες καὶ κερδίζει ἡ ὁμάδα ποὺ συγκεντρώνει τοὺς περισσότερους βαθμούς.

ΟΙ ΦΕΛΛΟΙ

Τὸ παιγνίδι αὐτὸ λέγεται «Φελλοὶ» καὶ παίζεται σὲ δωμάτιο, αὐλὴ ἢ γήπεδο. Μποροῦν νὰ πάρουν μέρος 18 - 36 παῖκτες. Πάντως ὁ ἀριθμὸς τῶν παικτῶν πρέπει νὰ εἶναι πολλαπλάσιον τοῦ ἕξ. Δηλαδὴ 18, 24,30, 36. Οἱ παῖκτες σχηματίζουν κύκλο, στὸ σύνθημα δὲ τοῦ διαιτητῆ, ποὺ δὲν περιλαμβάνεται στὸν ἀριθμὸ ποὺ εἴπαμε, ἀριθμοῦν ἀνὰ ἕξ. Ἔτσι ἂν εἶναι 18 οἱ παῖκτες ἔχουν τὸν ἴδιο ἀριθμὸ τρεῖς παῖκτες, ἂν εἶναι 24 4 ἂν εἶναι 30 5 καὶ ἂν εἶναι 36 6.

Ὁ διαιτητὴς τότε ρίχνει μέσα στὸν κύκλο 30 - 40 βουλώματα φελλῶν — ἂν δὲν ὑπάρχουν τότε μπορεῖτε νὰ μεταχειρισθῆτε μικρὰ κομμάτια ξύλων ἢ χαλίκια — καὶ φωνάζει ἕναν ἀριθμό, (ἀπὸ 1 - 6). Τότε οἱ παῖκτες ποὺ ἔχουν τὸν ἀριθμὸ ποὺ ἐξεφώνησε ὁ διαιτητής, ἀποσπῶνται ἀπὸ τὸν κύκλο καὶ τρέχουν ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦν γύρω ἀπ' αὐτόν, ξαναγυρίζουν στὴ θέση τους καὶ χωρὶς νὰ σταθοῦν διόλου σ' αὐτὴ μπαίνουν στὸν κύκλο καὶ ἀρχίζουν νὰ μαζεύουν ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦν τοὺς φελλούς, ἢ τὰ ξυλάκια ἢ τὰ χαλίκια. Καθένας ἀπὸ τοὺς παῖκτες τοῦ ἰδίου ἀριθμοῦ παίρνει τόσους βαθμοὺς ὅσοι οἱ φελλοὶ ποὺ μάζεψε.

Κατόπιν σκορπίζουν τοὺς φελλοὺς μέσα στὸν κύκλο καὶ ξαναγυρίζουν στὴ θέση τους. Ὁ διαιτητὴς ἐκλέγει τότε ἄλλον ἀριθμὸ καὶ ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐκφώνηση μέχρις ὅτου πάρουν μέρος ὅλοι οἱ παῖκτες καὶ μαζεύουν χαλίκια ὁ καθένας τους 2 - 3 φορές.

Ὅποιος παίκτης πάρει τοὺς περισσότερους βαθμοὺς ἀνακηρύσσεται νικητής.

Ἀπαραίτητοι ὅροι τοῦ παιγνιδιοῦ εἶναι: Οἱ παῖκτες δὲν πρέπει νὰ γονατίζουν γιὰ νὰ μαζέψουν τοὺς φελλούς. Δὲν πρέπει νὰ σπρώχνουν τοὺς ἀντιπάλους τους. Ὅποιος σπρώξει τὸν ἀντίπαλό του χάνει γιὰ κάθε σπρωξιὰ ποὺ θὰ δώση δύο βαθμοὺς οἱ ὁποῖοι λογαριάζονται στὸ ἐνεργητικὸ ἐκείνου ποὺ δέχθηκε τὴ σπρωξιά.

ΤΟ ΚΛΕΨΙΜΟ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ

Τὸ παιγνίδι «τὸ κλέψιμο τῆς σημαίας παίζεται σὲ αὐλὴ ἢ σὲ γήπεδο. Παίρνουν μέρος 12 - 36 παῖκτες. Χρειάζεται ἕνα ραβδὶ μήκους 60 - 70 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου καὶ μιὰ μικρὴ σημαία.

Οἱ παῖκτες χωρίζονται σὲ δυὸ ὁμάδες καὶ τοποθετοῦνται ἡ μιὰ ἀπέναντι στὴν ἄλλη σὲ ἕνα ζυγὸ καὶ σὲ ἀπόσταση 29 - 30 μέτρα. Στὸ μέσο τῆς ἀποστάσεως μεταξὺ τῶν δύο ὁμάδων τοποθετεῖται τὸ μπαστοῦνι κι' ἐπάνω σ' αὐτὸ μιὰ σημαία. (Μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ἕνα μαντήλι). Μόλις ἐκεῖνος ποὺ διευθύνει τὸ παιγνίδι δώση τὸ σύνθημα τῆς ἔναρξης ὁ πρῶτος παίκτης κάθε ὁμάδας πηγαίνει σιγὰ - σιγὰ γιὰ νὰ ἁρπάξη τὴ σημαία. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ καταφέρη νὰ πλησιάση καὶ νὰ ἁρπάξη τὴ σημαία πρῶτος, τρέχει κρατῶντας την στὴν ὁμάδα του, ἐνῶ ὁ ἀντίπαλός του τῆς ἄλλης ὁμάδας τὸν κυνηγάει νὰ τὸν πιάση.

Ὅταν ὁ παίκτης μὲ τὴ σημαία στὸ χέρι κατορθώση νὰ φτάση στὴν ὁμάδα του χωρὶς νὰ πιαστῆ, τότε κρατάει αἰχμάλωτό του τὸν ἀντίπαλό του ποὺ τὸν κυνηγοῦσε. Ἂν ὅμως, ἀντίθετα, πιαστῆ, τότε ὁδηγεῖται αἰχμάλωτος στὴν ἀντίπαλη ὁμάδα. Ἔπειτα ἡ σημαία τοποθετεῖται ξανὰ στὸ ραβδὶ καὶ τὸ παιγνίδι ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ δύο ἄλλους ἀπὸ κάθε ὁμάδα. Καὶ ἐπαναλαμβάνεται ὥσπου νὰ πάρουν μέρος ὅλοι οἱ παῖκτες. Καρδίζει ἡ ὁμάδα ποὺ ἔχει πιάσει τοὺς περισσότερους αἰχμαλώτους.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΝΑΣΤΡΑΔΙΝ ΧΟΤΖΑ

Ο ΧΟΤΖΑΣ ΚΟΒΕΙ ΞΥΛΑ

Μιὰ φορὰ ὁ Χότζας πῆγε στὸ λόγ... νὰ κόψη ξύλα.

Ἀνέβηκε σ' ἕνα θεώρατο πουριά... καβάλλησε ἕνα κλαρὶ καὶ καθισμέν... ἀπὸ τὴ μεριὰ ποὺ ... ταν νὰ πέση ἄρχισε ... τὸ κόβη μὲ τὸ τσεκο... ρι.

Πέρασε ἕνας χ... ριανός, τὸν εἶδε κ... τοῦ φώναξε.

— Χότζα μου, θ... πέσης!

— Μπά! τοῦ ἀπ... κρίθηκε ἀπὸ ψηλὰ ... Χότζας. Καλὰ κάθ... μαι!

— Ὅπως νομίζεις ... τοῦ εἶπε ὁ χωριαν... του.

Ἐγὼ ὅμως σοῦ λέ... πὼς θὰ πέσης!

Ἔκοψε τὸ κλαρὶ ὁ καλός σου, ἀκο... στηκε ἕνα «κράκ» καὶ πάρτον κάτω τ... Χότζα μαζὶ μὲ τὸ κλαρί!

— Κοίτα! Κοίτα! θαύμασε ὁ Χότζα... Τί σοφὸς ἄνθρωπος ἀλήθεια! Μάντε... πὼς θὰ πέσω ἐνῶ τὸ κλαρὶ ἦταν ἀκό... γερό!

ΤΟ ΒΙΟΛΙ

Μιὰ φορὰ ποὺ ὁ Χότζας γύριζε σπί... του νύχτα, ἔπεσε πάνω σ' ἕνα λωποδύτ... ποὺ μὲ μιὰ λίμα λιμάριζε τὸ λουκέτ... ἑνὸς μαγαζιοῦ, νὰ τ' ἀνοίξη.

— Τί κάνεις ἐκεῖ ἄνθρωπε; τὸν ρώτ... σε ὁ Χότζας.

— Παίζω βιολί! ἀποκρίθηκε ὁ λωπο... δύτης.

— Βιολί; Μὰ δὲν ἀκούω τίποτε!

— Αὔριο θὰ τ' ἀκούσης.

Πράγματι: τὴν ἄλλη μέρα ἀκούστη... πὼς πάτησαν κλέφτες ἐκεῖνο τὸ μαγαζ...

ΑΝ ΘΕΛΗ Ο ΘΕΟΣ

Ἕνα βράδυ ὁ Χότζας, καθόταν μὲ τ... Χότζαινα καὶ δροσιζόταν στὸ χαγιάτ...

Λέει λοιπὸν ὁ Χότζας.

— Αὔριο γυναίκα ἂν βρέχη θὰ πάω σ... λιτρουβιό, κι' ἂν δὲν βρέχη, στὸ χ... ράφι!

— Νὰ λὲς Χότζα μου «ἂν θέλη ὁ θεός... τὸν ὁρμήνεψε ἡ Χότζαινα.

— Βρὲ τί μοῦ τσαμπουνᾶς γυναίκα... Ἐγὼ θέλει δὲ θέλει ὁ θεός, θὰ πάω ... στὸ λιτρουβιό, ἢ στὸ χωράφι! ἐπέμει... ὁ Χότζας. Τὴν ἄλλη μέρα δὲν ἔβρεχ... Σαμάρωσε λοιπὸν ὁ Χότζας τὸν γάϊδ... ρό του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ χωράφι το... Στὸ δρόμο ὅμως τὸν ἀντάμωσε ἕν... εἰσπράκτορας τῶν φόρων, καὶ τὸν ἀγγ... ρεψε γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα.

Ὅταν λοιπὸν τὸ βράδυ κατακουρ... σμένος γύρισε σπίτι του καὶ χτύπησε τ... πόρτα, ἡ Χότζαινα ἀπὸ μέσα ρώτη... ποιὸς εἶναι γιὰ ν' ἀνοίξη.

— Ἂν θέλη ὁ θεός... ἐγὼ εἶμαι γ... ναῖκα! εἶπε ὁ Χότζας ποὺ εἶχε βάλ... γνώση!

ΤΙ ΛΙΠΑΣΜΑ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ Τ' ΑΜΠΕΛΙΑ

Ὁ ἀμπελουργὸς πρέπει νὰ ξέρη πρῶτα πρῶτα τοῦτα:

1. Ὅτι τὸ λίπασμα δὲν δίνει μόνο περισσότερο σταφύλι, ἀλλὰ ἔχει κι' ἐπίδραση στὴν ποιότητα. Κάνει τὸ σταφύλι πιὸ ζουμερὸ καὶ πιὸ νόστιμο.
2. Ὅτι τὸ λίπασμα ὠφελεῖ τὸ ἀμπέλι γιὰ δυὸ χρόνια.
3. Ὅτι τὸ ὀργανικὸ λίπασμα (ἡ κοπριὰ) εἶναι ἀπαραίτητο στὸ ἀμπέλι καὶ στὶς σταφίδες, προπαντὸς στὶς ξερὲς περιφέρειες ὅπως ἡ Αἰγιαλεία, ἡ Κορινθία, τὸ Ἡράκλειο τῆς Κρήτης, ἡ Ἀττική).

Ἡ καλύτερη λίπανση γιὰ τ' ἀμπέλια, εἶναι ν' ἀλλάζουμε τὴν κοπριὰ μὲ τὸ χημικὸ λίπασμα κάθε δυὸ χρόνια, ὅπως ἐξηγοῦμε πιὸ κάτω. Δηλαδή:

Τὸν πρῶτο χρόνο κοπριά.
Τὸν δετεύρο τίποτε.
Τὸν τρίτο χημικὸ λίπασμα.
Τὸν τέταρτο τίποτε.

Τὸν πέμπτο κοπριά, καὶ πάει λέγοντας. Κοπριὰ θὰ ρίχνομε 2000 ὀκάδες στὸ στρέμμα. Πάντα καλὰ χωνεμένη. Μποροῦμε νὰ ρίχνουμε κι' ἄλλες οὐσίες: τσίπουρα, φύκια, κλπ.

Πάντως θ' ἀποφεύγομε τὴ χλωρὴ λίπανση γιατὶ τὸ φύλλωμά τους κρατάει ὑγρασία γύρω ἀπὸ τὰ κλήματα, καὶ προκαλεῖ περονόσπορο.

Τὴν κοπριὰ τὴν ρίχνομε πάντα στὸ σκάψιμο.

Ὡς χημικὰ λιπάσματα, θὰ μεταχειριστοῦμε:

Νίτρο ἢ ἀμμωνία 20 ὀκάδες
Φωσφορικὸ 40 »
Θειϊκὸ κάλι 20 » στὸ στρέμμα.

Ἀντὶ γι' αὐτό, τὸ ἴδιο ὠφελεῖ 80 ὀκάδες λίπασμα τύπου 4 — 10 — 5 ἢ 4 — 10 — 10, ὅταν τὸ χῶμα εἶναι φτωχὸ σὲ κάλι.

Ἂν ἡ βέργα εἶναι πολὺ δυνατή, ἐλαττώνουμε τὴ δόση τοῦ ἀζώτου, ποὺ τὸ καταργοῦμε ἐντελῶς δι' ἀκαμάτικα κλήματα. Σ' αὐτὰ θὰ ρίξωμε μόνο φωσφορικὸ καὶ κάλι, ἢ 60 ὀκάδες 0 — 14 — 7 ἢ 0 — 12 — 6.

Σκορπίζομε τὸ φωσφορικὸ καὶ τὸ κάλι στὸ ἀμπέλι ἢ στὴ σταφίδα τὴν ἀρχὴ τοῦ χειμῶνα καὶ τὸ σκεπάζομε μὲ τὸ ἀλέτοι ἢ τὴν τσάπα.

Ἀργότερα, στὰ σκαλίσματα, θὰ ρίξωμε τὸ νίτρο καὶ τὴν ἀμμωνία.

Δὲν εἶναι καμμία ἀνάγκη νὰ παραχώσουμε τὸ λίπασμα σὲ λάκκους ἀνάμεσα στὰ κλήματα ὅπως πιστεύουν μερικοί.

Στὰ φαγουλάρικα ποτιστικὰ ἀμπέλια, ἔχομε πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα ρίχνοντας τὸ φθινόπωρο 80 ὀκάδες φωσφορικὸ καὶ κάλι, ἢ 0 — 14 — 7, καὶ τὴν ἄνοιξη 20 ὀκάδες νίτρο. Σ' αὐτὰ μποροῦμε νὰ ρίχνομε κάθε χρόνο χημικὸ λίπασμα, χωρὶς νὰ ξεχνᾶμε κάθε τέσσερα χρόνια νὰ ρίχνουμε καὶ κοπριά, ὁπόταν ἐκεῖνο τὸν χρόνο, δὲν θὰ ρίξωμε χημικό. Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ρίχνουμε λίπασμα καὶ στὰ καινουριοφυτεμένα ἀμπέλια, ὅπως καὶ στὰ παλιά, γιὰ νὰ τρανέψουν, ἀκολουθώντας τὴν ἴδια σειρὰ (κοπριὰ — τίποτε — χημικὸ λίπασμα). Μόνο ποὺ χημικὸ λίπασμα, θὰ ρίξουμε τὴ μισὴ ποσότητα.

ΤΟ ΣΚΑΨΙΜΟ ΤΟΥ ΑΜΠΕΛΙΟΥ

Πρέπει νὰ γίνεται νωρὶς τὸ φθινόπωρο πρὶν πιάσουν οἱ βροχές.

Πρέπει νὰ γίνεται βαθύ, 25 — 30 πόντους. Ἐπειδὴ ὁ σκοπὸς τοῦ σκαψίματος εἶναι κυρίως ὁ ἀερισμὸς τοῦ κλήματος, οἱ σβῶλοι πρέπει νὰ μένουν ὁλόκληροι καὶ ἀρκετὰ μεγάλοι. Εἶναι ἀνοησία νὰ τοὺς σπᾶμε.

Γιὰ τὸ κλίμα τοῦ τόπου μας, χρειάζονται δυὸ σκαψίματα. Ἕνα τὸ φθινόπωρο, κι' ἕνα δεύτερο κοντὰ ποὺ θὰ σταματήσουν οἱ βροχές. Τὸ δεύτερο σκάψιμο, θάναι λιγώτερο βαθὺ ἀπὸ τὸ πρῶτο.

Αὐτὰ εἶναι τὰ χειμωνιάτικα σκαψίματα, ποὺ καθὼς εἴπαμε γίνονται γιὰ νὰ κρατάη τὸ χῶμα τὸ βρόχινο νερό, καὶ ν' ἀερίζεται. Τὸ ἀμπέλι ὅμως χρειάζεται ἄλλα δυὸ σκαψίματα τὸ καλοκαίρι, γιὰ νὰ κρατάη τὴν ὑγρασία, καὶ γιὰ νὰ καταστρέφουμε μ' αὐτὸ τ' ἀγριόχορτα.

Ὁ ἀμπελουργὸς ξέρει πῶς δυὸ σκαψίματα κάνουν γιὰ νὰ ἕνα πότισμα.

Τὰ καλοκαιριάτικα σκαψίματα γίνονται μόνο στὸ χῶμα ἀπάνω - ἀπάνω.

Πρέπει νὰ προσέχωμε νὰ μὴν ἀναγυρίζωμε πολὺ τὸ χῶμα.

ΠΟΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΜΠΕΛΙΟΥ

Εἶναι λάθος νὰ νομίζουμε πὼς τὸ ἀμπέλι ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πολὺ πότισμα. Καλὰ καλλιεργημένο ἀμπέλι, δὲν χρειάζεται νερό, ἐκτὸς ἂν εἶναι μεγάλη ἀναβροχιά.

Ἰδιαίτερα ἡ σουλτανίνα, δὲν χρειάζεται διόλου νερό.

Ὅταν χρειαστῆ νὰ ποτιστῆ τὸ ἀμπέλι, τὸ πότισμα πρέπει νὰ γίνεται τὸ δειλινὸ ἢ νωρὶς τὴ νύχτα.

Μόλις ποτίση τὸ χῶμα, τὸ περισσευούμενο νερὸ πρέπει ν' ἀποστραγγίζεται ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ τέλεια.

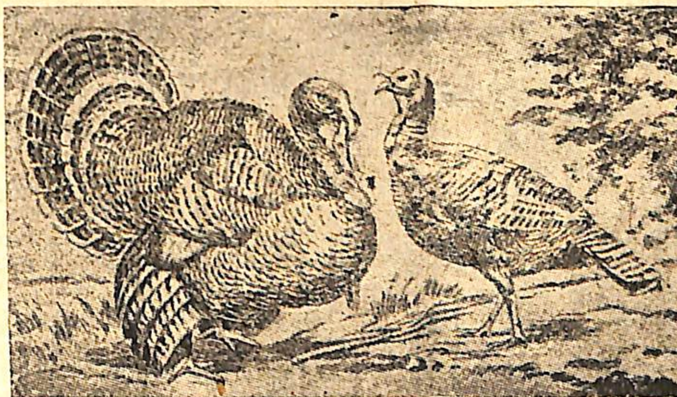
Ο ΙΝΔΙΑΝΟΣ

Εἶναι τὸ πουλερικὸ μὲ τὸ πιὸ ἐκλεκτὸ κρέας, καὶ τὰ πιὸ πολλὰ ὀνόματα: λέγεται καὶ διάνος, κοῦρκος, γάλλος.

Ὁ ἀρσενικὸς εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν θηλυκό, ἀλλὰ ἡ γολοπούλα ἔχει τρυφερότερο καὶ ἀφθονώτερο κρέας.

Ἡ γαλοπούλα γεννάει 10 - 20 αὐγὰ κιτρινωπά, ποὺ τὰ κλωσσάει καλὰ ἢ ἴδια γιατὶ εἶναι καλὴ κλῶσσα. Ἀρχίζει νὰ κάνη αὐγὰ ὅταν χρονιάση.

Συχνὰ βάζουν αὐγὰ κόττας στὴ γαλοπούλα νὰ τὰ κλωσσήση, καὶ βγάζει τὰ κοτοπουλάκια μιὰ χαρά.

Γάλος καὶ γαλοπούλα

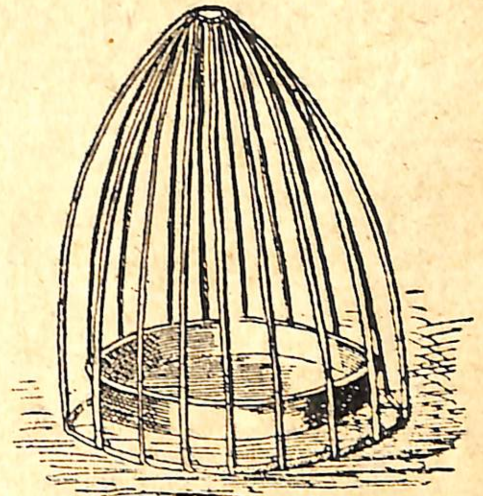
Τὰ γαλόπουλα βγαίνουν ἀπὸ τὸ αὐγὸ ὕστερα ἀπὸ 28 μέρες. Εἶναι πολὺ εὐαίσθητα πουλιά, καὶ ἀντίθετα ἀπὸ τὰ παπάκια ἢ τὰ χηνόπουλα, ψοφοῦν μὲ τὸ τίποτε.

Γενικὰ ὁ γάλος εἶναι πολὺ εὐαίσθητο πουλερικό. Ἡ ὑγρασία, τὸ κρύο, ὁ δυνατὸς ἥλιος τὸ θανατώνει.

Ἐκεῖνος ποὺ θ' ἀποφασίση νὰ βγάλη γαλιά, πρέπει νὰ τὸ πάρη ἀπόφαση πὼς θὰ κουραστῆ. Διαφορετικά, ἂς μὴν τὸ ἐπιχειρήση, γιατὶ θὰ ζημιωθῆ.

ΤΙ ΤΡΩΝΕ ΤΑ ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ

Τὶς πρῶτες 36 ὧρες ὅταν βγοῦν ἀπὸ τὸ αὐγὸ δὲν πρέπει νὰ φᾶνε μήτε νὰ πιοῦν τίποτε. Ἅμα περάσουν οἱ 36 ὧρες, τὶς δυὸ πρῶτες μέρες τοὺς δίνομε αὐγὸ ὠμὸ

Ταγίστρα γιὰ γαλόπουλα

φρέσκο ζυμωμένο μὲ γάλα καὶ ψίχα ψωμιοῦ. Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες, τοὺς δίνομε αὐγὸ βραστὸ ψιλοκομμένο, μὲ ψίχα ψωμιοῦ καὶ πρασινάδα, ὅλ' αὐτὰ ἀνακατεμένα μαζί. Στὶς ὀχτὼ μέρες ὡς τὶς εἴκοσι, τοὺς δίνομε σφιχτὸ αὐγὸ μὲ πρασινάδα, ἀλεσμένο κριθάρι, καλαμπόκι καὶ ψιλοκομμένο κρεμμύδι.

Στὶς τρεῖς βδομάδες, ἀντὶ γι' αὐγὸ τοὺς δίνομε κρεατάλευρο — μισὸ δράμι γιὰ κάθε γαλόπουλο — λίγο καναβοῦρι καὶ πιὸ πολὺ κρεμύδι. Ἔτσι θὰ τὰ ταΐζομε ὡς νὰ κοκκινίση ἡ κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ τους καὶ νὰ περάση ἡ ἐποχὴ ποὺ λέγεται «κόκκινη κρίση» καὶ ποὺ εἶναι ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη γιὰ τὰ γαλόπουλα, γιατὶ αὐτὴν τὴν ἐποχὴ ψοφοῦν καμμιὰ φορὰ ἀράδα.

Ὅταν περάση αὐτὴ ἡ κρίση, τὰ γαλόπουλα γίνονται πολὺ γερὰ κι' ἀντέχουν.

Καμμιὰ φορὰ στοὺς δυόμισυ μῆνες, παθαίνουν μιὰ ἀρρώστεια στὰ ἔντερα ποὺ λέγεται ἐπιστημονικὰ ἐντεροηπατίτις. Αὐτὴν τὴν ἀρρώστεια τὴν προκαλοῦν οἱ ἀμοιβάδες.

Ἅμα ὅμως περάσουν τὸν τέταρτο μῆνα δὲν τὴν παθαίνουν πιά.

ΤΟ ΚΟΤΕΤΣΙ ΤΩΝ ΙΝΔΙΑΝΩΝ

Ὁ ἰνδιάνος ἔχει μεγαλύτερη ἀντοχὴ στὴν κακοκαιρία ἀπὸ τὴν κόττα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μικρὰ γαλόπουλα, ποὺ εἶναι πιὸ εὐαίσθητα ἀπὸ τὰ κοτόπουλα.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο σὲ πολλὰ μέρη δὲν κάνουν κοτέτσι γιὰ ἰνδιάνους, γιατὶ αὐτοὶ προτιμοῦν νὰ μένουν πάνω στὰ κλαριὰ κανενὸς δέντρου τῆς αὐλῆς.

Εἶναι ὅμως πάντα προτιμώτερο τὸ κοτέτσι γιὰ τὴν ὑγεία τους.

Τοὺς φτάνει ἕνα περιωρισμένο ὑπόστεγο μὲ τὸ ἐμπρὸς μέρος ἀνοιχτό, ἢ μὲ συρματόπλεγμα, καὶ μὲ κουρνιάστρες βαλμένες στὸ ἴδιο ὕψος.

Στὸ ἐρχόμενο θὰ σᾶς πῶ γιὰ τὴν τροφὴ τῶν μεγάλων ἰνδιάνων, καθὼς καὶ γιὰ τὸν τρόπο ποὺ παχαίνουν.

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΗΤΡΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

— Πῶς σοῦ φάνηκε, Νῖκο, ὁ καινούργιος δάσκαλός σας;

— Αὐτὸς μπαμπᾶ, δὲν ξέρει τί λέει!

— Μπᾶ! Γιατί;

— Τὴ μιὰ φορὰ μᾶς λέει ὅτι δύο καὶ δύο κάνουν τέσσερα καὶ τὴν ἄλλη ὅτι ἕνα καὶ τρία κάνουν πάλι τέσσερα!...

ΤΟ ΣΤΕΦΑΝΙ ΤΗΣ ΑΓΡΙΕΛΙΑΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΣΕ ΔΥΟ ΜΕΡΗ

«Ἀρχόντισσα Ροδίτισσα πῶς μπῆκες;»

ΜΑΒΙΛΛΗΣ

ΜΕΡΟΣ Α΄

(Στὸν καταυλισμὸ τῶν γυναικῶν πέρα ἀπὸ τὸν Ἀλφειό. Ἡ Φερενίκη καὶ ἡ Καλλιπάτειρα κουβεντιάζουν γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς πυγμῆς, ὅπου παίρνει μέρος κι' ὁ Εὐκλῆς, γιὸς τῆς πρώτης).

ΦΕΡΕΝΙΚΗ: ... Πῶς ἀργεῖ ἡ Τιμάνδρα; Δὲν ἔμαθε τίποτε ἀκόμη; Ἡ καρδιά μου πάει νὰ σπάση. Αἰῶνες μοῦ φάνηκαν τοῦτες οἱ ὧρες.

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ: Ὅπου νάναι θ' ἀκούσης τ' ὄνομα τοῦ γιοῦ σου, φερμένο ἀπ' τὸν ἀντίλαλο. Καὶ τότε κράτα καλὰ τὴν καρδιά σου, ἀδελφή, γιατὶ πιὸ εὔκολα σπάζει ἀπ' τὴ χαρὰ παρὰ ἀπ' τὴν λαχτάρα...

ΦΕΡΕΝΙΚΗ: Λές, ἀδελφή, νὰ νικήση ὁ Εὐκλῆς;

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ: Δὲν τὸ λέω ἐγώ, ὁ πατέρας τὸ λέει... Ὁ Διαγόρας ὁ Ρόδιος, ποὺ κέρδισε τρεῖς φορὲς τὸ στεφάνι τῆς ἀγριελιᾶς καὶ ποὺ ἕνας Πίνδαρος ἔχει τραγουδήσει τὴ γενιά του.

ΦΕΡΕΝΙΚΗ: Ἡ εὐχή του ἄς συνοδεύη σήμερα τὸν Εὐκλῆ μου, τ' ἀγγόνι του. Ἄς τὸν παραστέκη ἀπὸ τὴ χώρα τοῦ Πλούτωνα, ὅπου βρίσκεται τώρα. Ἂν ζοῦσε ἐκεῖνος δὲ θὰ φοβόμουνα σήμερα... Θάταν κοντά του, θὰ τὸν ὁρμήνευε...

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ: Ὅσο γιὰ δασκάλους δὲν εἶχε κατώτερους, Φερενίκη, ὁ γιός σου, κι' οὔτε τοῦ λείπουν οἱ παραστάτες στὸ Στάδιο σήμερα... Οἱ τρεῖς θεῖοι του, ὁ Δαμάγητος, ὁ Ἀκουσίλαος κι' ὁ Δωριέας, κι' οἱ τρεῖς Ὀλυμπιονίκες, παρακολουθοῦν τὸν ἀγῶνα του, ἀπ' τὶς τιμητικὲς θέσεις ποὺ τοὺς ἔχουν παραχωρήσει... Μὲ τέτοιο συγγενολόϊ, μὲ τέτοια παράδοση, ὁ Εὐκλῆς δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ νικήση.

ΦΕΡΕΝΙΚΗ: Πῶς ξέρεις νὰ δίνης κουράγιο, ἀναπητὴ Καλλιπάτειρα... Μοὔχεις μεταδώσει τὴν πίστη σου... Δὲ φοβοῦμαι πιά...

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ (σὰν σὲ ἔκσταση): Ἡ γενιὰ τοῦ Διαγόρα τοῦ Ρόδιου, ποὺ πέντε της ἀνδριάντες στολίζουν σήμερα δίπλα στ' ἀγάλματα τῶν θεῶν, τὴν ἱερὰ Ἄλτη, δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ νικηθῆ. Τὸ στεφάνι τῆς ἀγριελιᾶς θὰ πηγαίνη ἀπ' τὸν πατέρα στὸ γιὸ κι' ἀπ' τὸ γιὸ στὸ ἐγγόνι...

ΤΙΜΑΝΔΡΑ (μπαίνοντας): Κρῖμα ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πηγαίνουν καὶ στὶς ἐγγόνες. Ἀλλιῶς θάχες σήμερα, ἀρχόντισσα, Καλλιπάτειρα, δυὸ παιδιὰ στ' Ὀλυμπιακὸ Στάδιο νὰ παλεύουν γιὰ νὰ κερδίσουν αὐτὸ τὸ στεφάνι. Τὸν Πεισίροδό σου καὶ τὴν Τιμάνδρα σου... Μὰ ἐμεῖς οἱ καϋμένες οἱ γυναῖκες δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα οὔτε νὰ πατήσουμε τ' ἅγια χώματα... Καὶ στεκόμαστε, πέρα ἀπ' τὸν Ἀλφειό, περιμένοντας νὰ μᾶς φέρη ὁ ἀγέρας τ' ὄνομα τῶν δικῶν μας... Δὲν εἶναι ἀδικία;

ΦΕΡΕΝΙΚΗ: Δὲν ἔμαθες τίποτε, Τιμάνδρα; Δὲν τέλειωσε ἀκόμα τ' ἀγώνισμα τῆς πυγμῆς;

ΤΙΜΑΝΔΡΑ: Δὲν τέλειωσε, μὰ ἡ ὥρα σιμώνει, θεία λίγο θ' ἀντιλαλήση τὸ Κρόνιο ἀπ' τὶς νικήτριες ἰαχέ

(Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκούγεται ἕνα ξέσπασμα ἀπὸ φ σάλπισμα καὶ θόρυβος μακρινός).

Νά, τὸ τέλος!... Πηγαίνω νὰ μάθω τὰ νέα κι' ἐλ νὰ φέρω τὴν εἴδηση πὼς ἡ γενιά μας ἀπόχτησε ἕναν ἀ Ὀλυμπιονίκη.

(Φεύγει. Οἱ ἰαχὲς συνεχίζονται).

ΦΕΡΕΝΙΚΗ: Ὀλύμπιε Δία! Δῶσε νἆναι οἱ ἀλαλα ούτοί, γιὰ τὴ νίκη τοῦ γιοῦ μου!

(Μπαίνουν 3 γυναῖκες)

Α΄ ΓΥΝΑΙΚΑ: Ἀρχόντισσα Φερενίκη, ὁ κόσμος φ ζει στὸ Στάδιο τ' ὄνομα τοῦ γιοῦ σου. Τ' ἄκουσα καθαρ Ὁ Εὐκλῆς ἀπ' τὴ Ρόδο...

Β΄ ΓΥΝΑΙΚΑ: Ἐγὼ ἄκουσα κάτι περισσότερο: Ὁ κλῆς ἀπ' τὴ Ρόδο νικᾶ στὴν πυγμή!

Γ΄ ΓΥΝΑΙΚΑ: Τ' ἄκουσα κι' ἐγώ. Ἡ φωνὴ τοῦ κήρ τράνταξε τὸ Στάδιο... Ἦταν πιὸ δυνατὴ κι' ἀπ' τὴν πιγγά του!

ΦΕΡΕΝΙΚΗ: Νἆναι ἀλήθεια, Μεγάλη Ἥρα;

(Κάνει νὰ λιποθυμήση).

Πηγαίνω νὰ μάθω τὰ νέα.

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ: Θάρρος, ἀδε ἂν κάνης ἔτσι γιὰ ἕνα λόγο ποὺ ἄ σες πῶς θἄβρης τὴ δύναμη νὰ φιλή σὲ λίγο τὸ νικητή;

ΦΕΡΕΝΙΚΗ (Μὲ νέα φλόγα): Τ εἶναι εὔκολα ὅλα! Ἐκεῖνος ὁ λόγος ταν τὸ δύσκολο ν' ἀκουστῆ... Μὰ τὸν πῆρε τάχα σωστὰ ἡ ἠχώ; Πές πάλι Θυμίτρα. Νικᾶ στὴν πυγμή; Εὐκλῆς ἀπ' τὴ Ρόδο; Ἔτσι ἀκου Ἔτσι εἶπαν;

ΜΙΑ ΚΡΑΥΓΗ ΑΠ' ΕΞΩ: Ὁ Εὐκ τοῦ Κλεισθένη, ὁ Ρόδιος, νικᾶ σ πυγμή.

ΤΙΜΑΝΔΡΑ (μπαίνει ὁλόχαρη): ἄκουσες, θεία; Εἶναι ὁ Νίκανδρος, προπονητὴς τοῦ γιοῦ σου... Ἔρχε νὰ σοῦ φέρη τὴν εἴδηση... Εἶναι μ κι' ὁ Πεισίρροδος, μάνα.

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ: Ὁ Πεισίρροδο Τώρα εἶναι ἡ σειρά του!

(Μπαίνει ὁ Πεισίρροδος, ὁ Νίκανδρ καὶ δυὸ ἄλλα ἀγόρια).

ΝΙΚΑΝΔΡΟΣ: Χαιρετῶ τὶς δυὸ κ ρες τοῦ Διαγόρα, μὲ τὴν προσφώνη ποὺ ταιριάζει στὴ γενιά τους... Μάν ἡρώων! Χαῖρε Φερενίκη, γιὰ σένα ἀ τειλε σήμερα ὁ λαμπρότερος ἥλιος. Ὁ Εὐκλῆς στεφανώνεται στὴν πυγμή...

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ: Ἀδελφή μου νὰ σὲ φιλήσω. Γιὰ σένα τέλειωσε ἡ ἀγωνία γιὰ μένα ἀρχίζει σὲ λίγο...

ΦΕΡΕΝΙΚΗ: Ὦ, χρυσόφτερη φήμ πέτα γοργὴ σὰν τὸν ἄνεμο, σκίσε τ πέλαγα καὶ σταμάτα ἐκεῖ στὸ Αἰγαῖο πάνω ἀπ' τὴν ὄμορφη Ρόδο καὶ σὰ σειρήνα τραγούδα της: «Ἕνα ἀκόμα παιδί σου σὲ στήνει ἀθάνατη στῶν ἀν θρώπων τὴ μνήμη!»

ΝΙΚΑΝΔΡΟΣ: Καὶ σύ, Λίνδος, πε ρήφανο κάστρο, ρίξε τὰ τείχη σου νὰ περάση σὲ λίγο ὁ νικη τής. Τὶ τὶς θὲς τὶς ἐπάλξεις, σὰν ἔχης ἀσπίδα σου τέτοια στήθη!

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ: Ὕστερα πάρε τὸ λόγο ἠχὼ καί, ευ

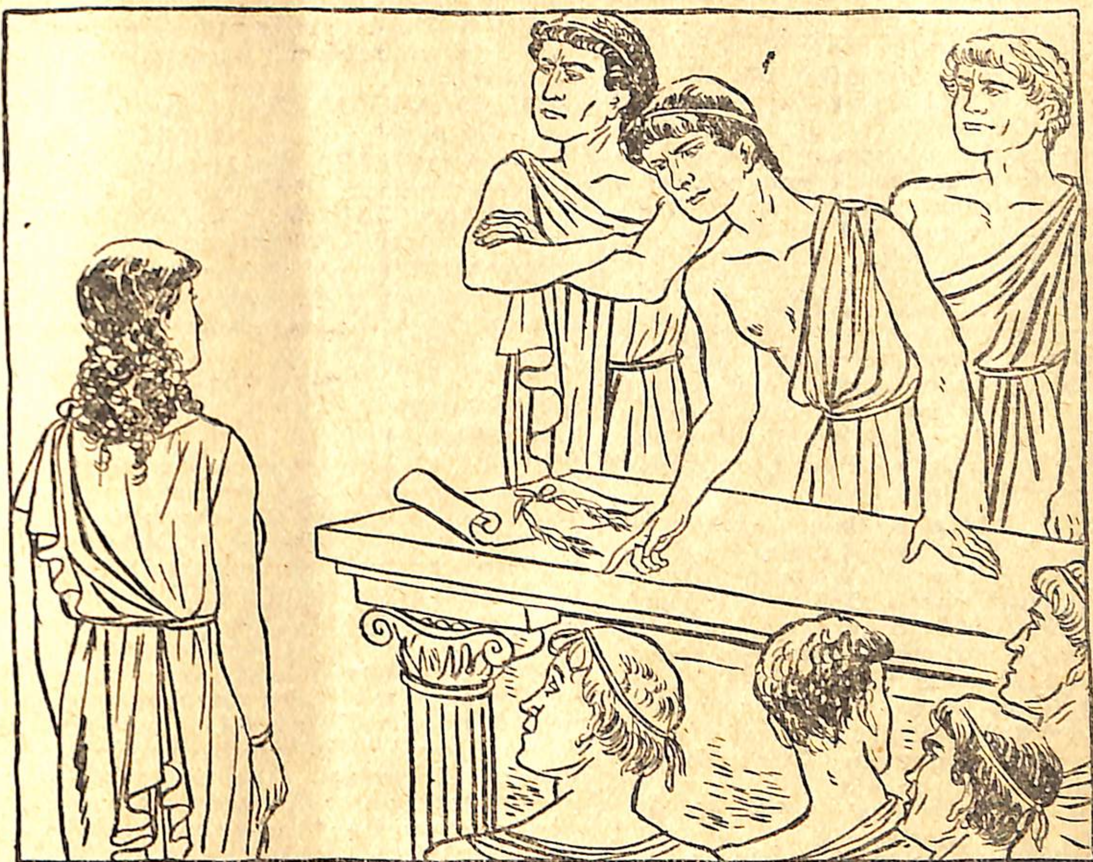
τνώντας τὰ μαῦρα νερὰ τῆς Στυγός, στεῖλε μήνυμα καὶ στὸν Ἄδη... Νὰ μάθη ὁ γέρο παππούς πῶς κρατοῦν τὰ ἀγγόνια του ἄσβυστη τὴ λαμπάδα ποὺ ἄναψε πρῶτος...

ΠΕΙΣΙΡΡΟΔΟΣ: Ἀλήθεια, μητέρα, μαζὶ μὲ τ' ὄνομα τοῦ ξαδέλφου μου ὁ λαὸς λέει καὶ τ' ὄνομα τοῦ παπποῦ μας... Γιὰ πές μου εἶναι ἀλήθεια πῶς πέθανε ἐδῶ στὸ Στάδιο;

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ: Ναί παιδί μου, ἀπ' τὴ χαρά του. Δὲν ἦταν μικρό... Νὰ δῆ σὲ μιὰ μέρα τρεῖς γιοὺς νικητὲς στὰ Ὀλύμπια, αὐτὸς ὁ πιὸ φημισμένος παλιὸς Ὀλυμπιονίκης. Ὁ κόσμος τοὺς χαιρετοῦσε κι' ἀναθυμόταν καὶ τὶς δικές του τὶς νίκες... Κι' ἐκεῖνοι μέσα σὲ κεῖνο τὸ θρίαμβο καὶ στὸ παραλήρημα τοῦ λαοῦ, ἔτρεξαν καὶ τὸν σήκωσαν στοὺς ὤμους... Κι' ἐνῶ τὸ Στάδιο τραντάζόταν ἀπ' τ' ὄνομά του, ὁ Δίας ἔστειλε τὸν Ἑρμῆ τὸν Ψυχοπομπὸ καὶ τὸν πῆρε, γιατὶ εὐτυχία δὲν ἔμενε ἄλλη πιὸ δυνατὴ νὰ νευτῆ στὴ ζωή!

ΠΕΙΣΙΡΡΟΔΟΣ: Κι' ἐγὼ θὰ νικήσω, μητέρα, μόνο ποὺ θἄθελα νἄσουν κι' ἐσὺ νὰ μὲ δῆς... Δὲ μπορεῖς νἄβρης τρόπο νἄρθῆς; Γιατί δὲ σ' ἀφήνουν;

ΤΙΜΑΝΔΡΑ: Τί ἀδικία, ἀλήθεια! Γιατί νὰ μὲ κάμης κορίτσι, μητέρα; Ἕνας γυμναστὴς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πηγαίνη καὶ νἄρχεται μέσα στὸ Στάδιο, νἄναι δίπλα στοὺς ἀθλητές, νὰ μιλῆ μαζί τους... Ἂς ἤμουν τουλάχιστον ἕνας γυμναστής.

Ἤξερες τὴν ποινή;

ΠΕΙΣΙΡΡΟΔΟΣ: Καὶ δὲ ντύνεσαι μὲ τὰ ροῦχα τοῦ γυμναστῆ; Νά, ὁ Νίκανδρος θὰ σοῦ δώση τὰ δικά του, Τιμάνδρα...

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ (ποὺ δὲ συμμερίζεται τὸ γέλιο τῶν ἄλλων): Ναί, οἱ παιδοτρίβες κι' οἱ γυμναστὲς ἔχουν τὸ ἐλεύθερο νὰ στριφογυρίζουν γύρω ἀπ' τοὺς ἀθλητές, νὰ τοὺς ὁδηγοῦν, νὰ τοὺς δίνουν θάρρος. Ἀνάμεσα στὰ γυμνὰ λιοκαμένα κορμιά, ποὺ θυμίζουν ζωντανεμένα ἀγάλματα, αὐτοὶ περπατοῦν ντυμένοι... Μποροῦν μάλιστα ἂν θέλουν νὰ κρύβουν μὲ τὸ μανδύα τους καὶ τὸ πρόσωπό τους. Μ' ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ διάφορα πέπλα μποροῦν νὰ χαίρουνται τὰ καλλίγραμμα σώματα καὶ νὰ δίνουν θάρρος μὲ τὴ ματιὰ στὰ δειλὰ τὰ πεταγταρούδια ποὺ πρώτη φορὰ φτερουγοῦν γιὰ τὴ δόξα...

ΤΙΜΑΝΔΡΑ: Τί ἔπαθες, μάνα;

ΠΕΙΣΙΡΡΟΔΟΣ: Τί ὡραῖα ποὺ ἦταν ὅταν σταθήκαμε ὅλα τὰ παιδιὰ μπροστὰ στοὺς Ἑλλανοδίκες καὶ δώσαμε τὸν ὅρκο! Πῶς εἴμαστε ἐλεύθεροι Ἕλληνες, πῶς ποτὲ μας δὲν κάναμε ἀτιμωτικὴ πράξη, πῶς θ' ἀγωνιστοῦμε σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους καὶ δὲ θὰ θελήσουμε νὰ κλέψουμε τὴ νίκη...

ΤΙΜΑΝΔΡΑ: Ἀπὸ ποιὸν νὰ τὴν κλέψετε; Δὲν καταλαβαίνω...

ΠΕΙΣΙΡΡΟΔΟΣ: Ἂν ἤσουν χτὲς στὸ Στάδιο θὰ καταλάβαινες, Τιμάνδρα. Ἕνας δρομέας πῆγε νὰ βάλη τρικλοποδιὰ σ' ἕναν διπλανό του καὶ τοὔβαλαν πρόστιμο.

ΦΕΡΕΝΙΚΗ: Τί ντροπή!

ΠΕΙΣΙΡΡΟΔΟΣ: Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι ἄλλο. Μ' ἐκεῖνα τὰ χρήματα θὰ στηθῆ ἕνα ἄγαλμα, ἕνας Ζήνας ποὺ νὰ θυμίζη αἰώνια τὴν κατερναριὰ τοῦ ἐπίορκου.

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ: Τὴ μάνα του συλλογιέμαι! Καλλίτερα ν' ἄνοιγε ἡ γῆς νὰ μὲ καταπιῆ παρὰ νἄμουν στὴ θέση της.

ΠΕΙΣΙΡΡΟΔΟΣ: Μὴ φοβᾶσαι, μανούλα. Ἐγὼ θὰ τηρήσω τὸν ὅρκο μου...

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ: Τὸ χρυσό μου τ' ἀγόρι... Ποὺ θὰ μοῦ φέρη τὴ δόξα πρὶν ἀκόμα φυτρώση τὸ χνοῦδι τῆς νιότης στὰ μάγουλά του... Καὶ τί δὲ θἄδινα νὰ παράστεκα δίπλα του νὰ τὸ καμαρώνω!...

ΝΙΚΑΝΔΡΟΣ: Θὰ στὸν φέρω ἐγώ, Καλλιπάτειρα, μὲ τ' ἀγριλι ποὺ φύτεψε ὁ Ἡρακλῆς στὰ σγουρά του μαλλιά... Πᾶμε Πεισίροοδε... Ἄκου τὸ σάλπισμα...

ΠΕΙΣΙΡΡΟΔΟΣ: Τὴν εὐχή σου, μητέρα.

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ: Ἔρχομαι μαζί σου.

ΝΙΚΑΝΔΡΟΣ: Τί εἶπες, ἀρχόντισσα;

ΦΕΡΕΝΙΚΗ: Πῶς;

ΤΙΜΑΝΔΡΑ: Τρελλάθηκες, μάνα;

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ: Δὲν εἶπα δὰ πῶς θὰ πάω καὶ μέσα στὸ Στάδιο! Θὰ ξεπροβοδίσω τ' ἀγόρι μου ὡς τὴν Ἄλτη... Νὰ πῶ ἕνα λόγο στὸ γυμναστή του...

ΠΕΙΣΙΡΡΟΔΟΣ: Πᾶμε λοιπόν. (Ἀγκαλιάζει τὴ μητέρα του καὶ βγαίνουν, ψέλνοντας τὸν Ὀλυμπιακὸ ὕμνο).

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α' ΜΕΡΟΥΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

(Ἡ σκηνὴ στὸ Στάδιο τῆς Ὀλυμπίας τὴν τελευταία ἡμέρα τῶν ἀγώνων. Οἱ Ἑλλανοδίκες ντυμένοι μὲ πορφύρα εἶναι καθισμένοι στὶς ἕδρες τους. Κρατοῦν σκῆπτρο στὸ χέρι. Μπροστά τους εἶναι ἕνα πέτρινο ἑδώλιο ὅπου εἶναι τοποθετημένα κλαδιὰ φοινικιᾶς καὶ στεφάνια ἀπ' ἀγριελιά.

Ἀπ' τὸ πλάϊ τῆς σκηνῆς φαίνονται λίγες κερκίδες μὲ θεατές. Ἀντίκρυ ἀπ' τοὺς Ἑλλανοδίκες ἕνα ορόσημο ἀπὸ μάρμαρο δείχνει τὸ τέρμα τοῦ δρόμου.

Ἕνας κήρυκας προχωρεῖ στὸ προσκήνιο σαλπίζοντας... Ὁ πρῶτος Ἑλλανοδίκης σηκώνεται ὄρθιος καὶ μιλεῖ στὸ πλῆθος).

ΕΛΛΑΝΟΔΙΚΗΣ: Πανέλληνες, μὲ τ' ἀγώνισμα τοῦ δρόμου, τὸ πιὸ ἀρχαῖο ἀπὸ τ' ἀγωνίσματα τῶν Ὀλυμπίων, θὰ κλείσουμε τὴν ὡραία αὐτὴ πανελλήνια ἑορτὴ τῆς ὀγδοηκοστῆς τρίτης Ὀλυμπιάδας. Μ' αὐτὸ ἔκαμαν τὴν ἔναρξη οἱ ἄνδρες, μ' αὐτὸ κλείνουν τοὺς ἀγῶνες σήμερα τὰ παιδιά. Ἀμέσως θὰ γίνη ἡ στέψη τῶν νικητῶν καὶ θ' ἀκολουθήση τὸ ἐπινίκειο συμπόσιο, ὅπου ἔχει τὸ λόγο ἡ λύρα γιὰ νὰ ὑμνήση τοὺς ἀντρειωμένους.

Ἀπὸ αὔριο θὰ γυρίσετε πάλι στὰ ἔργα σας, στὶς Πατρίδες σας, στὴ ζωή σας. Τὰ χέρια σας θὰ πάρουν ξανὰ τῆς δουλειᾶς τὰ σύνεργα κι' ἂν χρειαστῆ καὶ τὰ ὅπλα. Αὐτὴ ναὶ ἡ δόξα σας, αὐτὴ ναὶ ἡ δύναμή σας, Πανέλληνες, ποὺ τ' ἀφήνετε ὅλα τοῦτα γιὰ τὴν Ἰδέα. Γιὰ νἄρθετε ἐδῶ ἀπ' τὰ πέρατα τῆς Ἑλλάδας νὰ καμαρώσετε τὰ ὡραῖα κορμιὰ ποὺ παλεύουν γιὰ τὸ κλωνάρι τῆς ἀγριελιᾶς ποὺ φύτεψε κάποτε ὁ Ἡρακλῆς στ' ἀκροπόταμο αὐτὸ τ' Ἀλφειοῦ...

Θυμηθῆτε τὰ λόγια τοῦ Πέρση ἐκείνου ποὺ ἦρθε μὲ τὸ Μαρδόνιο κάποτε γιὰ νὰ κατακτήση τὴ χώρα μας. Σὰν ἔμαθε πῶς ἐμεῖς δὲν παλεύουμε ἐδῶ γιὰ βραβεῖα χρηματικὰ καὶ

(Ἡ συνέχεια στὴν πίσω σελίδα)

ΤΟ ΣΤΕΦΑΝΙ ΤΗΣ ΑΓΡΙΕΛΙΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν προηγούμενη σελίδα)

πὼς τὸ μοναδικὸ ἔπαθλο τῶν ἀγώνων εἶναι ἕνα κλαδὶ ἀγριελιᾶς, γύρισε κι' εἶπε στὸν ἀρχηγό του μὲ τρόπο: «Παπαῖ, Μαρδόνιε, μὲ ποιοὺς ἄντρες μᾶς ἔφερες νὰ πολεμήσουμε ποὺ παλεύουνε ὄχι γι' ἀσήμι καὶ γιὰ χρυσάφι παρὰ μονάχα γιὰ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἀρετή».

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο. (Παίρνει ἕνα στεφάνι στὸ χέρι του καὶ τὸ δείχνει στοὺς θεατές). Ἐτοῦτο τ' ἀγρίλι — ἕνας κοινός μας δεσμὸς — ὅπως ἡ θρησκεία κι' ἡ γλῶσσα, ὅπως τὸ αἷμα ποὺ τρέχει στὶς φλέβες μας, γίνεται τὸ νῆμα ποὺ μᾶς ἑνώνει σὲ κάθε ὡραῖο ἀγῶνα. Ἐτοῦτο τ' ἀγρίλι νίκησε τὸ Μαρδόνιο καὶ τὸν Ξέρξη καὶ θὰ νικᾶ μέσα στοὺς αἰῶνες τὸν κάθε βάρβαρο.

Τιμὴ καὶ δόξα σ' ὅποιον στολίση μ' αὐτὸ τὰ μαλλιά του. Τ' ὄνομά του ὑψώνεται ὡς τὰ νέφη κι' ὁ τόπος ποὺ τὸν ἔχει γεννήσει γίνεται ἀθάνατος. Μὰ στὸ τέλος ὅλα αὐτὰ τ' ἀσημόφυλλα ἱερὰ κλαδιὰ ἕνα καὶ μόνο πλέκουν στεφάνι. Κι' αὐτὸ τὸ φορεῖ ἡ Ἑλλάδα!

Καὶ τώρα, Πανέλληνες, δίνω τὸ σύνθημα γιὰ τοὺς ἀθλητὲς ποὺ προσμένουν ἕτοιμοι στὴν ἀφετηρία. (Κάνει νόημα στὸν κήρυκα νὰ σαλπίση).

ΚΗΡΥΚΑΣ: Οἱ δρομεῖς ξεκινοῦν μὲ τὴν ἴδια ὁρμή. Προχωροῦν...

ΦΩΝΕΣ ΑΠ' ΤΑ ΠΛΗΘΗ: Ἴτε! Ἴτε παῖδες!

ΚΗΡΥΚΑΣ (συνεχίζει τὴν περιγραφή): Ὁ Νικόστρατος ὁ Λακεδαιμόνιος ἔρχεται πρῶτος!

ΦΩΝΕΣ: Χαῖρε Νικόστρατε! Χαῖρε!

ΚΗΡΥΚΑΣ: Ὁ Μνησίλοχος ὁ Ἠλεῖος ἀκολουθεῖ κατὰ πόδας τὸ Σπαρτιάτη.

ΦΩΝΕΣ: Νίκα! Νίκα, Μνησίλοχε!

ΚΗΡΥΚΑΣ: Ὁ Πεισίρροδος ἀπ' τὴ Ρόδο ποὺ ἦταν τρίτος παίρνει τὴ δεύτερη θέση.

ΦΩΝΕΣ: Φτερά, Πεισίρροδε, τρέχα!

ΜΙΑ ΦΩΝΗ μέσα ἀπὸ τοὺς γυμναστὲς ποὺ περιφέρονται ἐλεύθεροι στὸ στίβο: Θάρρος, ἀγόρι μου, θάρρος!

(Ἐπευφημίες, ἀλαλαγμοί, ἐνθουσιασμός. Οἱ ἀθλητὲς φτάνουν μπροστὰ ἀπὸ τὴ σκηνὴ καὶ κατευθύνονται στὸ τέρμα. Ὁ Πεισίρροδος τρέχει σὰ βέλος καὶ παίρνει τὴν πρώτη θέση, τερματίζοντας μέσα σὲ χαρούμενες ἰαχές).

ΚΗΡΥΚΑΣ (σαλπίζει): Ὁ Πεισίρροδος τοῦ Κλεοβούλου Ρόδιος νικᾶ στὸν ἀγῶνα τοῦ δρόμου.

Η ΦΩΝΗ ΜΕΣΑ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΓΥΜΝΑΣΤΕΣ: Ὀλύμπιε Δία! Μεγάλοι θεοί. Τώρα μπορῶ νὰ πεθάνω!

(Ὁ γυμναστὴς πετᾶ τὸ πέπλο στοὺς ὤμους τοῦ ἱδρωμένου Πεισίρροδου κι' ἀποκαλύπτεται πὼς εἶναι ἡ Καλλιπάτειρα, ντυμένη ἀντρίκια).

Α' ΕΛΛΑΝΟΔΙΚΗΣ: Μιὰ γυναίκα! Μιὰ γυναίκα μέσα στὸ Στάδιο τῆς Ὀλυμπίας!

Β' ΕΛΛΑΝΟΔΙΚΗΣ: Φρικτὴ ἱεροσυλία! Πρωτάκουστο!

Γ' ΕΛΛΑΝΟΔΙΚΗΣ: Νὰ τὴν πιάσουν ἀμέσως! Νὰ τὴν τιμωρήσουμε ἐδῶ, ἐπὶ τόπου.

(Τὸ πλῆθος ταράζεται, σηκώνεται ὄρθιο, δείχνει τὴν Καλλιπάτειρα).

Α' ΕΛΛΑΝΟΔΙΚΗΣ: Ἡσυχία! Ὁ κήρυκας νὰ σαλπίση. (Σάλπισμα). Στὶς θέσεις σας ὅλοι. Στὴ χώρα τῆς Θέμιδος δὲν καταδικάζεται ἀναπολόγητος κανένας. Φέρετε τὴν ἔνοχη νὰ κριθῆ.

(Ἡ Καλλιπάτειρα ἔρχεται μόνη της καὶ στέκεται περήφανη μπροστὰ στοὺς Ἑλλανοδίκες).

Β' ΕΛΛΑΝΟΔΙΚΗΣ: Ὄνομα! Γένος! Πατρίδα!

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ: Καλλιπάτειρα, κόρη τοῦ Διαγόρα, Ροδίτισσα.

Γ' ΕΛΛΑΝΟΔΙΚΗΣ: Τοῦ Διαγόρα τοῦ Ρόδιου τοῦ Ὀλυμπιονίκη;

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ: Ναί, τοῦ πυγμάχου, ποὺ νίκησε τρεῖς φορὲς στὰ Ὀλύμπια καὶ ποὺ βρίσκεται ὁ ἀνδριάντας του μέσα στὴν Ἄλτη.

ΦΩΝΗ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΘΕΑΤΕΣ: Κόρη Ὀλυμπιονίκη!

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ (γυρίζει στὸ πλῆθος): Κι' ἀδελφή. Ἀνάμεσό σας κάθονται σὲ τιμητικὲς θέσεις τὰ τρία μου ἀδέλφια κι' οἱ τρεῖς Ὀλυμπιονίκες. Ὁ Ἀκουσίλαος, ὁ Δαμάτηγος κι' ὁ Δωριεάς. Παγκρατιστὲς καὶ πυγμάχοι! Καὶ νά, δίπλα τους, κι' ὁ μικρὸς Ὀλυμπιονίκης μας, τῆς ἀδελφῆς μου τῆς Φερενίκης ὁ γιός, ὁ Εὐκλῆς. Σήμερα στεφανώνεται στὴν πυγμή... Κι' ἐδῶ δίπλα σας ἕνας ὁ τελευταῖος ὑπερασπιστής μου, τὸ στερνοπαῖδι μου, ὁ Πεισίρροδος, τὸ νέο βλαστάρι ποὺ ξεπετάχτηκε ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ Διαγόρα. Γι' αὐτὸν ἀποτόλμησα σήμερα τούτη τὴν πράξη. Δὲ μπόρεσα νὰ προσμένω τὴ νίκη του ἔξω ἀπ' τὴν Ἄλτη!

ΦΩΝΕΣ: Χάρη! Χάρη!

Α' ΕΛΛΑΝΟΔΙΚΗΣ: Ἤξερες τὴν ποινή;

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ: Ναί, ὁ νόμος ὁρίζει νὰ γκρεμίζεται ἡ παραβάτισσα ἀπ' τὴν κορφὴ τοῦ Τυπαίου. Ὅμως καμμιὰ δὲ γκρεμίστηκε ὡς τὰ σήμερα.

Β' ΕΛΛΑΝΟΔΙΚΗΣ: Γιατὶ εἶσαι ἡ πρώτη π' ἀποτολμᾶς τέτοια ἱεροσυλία.

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ: Εἶναι τόσο βαρὺ λοιπὸν τὸ ἔγκλημα μιᾶς μητέρας, ποὺ θέλει νὰ καμαρώση τὸ γιό της στὴν πιὸ τιμημένη στιγμὴ τῆς ζωῆς του; Εἶναι τόσο κακὸ τὸ νὰ θέλη μιὰ Ἑλληνίδα ποὺ τὸ γένος της ὕμνησε ἕνας Πίνδαρος καὶ ποὺ στὸν αἰῶνα θὰ τὸ στολίζουν προνόμια ἀντρείας νὰ δῆ κι' αὐτὴ μὲ τὰ μάτια της τὰ γενναῖα κορμιὰ ποὺ παλεύουν γιὰ τὴν ἀθάνατη δόξα;

(Ὁ Εὐκλῆς βγαίνει μέσα ἀπ' τοὺς θεατὲς καὶ πλησιάζει τοὺς Ἑλλανοδίκες).

ΕΥΚΛΗΣ: Ἔχω μάθει πὼς ἕνα παιδὶ δὲν ἐπιτρέπεται νάχη γνώμη μπροστὰ στοὺς μεγάλους... Μ' ἂν μοῦ δῶστε τὴν ἄδεια...

Β' ΕΛΛΑΝΟΔΙΚΗΣ: Ἂς μιλήση ὁ Εὐκλῆς.

ΕΥΚΛΗΣ: Ἡ θεία μου δὲν εἶναι ὅμοια μὲ τὶς ἄλλες γυναῖκες... Σ' ἐκείνη χρωστοῦμε τὴν νίκη κι' ἐγὼ κι' ὁ Πεισίρροδος.

ΠΕΙΣΙΡΡΟΔΟΣ (παίρνοντας θάρρος): Θέλετε νὰ σᾶς πῶ τὸ τραγοῦδι ποὺ ἔγραψε ὁ Πίνδαρος γιὰ τὸ Διαγόρα τὸ Ρόδιο καὶ γιὰ τὴ γενιά του; Ἀπὸ τεσσάρων χρονῶν τόχω μάθει ἀπ' τὴ μητέρα μου... Εἶναι χαραγμένο μὲ ὁλόχρυσα γράμματα σὲ μιὰ στήλη μαρμάρινη στὴν πλατεῖα τῆς Λίνδου.

ΕΥΚΛΗΣ: Ἐκείνη μᾶς ἔβαλε τὴ λαχτάρα νὰ τὸ κερδίσουμε τόσο μικροὶ τὸ στεφάνι...

ΠΕΙΣΙΡΡΟΔΟΣ: Μιλοῦσε πάντα γιὰ τὴ λαμπάδα π' ἀφῆκε ὁ παπο[ύς] ἀναμμένη στὰ χέρια μας καὶ ποὺ τ[ὴν] κι' ἐμεῖς ἀναμμένη χρωστοῦμε νὰ τ[ὴν] ἀφήσουμε στὰ παιδιὰ καὶ στ' ἀγγό[νια].

ΕΥΚΛΗΣ: Πόσες ἱστορίες πόσα ἀ[νέκ]δοτα δὲ μᾶς ἔχει διηγηθῆ γιὰ παλ[ιοὺς] ἀθλητὲς δοξασμένους.

ΠΕΙΣΙΡΡΟΔΟΣ: Ξέρω πὼς ὁ [πα]πούς μου πέθανε ἐδῶ μέσ' στὸ Στά[διο] ὅταν εἶδε Ὀλυμπιονίκες τοὺς γιούς τ[ου].

Μ' αὐτὰ μὲ νανούριζε ἡ μητέρα. Ἀ[ν]τοῦ τοῦ εἴδους τὶς ἱστορίες μᾶς ἔλε[γε] ἀντὶς γιὰ παραμύθια. Κι' ὅλα τὰ [τε]λειωνε μὲ τὰ ἴδια λόγια: «Καμιὰ κο[ρώ]να, παιδί μου, οὔτε κι' ἡ πολύχρυση τ[οῦ] Λυδοῦ βασιλιᾶ τοῦ Κροίσου, δὲν ἀξ[ίζει] σὰν τὸ στεφάνι τῆς ἀγριελιᾶς!».

(Γυρίζει στὴ μητέρα του)

Ναί μητέρα! σὲ σένα ἀξίζει αὐτὸ [τὸ] στεφάνι. Ἂν μοῦ τὸ δώσουν σὲ λί[γο] ἐγὼ θὰ τὸ βάλω στὰ δικά σου μαλλ[ιά]. (Ἕνας λυγμὸς κόβει τὰ λόγια του).

ΦΩΝΕΣ ΑΠ' ΤΟ ΠΛΗΘΟΣ: Χάρ[η!] Χάρη!

Α' ΕΛΛΑΝΟΔΙΚΗΣ (στὴν Καλλιπά[τ]ειρα).

Ἀρχόντισσα δὲ μιλᾶς; Βλέπω δακρυ[σ]μένα τὰ μάτια σου...

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ: Δὲ θᾶμαι ἡ πρ[ώ]τη ἀπ' τὴ γενιά μου ποὺ θὰ πεθά[νω] στὴν ἱερὴ ὀλυμπία ἀφοῦ ἀξιώθηκα τ[έ]τοια τιμή. Εἶμαι ἕτοιμη, Ἑλλανοδίκε[ς].

(Τὰ παιδιὰ ἀγκαλιάζουν τὴν Καλλι[πάτειρα]. Τὸ πλῆθος κρατεῖ τὴν ἀνάσ[α] του. Οἱ ἑλλανοδίκες μιλοῦν ψιθυριστ[ὰ] μεταξύ τους γιὰ λίγο...).

Α' ΕΛΛΑΝΟΔΙΚΗΣ: Καλλιπάτειρ[α], κόρη, μητέρα, ἀδερφὴ καὶ συγγένισσ[α] ἡρώων, ἡ Ἑλλανόδικη Ἐπιτροπὴ τ[ῶν] ἀγώνων σὲ συγχωρεῖ γιὰ τὴν τόλμη σο[υ] βραβεύοντας ἔτσι τὴν ἀρετὴ τῆς γενιᾶ[ς] σου.

ΦΩΝΕΣ: Χαῖρε Καλλιπάτειρα, μά[να] ἡρώων!

Α' ΕΛΛΑΝΟΔΙΚΗΣ (συνεχίζει) Μ[ὰ] γιὰ νὰ μὴ γίνη παράδειγμα ἡ περίπτ[ω]σή σου στὶς ἄλλες γυναῖκες, ψηφίζου[με] πὼς ἀπὸ σήμερα κι' ἐμπρὸς οἱ γυμνα[σταὶ] στὲς θὰ περιφέρωνται κι' ἐκεῖνοι γυμνο[ὶ] σὰν τοὺς ἀθλητὲς μέσ' στὸ στίβο. (γέ[λια]).

Β' ΕΛΛΑΝΟΔΙΚΗΣ: Καὶ τώρα [ἡ] στέψη τῶν νικητῶν. Ἂς ἔρθουν ἐκεῖνο[ι] ποὺ νίκησαν στὸ πένταθλο. (Ὁ κήρυκα[ς] ἀναγγέλλει καθέναν ὁ Ἑλλανοδίκης τὸ[ν] στεφανώνει καὶ τὸ πλῆθος χειροκροτ[εῖ] καὶ ζητωκραυγάζει κάθε φορά).

ΚΗΡΥΚΑΣ: Ὁ Νικόμαχος τοῦ Βρα[σίδα], Λακεδαιμόνιος στεφανώνεται στ[ὸ] δίσκο.

Ὁ Ἡρώνδας τοῦ Δημογένη Θηβαῖο[ς] νικᾶ στὴν πάλη.

Ὁ Μνησίλοχος τοῦ Θαλῆ, Ἀθηναῖο[ς] νικᾶ στὸ ἀκόντιο.

Ὁ Εὐκλῆς τοῦ Πλεισθένη ἀπὸ τὴ Ρόδ[ο] στεφανώνεται στὴν πυγμή.

Ὁ Πεισίρροδος τοῦ Κλεόβουλου Ρό[δ]ιος, τὸ ἀγγόνι τοῦ Διαγόρα κι' ὁ γιὸ[ς] τῆς ἀρχόντισσας Καλλιπάτειρας παίρν[ει] τὸ στεφάνι στὸ δρόμο.

(Ἡ Καλλιπάτειρα ἀγκαλιάζει τὰ δυ[ὸ] παιδιὰ καὶ φιλεῖ τὸ στεφάνι τῆς ἀγρι[ε]λιᾶς στὰ μαλλιά τους. Ὕστερα προχω[]ρεῖ ἀνάμεσό της κατὰ τὴν ἔξοδο ἐνῶ [ὁ] λαὸς ψάλλει τὸν Ὀλυμπιακὸ ὕμνο).

ΚΛΕΙΩ ΝΟΤΑΡΑ

Ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ

Ἂν γυρίσουμε χιλιάδες καὶ χιλιάδες χρόνια πρὸς τὰ πίσω, θὰ βροῦμε ὅτι ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ εἶναι κάτι σὰν κι' αὐτὸ ποὺ λέγαμε στὸ προηγούμενο σημείωμά μας. Δηλαδή, ὅτι οἱ πρῶτοι καὶ μακρυνοὶ πρόγονοί μας, ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα, δὲν ἀναγνώρισαν ἀμέσως τὸ λάθος τους, ἀλλὰ θέλησαν νὰ τὸ κρύψουν μὲ δικαιολογίες.

Φαντάζεσθε ὅτι ἂν καὶ οἱ δυό τους μετάνοιωναν εἰλικρινὰ γιὰ τὴν παρακοή τους κι' ἔπεφταν στὰ γόνατα, ζητῶντας τὸ ἔλεος τοῦ Πλάστη τους, δὲν θὰ τοὺς συγχωροῦσε ὁ Θεός; Ἀντὶ ὅμως νὰ κάμουν αὐτό, τί ἔκαμαν; Ἄρχισαν νὰ αραδιάζουν ἀνόητες δικαιολογίες, γιὰ νὰ ἀποδείξουν ὅτι δὲν ἔφταιγαν.

Γιὰ ἂς κυττάξουμε μιὰ ματιὰ τὸ κείμενο τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ποὺ ἀναφέρει γιὰ τὴ πτώση τῶν πρωτοπλάστων. Τί γράφει ἐκεῖ;

Πρῶτα-πρῶτα ὁ Θεὸς δὲν τοὺς ρώτησε γιατὶ ἔκαμαν τὴν παρακοή. Δὲν τοὺς ζήτησε νὰ Τοῦ ποῦν τὸ λόγο τῆς παρακοῆς τους. Τοὺς ρώτησε ἂν ἐτήρησαν τὴν ἐντολή Του.

Ὁ Ἀδάμ, πρῶτος, ἀντὶ νὰ ἀπαντήση μὲ εἰλικρίνεια καὶ ἀνοιχτά: Ναί, Κύριε, ἔχομε παραβῆ τὴν ἐντολή Σου καὶ Σὲ παρακαλοῦμε νὰ μᾶς συγχωρήσης, τί ἀπαντᾶ; Ἡ γυναίκα ποὺ ἔδωκες νὰ εἶναι μαζί μου, αὐτὴ μοῦ ἔδωκε καὶ ἔφαγα ἀπ' τὸ δένδρο τὸ ἀπαγορευμένο. Μὲ ἄλλα λόγια, εἶναι σὰν νὰ ἔλεγε πρὸς τὸ Θεό: Κύριε, ἐγὼ δὲν φταίω. Ἐσὺ φταῖς, γιατὶ ἐσὺ μοῦ ἔδωκες αὐτὴ τὴ γυναίκα καὶ αὐτὴ μὲ παρεκίνησε νὰ φάω. Δηλαδή, ὁ Ἀδὰμ ὄχι μόνο δὲν ἀναγνωρίζει τὸ λάθος του, ὄχι μόνο δὲν ζητάει συγχώρηση γι' αὐτό, ἀλλὰ καὶ προσπαθεῖ νὰ ρίξη τὴν εὐθύνη στὸν ἴδιο τὸ Θεό. Τὰ ἴδια, πάνω κάτω, κάνει καὶ ἡ Εὔα.

Ἔτσι τὸ πρῶτο λάθος τους, τὴν παρακοή, τὴν ἀκολουθεῖ καὶ δεύτερο: Ἡ ἀνειλικρίνεια, ἡ προσπάθεια νὰ κρύψουν τὴν ἀλήθεια, μὲ ψευτοδικαιολογίες. Καὶ δὲν ξέρει κανεὶς ποιὸ νὰ θεωρήση ὡς μεγαλύτερο ἁμάρτημα: Τὸ πρῶτο, τὴν παρακοὴ τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ ἢ τὸ δεύτερο, τὴν ἀνειλικρίνεια. Γιατί, ἂν γινόταν μὲν τὸ πρῶτο, δὲν γινόταν ὅμως καὶ τὸ δεύτερο, ἴσως ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἦταν ἀναγκασμένος νὰ τιμωρήση τόσο αὐστηρὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Τὸ συμπέρασμα; Μά, μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολο: Εἶναι αὐτὸ ποὺ βάλαμε ὡς ἐπιγραφὴ στὸ σημερινό μας σημείωμα: Ὅτι ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ εἶναι ἡ προσπάθεια νὰ κρύβουμε, νὰ σκεπάζουμε τὴν ἀλήθεια, χρησιμοποιῶντας τὸ ψέμμα. Καὶ ὅπως λέγαμε τὴν περασμένη φορά, ἡ προσπάθεια αὐτὴ ἀρχίζει ἀπ' τὸν ἑαυτό μας. Προσπαθοῦμε ἀπ' αὐτὸν πρῶτα-πρῶτα νὰ κρύψουμε τὴν ἀλήθεια. Ἂν ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα ὁμολογοῦσαν τὸ σφάλμα τους, πρῶτα στὸν ἑαυτό τους, δὲν θὰ γινόταν αὐτὸ ποὺ ἔγινε. Θὰ καταλάβαιναν τὸ κακὸ ποὺ ἔκαναν, θὰ τὸ ὁμολογοῦσαν μὲ ταπείνωση στὸ Θεὸ καὶ θὰ Τοῦ ζητοῦσαν νὰ τοὺς συγχωρήση.

Ἔτσι καὶ μεῖς τὴν παθαίνομε μερικὲς φορές. Γιατὶ δὲν εἴμαστε εἰλικρινεῖς στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μας, ἀρχίζομε τὶς ψευτοδικαιολογίες πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ στὸ τέλος ἀρχίζομε τὶς ψευτιὲς καὶ πρὸς τὸν ἴδιο τὸ Θεό. Σὰν νὰ μὴ ξέρη Ἐκεῖνος τί ἀκριβῶς μᾶς ἔχει συμβῆ καὶ σὰν νὰ μποροῦμε ποτὲ νὰ κρυφτοῦμε ἀπὸ τὴ ματιά Του. Καὶ ὅλα αὐτά, γιατὶ ξεχνοῦμε, πὼς παντοτεινὰ πρότυπό μας πρέπει νὰ ἔχωμε τὸ μοναδικὸ πρότυπο γιὰ κάθε ἄνθρωπο, ποὺ θέλει νὰ γίνη καλύτερος ἀπὸ ὅ,τι εἶναι: Τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό.

Ο ΠΑΤΕΡ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

Τὰ σοφὰ λόγια τῶν Σπαρτιατῶν

Πότε καὶ ἀπὸ ποιοὺς εἰπώθηκαν οἱ παρακάτω φράσεις

1) Τί δαὶ ἐκεῖνος ἐμοῦ μείζων, εἰ μὴ δικαιότερος καὶ σωφρονέστερος;

2) Εἰ λέγοι τὰ ἄριστα, πράττοι δὲ τὰ κάλλιστα.

3) Καλῶς ἔχον ἐστὶν τοσούτους νέους πιστεύειν τῷ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα παραδιδόντι;

4) Ἀνάγκη πολλοῖς μάχεσθαι τὸν ἄρχειν πολλῶν βουλόμενον.

5) Οὐκοῦν σὺ ἐὰν σιωπᾶς οὐδενὸς ἄξιος εἶ.

6) *Καὶ τί μέγα ἢ θαυμαστὸν ποιοῦσιν*, εἰ ἐν ἔτεσι πέντε μιᾷ μόνον ἡμέρα δικαιοσύνη, χρῶνται.

7) Μᾶλλον τοὺς Μήδους λακωνίζειν.

1) Τί δαὶ ἐκεῖνος ἐμοῦ μείζων, εἰ μὴ δικαιότερος καὶ σωφρονέστερος;

Δηλαδή: Καὶ πῶς ἐκεῖνος εἶναι μεγαλείτερος ἀπὸ μένα ἐὰν δὲν εἶναι πιὸ δίκαιος καὶ πιὸ μυαλωμένος;

Τὴ φράση αὐτὴ τὴν εἶπε ὁ Ἀγησίλαος Βασιλιὰς τῆς Σπάρτης (442-358 π. Χ.). Ἦταν μικρόσωμος, ἀσθενικὸς καὶ κουτσός. Εἶχε ὅμως πολὺ μυαλὸ καὶ ἦταν ἱκανώτατος στρατηγός. Οἱ Μικρασιάτες συνήθιζαν νὰ λένε μεγάλο τὸ Βασιλιὰ τῶν Περσῶν. Μὰ ὁ Ἀγησίλαος ἀπόρησε. Ἀλλὰ πῶς μπορεῖ, ἐννοοῦσε, νὰ εἶναι μεγαλείτερός μου ἀφοῦ δὲν εἶναι οὔτε πιὸ δίκαιος οὔτε πιὸ μυαλωμένος;

2) Εἰ λέγοι τὰ ἄριστα, πράττοι δὲ τὰ κάλλιστα!

Καὶ αὐτὴ εἶναι φράση τοῦ ἴδιου τοῦ Βασιλιᾶ Ἀγησιλάου. Ἦταν ἡ ἀπάντηση ποὺ ἔδωσε σὲ κάποιους ποὺ τὸν ρώτησαν ποιὸ εἶναι τὸ ἀσφαλέστερο μέσο γιὰ νὰ προκαλέση κανεὶς τὴν ἐκτίμηση τῶν ἀνθρώπων:

Ἐάν, εἶπε, λέγει τὰ κάλλιστα καὶ πράττει τὰ ἄριστα.

3) Καλῶς ἔχον ἐστὶν τοσούτους νέους πιστεύειν τῷ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα παραδιδόντι;

Δηλαδή: Εἶναι φρόνιμο νὰ ἐμπιστευέσαι τόσους νέους σ' ἕνα ἄνθρωπο ποὺ προδίδει τὴν πατρίδα του;

Καὶ αὐτὰ εἶναι λόγια τοῦ Ἄγιδος τοῦ Ἀρχιδάμου: Ὅπως ξέρετε ὁ Ἆγις ὁ Ἀρχιδάμου ἦταν σύγχρονος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ ἀγωνίστηκε ἡρωϊκὰ γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς πατρίδος του. Νικήθηκε καὶ φονεύθηκε στὰ 330 π. Χ. στὴ Μάχη τῆς Μεγαλοπόλεως, ἀπὸ τὸν Ἀντίπατρο ἐπίτροπο τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ὁ Ἆγις εἶχε διαταχθῆ ἀπὸ τοὺς ἐφόρους νὰ *πάρη τοὺς καλλίτερους στρατιῶτες του καὶ νὰ ἀκολουθήση κάποιον ἄνθρωπο* ποὺ *προσεφέρθηκε νὰ τοὺς ὁδηγήση*

στὴν ἀκρόπολη τῆς πατρίδας του, μὲ σκοπὸ βέβαια, νὰ βοηθήση τοὺς Σπαρτιάτες ἐχθρούς του, νὰ καταλάβουν τὴν πόλη του.

Καὶ θεωρεῖται φρόνιμο, τοὺς εἶπεν ὁ Ἆγις νὰ ἐμπιστευθοῦμε τόσους στρατιῶτες σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ προδίδει τὴν πατρίδα του;

4) Ἀνάγκη πολλοῖς μάχεσθαι τὸν ἄρχειν πολλῶν βουλόμενον.

Δηλαδή: Εἶναι ἀνάγκη νὰ πολεμάη μὲ πολλοὺς ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ ἄρχη πολλῶν.

Καὶ αὐτὰ εἶναι λόγια τοῦ ἴδιου τοῦ Ἄγιδος τοῦ Ἀρχιδάμου.

Ὅταν οἱ φίλοι καὶ πατριῶτες του ἠθέλησαν νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ κάμη μάχη στὴν Μαντινεία γιατὶ οἱ ἐχθροί του ἦταν πάρα πολλοὶ καὶ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς δικούς του ὁ Ἆγις τοὺς εἶπε:

Εἶναι ἀνάγκη νὰ πολεμάη ἐναντίον περισσοτέρων ἐκεῖνος, ποὺ θέλει νὰ βασιλεύη πολλῶν.

5) Οὐκοῦν σὺ ἐὰν σιωπᾶς οὐδενὸς ἄξιος εἶ.

Δηλαδή: Ἐάν, ἐσὺ σωπαίνεις δὲν εἶσαι ἄξιος γιὰ τίποτα.

Καὶ αὐτὰ εἶναι λόγια τοῦ Ἄγιδος τοῦ Ἀρχιδάμου: Ἦταν σὲ κάποιο Σοφιστὴ ποὺ τοῦ εἶπε: «Πάντων λόγος ἐστὶ κράτιστος». Δηλαδή: Ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα ὁ λόγος ἔχει τὴν μεγαλείτερη ἀξία.

Ὥστε ἐσὺ ὅταν σωπαίνεις δὲν ἀξίζεις τίποτα, ἦταν ἡ πληρωμένη ἀπάντηση τοῦ Σπαρτιάτη Βασιλιᾶ ποὺ εἶχε γιὰ πίστη του πὼς «τὰ πολλὰ λόγια εἶναι φτώχεια».

6) Καὶ τί μέγα ἢ θαυμαστὸν ποιοῦσιν εἰ ἐν ἔτεσι πέντε μιᾷ μόνον ἡμέρα δικαιοσύνη, χρῶνται.

Δηλαδή: Καὶ τί σπουδαῖο καὶ ἄξιο θαυμασμοῦ κάνουν, ἐὰν μέσα σὲ πέντε χρόνια μόνο μιὰ μέρα εἶναι δίκαιοι.

Καὶ τὴ φράση αὐτὴ τὴν εἶπεν ὁ Ἆγις ὁ Ἀρχιδάμου, ὅταν μερικοὶ φίλοι του ἐπαινοῦσαν τοὺς Ἠλείους γιατὶ στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες ἔκριναν δικαιότατα.

Μὰ ὁ Ἆγις δὲν ἔβρισκε «θαυμάσιο» τὸ νὰ εἶναι δίκαιοι μόνο μιὰ μέρα μέσα σὲ 5 χρόνια. (Ὅπως ξέρετε οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες γίνονταν στὴν Ὀλυμπία κάθε 5 χρόνια.

7) Μᾶλλον τοὺς Μήδους λακωνίζειν:

Μᾶλλον, δηλαδή, οἱ Πέρσες μιμοῦνται τοὺς Σπαρτιάτες.

Τὰ λόγια αὐτὰ εἶναι τοῦ Ἀγησιλάου τοῦ Βασιλιᾶ τῆς Σπάρτης γιὰ τὸν ὁποῖο μιλήσαμε καὶ προηγουμένως.

Κάποτε τοῦ εἶπαν ὅτι οἱ Σπαρτιᾶται Μηδίζουν: (δηλαδὴ μιμοῦνται τοὺς Μήδους — τοὺς Πέρσες).

Ὄχι τοὺς εἶπε: Οἱ Πέρσες Λακωνίζουν.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Οἱ ἄποικοι δούλευαν δεκατέσσερες ὡς δεκαπέντε ὧρες τὴν ἡμέρα, ὡς ποὺ ἔπεφταν κατάκοποι. Ὅταν ἄκουγαν τώρα τὴ γῆ νὰ τρέμη κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους καὶ τὸ ἡφαίστειο νὰ βογγάη, δὲν εἶχαν πιὰ διάθεση νὰ περιγελάσουν τὸν ὑποχθόνιο θεὸ τῆς καταστροφῆς... Τοὺς περιέλουζε κρύος ἱδρώς, καὶ δούλευαν στὸ καράβι μὲ μανία...

Ὡστόσο τὸ ἡφαίστειο σὰ νὰ ἡμέρεψε. Ἔπαψε πιὰ νὰ πετάη λάβες καὶ φωτιές. Οἱ ἄποικοι ἄρχισαν ν᾽ ἀποκτοῦν κάποια ἐλπίδα.

Ἔτσι ἔφτασε ἡ Δευτέρα...

Ὅλο τὸ πρωΐ, τὸ ἡφαίστειο ἦταν ἥσυχο, καὶ οἱ ἄποικοι δούλεψαν ἥσυχα στὸ ναυπηγεῖο.

Κατὰ τὶς τρεῖς τὸ μεσημέρι, ἔνοιωσαν ξαφνικὰ τὴ γῆ νὰ κουνιέται, σὰ νᾶταν μεθυσμένη...

— Σεισμός! φώναξε ὁ Νάβ.

— Σεισμός! Σεισμός! φώναξαν καὶ οἱ ἄλλοι παρατώντας τὰ ἐργαλεῖα τους.

— Γιὰ τ᾽ ὄνομα τοῦ Θεοῦ φίλοι μου! εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ, μὴ χάνετε τὴν ψυχραιμία σας... Πρέπει νάμαστε ὅλοι μαζί... Ἂς ξεκινήσουμε γιὰ τὴν πιὸ ψηλὴ γρανίτινη κορυφή... Ἴσως νᾶναι καλὰ ριζωμένη καὶ νὰ γλυτώσουμε...

ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Οἱ ὧρες ποὺ ἀκολούθησαν, ἦταν ὧρες ἐφιαλτικές. Νόμιζε κανεὶς πὼς ζοῦσε στὴν Ἀποκάλυψη... Ὁ σεισμὸς ἔπαυε, καὶ σὲ λίγο ξανάρχιζε... Οἱ βράχοι ξεκολλοῦσαν ἀπὸ τὶς κορφές, καὶ κατρακυλοῦσαν στὴν παραλία... Οἱ Καμινάδες ἔπεσαν... Ἀνταριασμένη, ἡ θάλασσα, χύνονταν στὴ στεριά. Τὸ καράβι τους ἔγινε θρύψαμα ἀπὸ τοὺς βράχους ποὺ ἔπεσαν.

— Στὴν κορυφή! Στὴν κορυφή! φώναζε ὁ Κύρος Σμίθ.

Ἄρπαξαν πρόχειρα ὅτι μποροῦσαν, κι᾽ ἄρχισαν ν᾽ ἀνεβαίνουν στὸ γρανίτινο ὄγκο...

Τὸ ἡφαίστειο ἄρχισε νὰ πετάη μὲ τόση μανία στάχτη καὶ λάβα, ποὺ ὁ ἥλιος σκοτείνιασε. Δὲν ἔβλεπαν πιὰ τίποτε... Ἔχασαν τὸ λογικό τους, κι᾽ ἔγιναν ζῶα ὅλο ἔνστικτο, ποὺ γυρεύουν ν᾽ ἀρπαχτοῦν ἀπὸ κάπου γιὰ νὰ σωθοῦν...

Μιὰ στιγμὴ ποὺ ὁ σεισμὸς σταμάτησε, ὁ Κύρος Σμὶθ φώναξε.

— Ποῦ εἶναι ὁ Ἄϋρτον;

Ὁ Ἄϋρτον δὲν ἦταν μαζί τους...

Σκέφτηκαν νὰ τὸν φωνάξουν, νὰ τὸν γυρέψουν. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ξανάρχισε ὁ σεισμός, πιὸ δυνατὸς ἀπὸ ποτέ...

Ὁλόκληρο τὸ νησὶ χοροπηδοῦσε, οἱ βράχοι ἔπεφταν μὲ πάταγο. Τὸ Γρανίτινο Παλάτι ποὺ ἦταν κούφιο ἀπὸ μέσα σκίστηκε, κι᾽ ὕστερα ἔπεσε...

Κι᾽ αὐτοὶ ὡστόσο ζοῦσαν, γαντζωμένοι σ᾽ ἕναν γρανίτινο ὄγκο ποὺ μονοκόμματος βαστοῦσε πάντα, κι᾽ ὅπου προχωροῦσαν ξετρελλαμένοι πρὸς τὴν κορφή, ἀκολουθώντας τὸν Κύρο Σμίθ.

— Ἂν αὐτὸς ὁ βράχος βαστάξει, μπορεῖ νὰ σωθοῦμε, φώναξε ὁ Κύρος Σμίθ.

Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου, τοὺς πρόφτασε ὁ Ἄϋρτον. Μὲς στὴν παραζάλη τους, οὔτε σκέφτηκαν νὰ τὸν ρωτήσουν ποῦ εἶχε πάει...

Ὁ σεισμὸς ἀκολουθοῦσε κάποιο ρυθμό. Ἄρχιζε κάθε τέταρτο τῆς ὥρας, καὶ κρατοῦσε ἕνα, ἑνάμισυ λεπτό...

Αὐτὸ τὸ ἑνάμισυ λεπτό, στοὺς ἀποίκους φαινόταν ὁλόκληρη αἰωνιότητα...

Στὸ τέλος ἔφτασαν στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου, καὶ σταμάτησαν ξέπνοοι...

Ὁ σεισμὸς φάνηκε πὼς εἶχε πάρει τέλος...

Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους τὸ νησί τους, ἦταν ἕνα φριχτὸ ἀνακάτωμα ἀπὸ πέτρες, λάβα, καὶ ξεριζωμένα δέντρα.

Ὅπως ὁ σεισμὸς εἶχε ἀνοίξει βαθειὰ αὐλάκια στὸ χῶμα, ἡ λάβα εἶχε βρῆ διέξοδο ἀπ᾽ ὅλες τὶς μεριές, καὶ χύνονταν στὴ θάλασσα πυρακτωμένη, ὅπου ἔσβυνε σφυρίζοντας φριχτά, καὶ γεμίζοντας τὸν ἀέρα ὑδρατμούς. Ὁ ἀέρας μύριζε θειάφι καὶ κατράμι...

— Ὦ Θεέ μου! φώναξε ὁ Πένκροφ. Νὰ πιστέψω πὼς τελείωσαν τὰ βάσανά μας;

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώση τὸ λόγο του.

Στὸ νησὶ εἶχε πέσει μιὰ θανατερὴ ἡσυχία. Σὰν κάτι φριχτὸ νὰ ἑτοιμαζόταν...

Καὶ ξαφνικὰ ἀκούστηκε ἕνα σφύριγμα... Τόσο δυνατό, τόσο ἀπαίσιο, ποὺ οἱ ἄποικοι πάγωσαν...

Ὅταν βγῆκαν στὴν παραλία, ὁ Κύρος Σμὶθ κάθισε σ᾽ ἕνα βράχο.

— Ἁρπαχτῆτε δυνατὰ ἀπὸ τὸ βράχο! πρόφτασε νὰ φωνάξη ὁ Κύρος Σμίθ.

Μὲ τὴ δύναμη τοῦ ἐνστίκτου ὁ καθένας ἀγκάλιασε δυνατὰ μιὰ προεξοχὴ τοῦ βράχου, καὶ κόλλησε σ᾽ αὐτὴν σὰν πεταλίδα...

Αὐτὸ τοὺς ἔσωσε.

Γιατὶ αὐτὸ ποὺ ἐπηκολούθησε δὲν περιγράφεται... Τὸ νησὶ ὁλόκληρο σείστηκε, κόπηκε, ραγίστηκε σὲ μύρια κομμάτια, καὶ μὲ τρομερὸ βουΐτὸ τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ ὅρμησαν καὶ τὸ σκέπασαν...

Οἱ ἄποικοι, βρίσκονταν στὴν πιὸ ψηλὴ κορυφὴ τοῦ γρανίτινου ὄγκου... Κι᾽ ὅταν ὕστερα ἀπὸ τὴ θεομηνία ἄνοιξαν τὰ μάτια τους, βρέθηκαν γαντζωμένοι σὲ μιὰ ξερόπετρα, ποὺ ζήτημα ἂν ἔξηχε δυὸ μέτρα πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας...

Αὐτὴ ἡ ξερόπετρα, ἦταν ὅτι εἶχε ἀπομείνει ἀπὸ τὸ νησὶ Λίγκολν...

— Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος! ἀκούστηκε καθαρὴ ἡ φωνὴ τοῦ Κύρου Σμίθ. Φίλοι μου, ἂς εὐχαριστήσουμε τὸ Θεό... Βγήκαμε σῶοι ἀπὸ τὴν καταστροφή...

Τότε οἱ ἄποικοι, θλιβεροί, ἀλαφιασμένοι, ἀνακάθησαν πάνω στὸ βράχο, κι᾽ ἔριξαν μιὰ ματιὰ στὸν ἀπέραντο ὠκεανὸ ποὺ τοὺς ἔζωνε ἀπ᾽ ὅλες τὶς μεριές...

Σῶοι; Ἀλλὰ πόσο θὰ μποροῦσαν νὰ ζήσουν ἀκόμα σὲ κείνη τὴν ξερόπετρα, χωρὶς νερό, χωρὶς τρόφιμα;

— Τί ἔχουμε μαζί μας; ρώτησε ὁ Κύρος Σμίθ.

— Ἕνα σακκουλάκι παξιμάδια! εἶπε ὁ Πένκροφ.

— Κι᾽ ἕνα μικρὸ τυρί! εἶπε ὁ Νάβ.

— Νερό;

— Καθόλου!

— Πόσο μπορεῖ νὰ ζήση ὁ ἄνθρωπος χωρὶς νερό;

— Δυὸ - τρεῖς μέρες...

— Μπορεῖ καὶ νὰ βρέξη.

— Δὲν εἶναι ἡ περίοδος τῶν βροχῶν.

— Θὰ ζήσουμε λοιπὸν τρεῖς μέρες, εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ. Ἂς τὸ πάρουμε ἀπόφαση.

Ἡ νύχτα ἔπεφτε.

Οἱ ἄποικοι, βολεύτηκαν ὅπως - ὅπως στὸ βράχο, κι᾽ ὅπως ἦταν ἐξαντλημένοι δὲν ἄργησαν νὰ κοιμηθοῦν. Νηστικοὶ φυσικά. Ἔπρεπε νὰ κάνουν οἰκονομία στὰ τρόφιμά τους.

Τὴν ἄλλη μέρα τοὺς ξύπνησε ὁ ἥλιος. Βαροῦσε στὴ γυμνὴ πέτρα τους ἀνελέητα μὲ ὅλα του τὰ βέλη...

Ὁ Κύρος Σμὶθ τοὺς μοίρασε λίγο παξιμάδι καὶ λίγο τυρί.

Κάθονταν ὅλοι ἀμίλητοι, ἀκόμη ἀλαλιασμένοι ἀπὸ τὴ συμφορά τους.

Ποῦ καὶ ποῦ, ἕνας - ἕνας ἔβγαζε τὰ ροῦχα του, κι᾽ ἔπεφτε στὴ θάλασσα. Ἔλπιζαν μὲ τὴ δροσιά της, νὰ ἐλαττώνουν κάπως τὴ δίψα τους... Γιατὶ τὸ μαρτύριο τῆς δίψας εἶχε ἀρχίσει... Τί μαρτυρική, ἀτελείωτη μέρα!

Ἐκείνη τὴ δεύτερη νύχτα, ὁ ὕπνος τους ἦταν ἀνήσυχος. Γεμάτος ἐφιάλτες.

Τὴ δεύτερη μέρα, ἔφαγαν ὅτι τοὺς εἶχε μείνει. Τὸ φαῒ ὅμως ἦταν μαρτυρικό, καθὼς τὸ στόμα τους ἦταν στεγνό...

Ὁ Ἔρμπερτ πρῶτος ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του.

— Νερό! Νερό! Βογγοῦσε κάθε φορὰ ποὺ συνερχόταν...

Σιγὰ - σιγά, ὅλοι οἱ ἄλλοι ξαπλώθηκαν στὸ βράχο ποὺ τὸν χτυποῦσε ὁλημερὶς ὁ ἥλιος, καὶ περίμεναν τὸ θάνατο...

Τὴν αὐγὴ τῆς τρίτης μέρας, ὁ Πένκροφ ἔβγαλε μιὰ φωνή...

— Κύριε τῶν δυνάμεων! Ἕνα καράβι!

Πράγματι, ἕνα μεγάλο καράβι, προχωροῦσε ὁλοταχῶς πρὸς τὸ βράχο τους.

— Εἶναι ἡ θαλαμηγὸς τοῦ Λόρδου Γλένερβαν! ψιθύρισε ὁ Ἄϋρτον. Σωθήκαμε!

Γρήγορα οἱ ναυαγοὶ ἔβγαλαν τὰ πουκάμισά τους, κι᾽ ἄρχισαν νὰ τ᾽ ἀνεμίζουν.

Ἀπὸ τὸ καράβι τοὺς εἶχαν δῆ, καὶ ὁλοένα πλησίαζαν...

Ὅταν ὅμως τὸ «Ντάνκαν» ἔστειλε μιὰ βάρκα νὰ τοὺς μαζέψη, ἦταν σὲ τέτοια ἄθλια κατάσταση, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ ἀρθρώσουν λέξη...

Τοὺς ἀνέβασαν, μισολιπόθυμους στὸ πλοῖο ὅπου ἄφθονο κρῦο τσάϊ κι᾽ ἕνα καλὸ πρόγευμα, δὲν ἄργησε νὰ τοὺς συνεφέρη... Ὅταν συνῆρθαν κάπως, ὁ πλοίαρχος ποὺ ἦταν παντρεμένος μὲ τὴν Μαίρη Γράν, ὁ ἀδερφός της ὁ Ροβέρτος, κι᾽ ὁ λόρδος κι᾽ ἡ λαίδη Γλένερβαν, κατέβηκαν νὰ τοὺς εὐχηθοῦν «τὸ καλῶς ὥρισαν»...

Ὁ Ἄϋρτον, ντροπιασμένος, εἶχε τρα-

βηχτῆ στὴν πιὸ σκοτεινὴ γωνιὰ τῆς μεγάλης τραπεζαρίας ποὺ στοὺς καναπέδες της τοὺς εἶχαν ξαπλώσει.

Ὁ Κύρος Σμὶθ ἔτρεξε, τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ τὸν ἔφερε στὸ λόρδο Γλένερβαν.

— Μυλόρδε τοῦ εἶπε, ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια, ἀφήσατε στὸ νησὶ Ταβὸρ ἕναν κακοποιό. Σήμερα ὅμως, ἔχω τὴν πολλὴ μεγάλη εὐχαρίστηση νὰ σᾶς παρουσιάσω ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ τὸ θεωρῶ τιμή μου νὰ τὸν ὀνομάζω φίλο μου! Καὶ τώρα δεχθῆτε τὶς πιὸ θερμές μας εὐχαριστίες, ἐμένα καὶ τῶν φίλων μου, γιατὶ μᾶς σώσατε ἀπὸ βέβαιο θάνατο... Πῶς ὅμως σκεφθήκατε νὰ ἔρθετε σ' αὐτὴ τὴ μεριὰ τοῦ ὠκεανοῦ, ὅπου ποτὲ δὲν περνοῦν πλοῖα;

— Πήγαμε στὸ νησὶ Ταβόρ, γιὰ νὰ βροῦμε καὶ νὰ φέρουμε πίσω τὸν Ἄϋρτον, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεση ποὺ τοῦ εἶχα δώσει. Ἐκεῖ ὅμως βρήκαμε τὴ σημείωσή σας...

— Ποιὰ σημείωσή μας; ρώτησε ὁ Κύρος Σμίθ.

— Μιὰ σημείωση στὴν καλύβα τοῦ Ἄϋρτον ποὺ ἔγραφε πὼς ὁ Ἄϋρτον βρίσκεται στὸ νησὶ Λίγκολν μαζὶ μὲ πέντε Ἀμερικανοὺς ναυαγούς. Ὅπως ἔγραφε καὶ τὸ γεωγραφικὸ μῆκος καὶ πλάτος, ἦταν πολὺ εὔκολο νὰ ἔρθουμε. Μόνο ποὺ δὲν φανταζόμαστε πὼς ἀντὶ γιὰ νησὶ θὰ βρίσκαμε μόνο μιὰ θαλασσόπετρα!

— Τὸ νησὶ καταστράφηκε ἀπὸ σεισμό... εἶπε ὁ μηχανικός. Θὰ σᾶς τὰ διηγηθοῦμε ἀργότερα. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ σημείωμα ποὺ λέτε...

— Τὸ ἄφησε στὸ νησὶ Ταβὸρ ὁ πλοίαρχος Νέμος! φώναξε ὁ Πένκροφ. Γι' αὐτὸ ἔλυσε τὸ τρεχαντήρι μου... Μ' αὐτὸ πῆγε στὸ νησί... Τί σᾶς ἔλεγα; Ὁ φύλακας ἄγγελός μας, μᾶς προστάτεψε καὶ πέρα ἀπὸ τὸν τάφο!

— Ποῦ θὰ τὸ βάλω αὐτό, κύριε; ἀκούστηκε ξαφνικὰ νὰ ρωτάη τὸ μηχανικὸ ὁ Ἄϋρτον.

— Ποιὸ πρᾶγμα φίλε μου;

— Τὸ κιβώτιο μὲ τὰ πετράδια! εἶπε ὁ Ἄϋρτον. Τὸ ἔχω ἐδῶ μαζί μου!

— Ἄϋρτον, μὴ μοῦ πῆς πὼς ἔβαλες σὲ κίνδυνο τὴ ζωή σου γιὰ νὰ σώσης τὸ κιβώτιο!

— Ἦταν τὸ λιγότερο ποὺ μπροῦσα νὰ κάνω γιὰ σᾶς! εἶπε ὁ Ἄϋρτον. Ὅταν ἄρχισε ὁ σεισμός, ἔτρεξα στὸ Γρανίτινο Παλάτι καὶ τὸ πῆρα... Νάτο κύριε Σμίθ!

— Τί σᾶς ἔλεγα; εἶπε μὲ συγκίνηση ὁ μηχανικὸς σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ Ἄϋρτον. Εἶναι ἕνας θαυμάσιος ἄνθρωπος...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Οἱ ναυαγοὶ — ἐκτὸς ἀπὸ τὸν καϋμένο τὸν Τὸπ καὶ τὸν Τζὰπ ποὺ χάθηκαν στὴν καταστροφή, γύρισαν σὲ λίγο στὴν πατρίδα τους. Ἐκεῖ ἔμαθαν πὼς ὁ πόλεμος εἶχε τελειώσει μὲ νίκη τῶν Βορείων.

Εὐχαρίστησαν θερμὰ τοὺς σωτῆρες τους, καὶ τοὺς χάρισαν μερικὰ ἀπὸ τὰ ὡραιότερα πετράδια τους.

Ἔπειτα, πούλησαν μερικὰ ἄλλα, κι' ἀγόρασαν μιὰ ἀπέραντη ἔκταση στὸ Τεξάς, ποὺ εἶχε ποτάμι, καὶ λόφους καὶ λίμνες. Ἔφτιασαν ἕνα τεράστιο ἀγρόκτημα, ποὺ τ' ὀνόμασαν «Λίγκολν». Ὀνόμασαν μιὰ λίμνη «Γρὰντ» καὶ τὸ ποτάμι «Ποταμὸ τῆς Εὐχαριστίας».

Ἐκεῖ μάζεψαν ὅλους τοὺς φίλους ποὺ εἶχαν, κι' ἔχτισαν ἕνα χαριτωμένο μικρὸ χωριό, μὲ τὸ σχολεῖο του καὶ τὴν ἐκκλησία του. Δὲν χώρισαν ποτέ. Ὁ Κύρος Σμὶθ ἦταν ὁ ἀρχηγός τους πάντα, κι' ὅσο γιὰ τὸν Ἄϋρτον καὶ τὸν Πένκροφ, παράτησαν τὴ θάλασσα, παντρεύτηκαν, κι' ἔγιναν καλλιεργητὲς τῆς γῆς... Εἶχαν ἀπέραντα κτήματα, καὶ πολλὰ κοπάδια... Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ, ἔβγαλε κι' ἐφημερίδα: Τὸν «Κήρυκα τῆς Λίγκολν».

Ὁ Νὰβ ἔζησε πάντα κοντὰ στὸν κύριό του, κι' ἦταν ὁ πιὸ εὐτυχισμένος νέγρος τοῦ κόσμου.

Ὁ Ἔρμπερτ σπούδασε μηχανικός.

Ὅταν ὕστερ' ἀπὸ δέκα χρόνια, μαζεύτηκαν στὸ σπίτι τοῦ Κύρου Σμὶθ γιὰ νὰ γιορτάσουν τὴν ἐπέτειο τῆς σωτηρίας τους ἀπὸ τὸ «Ντάγκαν» ὁ Πένκροφ εἶχε τρία παιδιά, κι' ὁ Ἄϋρτον τρία... Ὅσο γιὰ τὸν Ἔρμπερτ, τοὺς παρουσίασε τὴ μνηστή του, μιὰ χαριτωμένη, σεμνὴ κοπέλλα ποὺ ἦταν δασκάλα στὸ σχολεῖο. Ἦταν ὅλοι πολὺ εὐτυχισμένοι, κι' ἔτσι ἔζησαν ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς τους, ὡς τὸν καιρὸ ποὺ ἀσπρομάλλης πιὰ ὁ Πένκροφ ἔπαιρνε στὰ γόνατά του τὰ παιδιὰ τοῦ Ἔρμπερτ καὶ τὰ ἐγγόνια του, καὶ τοὺς διηγόταν τὶς θαυμαστές τους περιπέτειες στὸ «Νησὶ τοῦ Μυστηρίου».

ΤΕΛΟΣ

Οἱ ψευτιές τοῦ ΜΥΝΧΑΟΥΖΕΝ

Η ΦΑΛΑΙΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΥΛΟΨΑΡΟ

— Ὅλοι σας βέβαια ξέρετε τὴν ἱστορία τοῦ Ἰωνᾶ μὲ τὸ Κῆτος, ἄρχισε μιὰ μέρα νὰ διηγῆται ὁ Βαρῶνος Μυνχάουζεν στοὺς φίλους του.

Ἐμένα λοιπὸν ποὺ μὲ βλέπετε, μοῦ ἔτυχαν περιπέτειες ἀκόμη πιὸ καταπληκτικὲς ἀπὸ τοῦ Ἰωνᾶ.

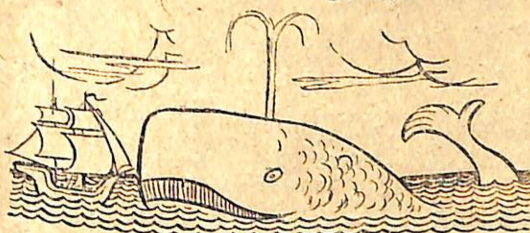
Πάρτε γιὰ παράδειγμα αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔχει τύχει μὲ τὴ φάλαινα. Μὰ ἐξηγοῦμαι: μιὰ φορὰ σὲ κάποιο μου ταξίδι, τὸ καράβι μας ἔτυχε νὰ τρακάρη πάνω σὲ μιὰ φάλαινα.

Καὶ τί φάλαινα ἦταν ἐκείνη, Θεὲ καὶ Κύριε! Μισὸ χιλιόμετρο μάκρος, τόσο ποὺ μᾶς ἔκοβε τὸν ὁρίζοντα, σὰ βουνό. Ὅταν ἦρθε κι' ἔπεσε πάνω στὸ καράβι μας, κόντεψε νὰ τὸ κάνη κομμάτια. Ἐμένα χώθηκε τὸ κεφάλι μου στοὺς ὤμους μὲ τρόπο ποὺ χρειάστηκε νὰ περάση ἕνας μήνας γιὰ νὰ τραβηχτῆ σιγὰ-σιγά. Ἕναν δὲ ναύτη τὸν πέταξε ἔξω ἀπὸ τὸ πλοῖο μὲ τόση δύναμη τὸ τράνταγμα, ποὺ βρέθηκε ψηλά, στοὺς οὐρανούς. Εὐτυχῶς ποὺ πρόφτασε κι ἅρπαξε μιὰ ἀγριόχηνα ποὺ πετοῦσε ἀπὸ τὴ μύτη, κι' ἔτσι ἔπεσε μαλακὰ-μαλακὰ στὴ θάλασσα, σὰ μὲ ἀλεξίπτωτο. Κρατώντας την δὲ ἀπὸ τὸ λαιμό, τὴν ἔκαμε νὰ πλέη καὶ νὰ τὸν τραβήξη ὣς τὸ πλοῖο μας ὅπου τὸν περισυμμαζέψαμε.

Λοιπὸν ἡ φάλαινα στὴ μανία της, ἔκοψε τὴν ἄγκυρά μας καὶ τὴν κατάπιε...

Ἀναγκαστήκαμε φυσικὰ νὰ τὴν ἀφήσωμε. Τὸν ἄλλο χρόνο ὅμως, περνώντας ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος, βρήκαμε τὴν φάλαινα ψόφια.

Τῆς κόψαμε τὸ κεφάλι, καὶ ἀνακαλύψαμε τὴν ἄγκυρα στὸ λαιμό της, ὅπου εἶχε σταθῆ καὶ τὴν εἶχε πνίξει. Μαζὺ βρήκαμε καὶ καμπόσες κουλοῦρες σκοινί, ὅμως δὲν μπορῶ νὰ πάρω ὅρκο πὼς ἦταν ἀπὸ τὸ δικό μας τὸ καράβι, καὶ προκειμένου νὰ σᾶς πῶ μιὰ ἀνακρίβεια, καλύτερα νὰ μὴν πῶ τίποτε...

Αὐτὰ μὲ τὴ φάλαινα.

Τώρα ἀκοῦστε γιὰ τὸ σκυλόψαρο:

Ἔτυχε νὰ κολυμπάω ὁλόγυμνος σὲ μιὰ ἔρημη ἀκτή, ὅταν ξαφνικὰ βλέπω νὰ καταφθάνη ἕνα τεράστιο σκυλόψαρο μὲ τὴν στοματάρα του ὀρθάνοιχτη γιὰ νὰ μὲ καταπιῆ...

Δὲν ἦταν τρόπος νὰ κάνω πίσω... Ὡστόσο δὲν τάχασα: τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μ' ἔπιανε καὶ θἄρχιζε νὰ μὲ ἀλέθη μὲ τὰ δόντια του, ἐγὼ κόβω μιὰ βουτιά, καὶ πέφτω ἴσια στὸ λαρύγγι του.

Ὅταν τὸ σκυλόψαρο ἔκλεισε τὸ στόμα, ἐγὼ ἤμουν πιὰ μὲς στὸ στομάχι του, ποὺ ἦταν σὰν ἕνα μικρό, ζεστὸ δωμάτιο ταπετσαρισμένο μὲ χαλιά.

Ὅταν λοιπὸν βρέθηκα ἐκεῖ, σὰν καλήωρα τὸν Ἰωνᾶ μὲς στὴν κοιλιὰ τοῦ κήτους, ἄρχισα νὰ χοροπηδάω, νὰ κλωτσάω καὶ νὰ κάνω κάθε λογῆς παλαβομάρα γιὰ νὰ ταραχτῆ τὸ στομάχι τοῦ σκυλόψαρου, καὶ νὰ μὲ φτύση.

Εἶμαι βέβαιος πὼς ἂν πρόφταινα θὰ τὸ κατάφερνα.

Δὲν πρόφτασα ὅμως, γιατὶ τὸ σκυλόψαρο τὸ ἔπιασε ἕνα μεγάλο ἰταλιάνικο μπάρκο καὶ τὸ τσοῦρμο τὸ ἀνέβασε στὸ κατάστρωμα γιὰ νὰ τὸ κόψουν καθὼς ἄκουσα κομμάτια, καὶ νὰ τ' ἀλατίσουν.

Μοῦ κόπηκε ἡ χολή: ἔχει γοῦστο ἔλεγα καθὼς κόβουν τὸ ψάρι νὰ μὲ καρατομήσουν. Νὰ γλυτώσω ἀπὸ τέτοια δόντια, καὶ νὰ πάω ἀπὸ μαχαῖρι!

Μὲ τὴν πρώτη ὅμως μαχαιριὰ στὴν κοιλιὰ τοῦ ψαριοῦ, ἐγὼ ποὺ εἶδα ξαφνικὰ τὸ φῶς, ἄρχισα νὰ φωνάζω:

— Νό! Νὸ σινιόρ! Πιετά! Ἔλεος!

Καθὼς ἄκουσαν οἱ ναῦτες τὸ ψάρι νὰ μιλάη ἰταλικὰ καὶ νὰ τοὺς παρακαλῆ νὰ μὴν τὸ κόψουν, τὰ ἔχασαν, καὶ πίστεψαν πὼς στὴν κοιλιά του εἶχε κρυφτῆ ὁ ἴδιος ὁ διάβολος.

Ἐγὼ ὅμως τραβώντας τὸ μαχαῖρι ποὺ εἶχε μείνει στὴν κοιλιὰ τοῦ ψαριοῦ καὶ μεγαλώνοντας τὸ ἄνοιγμα, κατάφερα νὰ βγῶ, καὶ νὰ τοὺς διηγηθῶ μὲ λίγα λόγια τὴν ἱστορία μου.

Οἱ ἀγαθοὶ ἐκεῖνοι ναῦτες θαύμασαν πολύ, κι' ὁ καπετάνιος ἦταν πρόθυμος νὰ μὲ πάη ὅπου θέλω.

Ἐγὼ ὅμως ἀφοῦ τὴν εὐχαρίστησα, ἔπεσα ξανὰ στὴ θάλασσα, κι' ἔφτασα κολυμπώντας στὸ μέρος ποὺ εἶχα ἀφήσει τὰ ροῦχα μου.

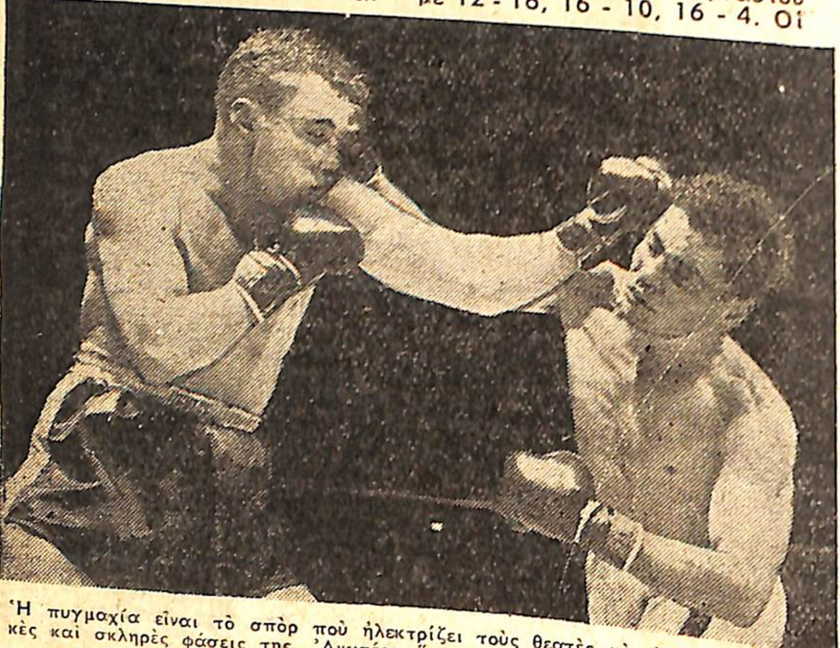
Τρεῖς ὧρες εἶχα μείνει μέσα στὸ σκυλόψαρο. Καθὼς ὅμως ἔμαθα ἀργότερα, ἐκεῖνοι οἱ ναῦτες, ἔλεγαν πὼς ἔμεινα τρεῖς μέρες. Τί τὰ θέλετε! Οἱ ἰταλιάνοι εἶναι ψεῦτες ἀπὸ φυσικοῦ τους...

Γύρω ἀπ' τὸν Ἀθλητισμό

ΟΤΑΚΗΣ ΖΥΓΙΑΡΗΣ

Ὁ Τάκης Ζυγιάρης εἶναι ἀπὸ τοὺς καλύτερους πυγμάχους τῶν ἐλαφρῶν βαρῶν στὰ Βαλκάνια. Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ ἀκόμη, βρισκόταν στὴ Κωνσταντινούπολη, ὅπου εἶναι ἐγκατεστημένη χρόνια πολλὰ ἡ οἰκογένειά του. Ἡ Τουρκικὴ πυγμαχικὴ Ὁμοσπονδία, πολλὲς φορὲς ἐφόρεσε στὸν ἕλληνα Τάκη Ζυγιάρη τὰ ἀσπροκόκκινα ἐθνικά της χρώματα, γιὰ νὰ βγῇ νικήτρια, σὲ διεθνεῖς συναντήσεις ποὺ γίνονταν στὴν Κωνσταντινούπολη.

Ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, ὅμως, ὁ Ζυγιάρης βρίσκεται στὴν Ἀθήνα. Τὸ ὄνειρό του εἶναι νὰ πάη στὸ Παρίσι γιὰ ν' ἀκολουθήση μιὰ δοξασμένη καριέρα, σὰν τὸν παληό μας παγκόσμιο πρωταθλητὴ τῶν μέσων βαρῶν, τὸν Ἀντώνη Χριστοφορίδη. Ὁ Τάκης εἶναι πολὺ νέος ἀκόμη — 20 χρονῶν περίπου — καὶ ὅλοι πιστεύουμε ὅτι πολὺ σύντομα θὰ δοξάση τὰ γαλανόλευκά μας χρώματα ἐπάνω στὰ διεθνῆ ρίγκ.

Ἡ πυγμαχία εἶναι τὸ σπὸρ ποὺ ἠλεκτρίζει τοὺς θεατὲς μὲ τὶς συναρπαστικὲς καὶ σκληρὲς φάσεις της. Ἀνωτέρω ἕνα στιγμιότυπο ἀπὸ μιὰ διεθνῆ συνάντηση.

ΟΙ ΜΕΣΟΓΕΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Ἀπὸ τῆς 6ης μέχρι τῆς 10ης Ὀκτωβρίου, θὰ γίνουν στὴν Ἀλεξάνδρεια οἱ Α' Μεσογειακοὶ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες μὲ συμμετοχὴ 10 χωρῶν τῆς Μεσογείου. Οἱ Ἕλληνες ἀθληταὶ πιστεύουν ὅτι στοὺς ἀγῶνες αὐτοὺς θὰ σημειώσουν λαμπρὴ ἐμφάνιση, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς Μαυροειδῆ, Γιαταγάνα, Εὐσταθιάδη, Πετράκη.

ΤΡΕΙΣ ΕΛΛΗΝΕΣ
ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΓΧΗ

Στὶς 13 Αὐγούστου θὰ γίνη ὁ ἐτήσιος διάπλους τῆς Μάγχης. Σ' αὐτὸν θὰ πάρουν μέρος καὶ οἱ Ἕλληνες κολυμβηταὶ τῶν μεγάλων ἀποστάσεων Ἰάσων Ζηργάνος, Κ. καὶ Σπ. Καρακαστανιᾶς. Ἀπὸ αὐτούς, ὁ πρῶτος ἔχει περάσει τὴν Μάγχη δύο φορές, οἱ τελευταῖοι ὅμως θὰ ἐπιχειρήσουν τὴ διάβασή της γιὰ πρώτη φορά.

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ
ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΧΑΛΚΙΔΑ: Ἡ πρωταθλήτρια ὁμάδα βόλλεϋ - μπὼλ τοῦ ΙΓ' Γυμνασίου τῆς Ἀθήνας, ἐξῆλθε ἰσόπαλη τῆς Α' - Β' μικτῆς ὁμάδας τῶν Γυμνασίων Χαλκίδος μὲ 11 - 15, 17 - 16. Ἡ συνάντηση διακόπηκε λόγῳ τοῦ σκότους.

ΝΙΚ. ΤΡΙΑΝΤ.

ΚΡΕΣΤΑΙΝΑ: Ἡ Η' Τάξη τοῦ Γυμνασίου ἀρρένων νίκησε, σὲ ἀγῶνα βόλλεϋ - μπώλ, τὴν Ζ' τάξη τοῦ ἰδίου Γυμνασίου μὲ 12 - 16, 16 - 10, 16 - 4. Οἱ νικηταί: Λυμπερόπουλος, Χρονόπουλος, Καρδαρᾶς, Χριστοδουλόπουλος, Μαραγκός καὶ Ἀναστασόπουλος Ι καὶ ΙΙ. Στὶς συναντήσεις θηλέων ἡ Η' τάξη νίκησε τὴν Ζ' καὶ ἡ Ε' τὴν ΣΤ'.

ΒΑΣ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΠΑΙΔΟΠΟΛΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Στὸ διεξαγόμενο φιλικὸ ἐσωτερικὸ πρωτάθλημα οἱ παιδικὲς ὁμάδες τοῦ Ἡρακλῆ, τοῦ Π.Α.Ο.Κ. καὶ τοῦ Ἄρη πέτυχαν τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα: Ἄρης — ΠΑΟΚ 0-0, Ἄρης — Ἡρακλῆς 4 - 0, ΠΑΟΚ — Ἄρης 2 - 1 (Σ' αὐτὸ τὸν ἀγῶνα ὁ διαιτητὴς κράτησε τὸν ἀγῶνα 20 λεπτὰ παραπάνω καὶ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία στοὺς «Παοκτζῆδες» νὰ σημειώσουν δύο τέρματα).

Γ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
Α. ΚΟΥΡΕΛΛΟΣ

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ: Ἡ πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ ἱδρυθεῖσα ποδοσφαιρικὴ ὁμάδα τῆς Α.Ε. Κυπαρισσίας νίκησε τὴν μικτὴ Πλατείας μὲ 3 - 1. Τὰ τέρματα σημείωσαν οἱ Σωτηρόπουλος, Πετρόπουλος καὶ Κανελλάκης.

Δ. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΟΠΟΛΙΣ ΖΗΡΟΥ: Ἡ Στρατιωτικὴ ὁμάδα βόλλεϋ-μπὼλ τοῦ 766 Λ.Ο.Μ. ἐνίκησε μὲ δυσκολία τὴν μικτὴ ὁμάδα τῆς παιδοπόλεως μὲ 15 - 13, 12 - 15, 16 - 13. Τὰ παιδιὰ μας ἔπαιξαν μὲ τοὺς Κωστάκη, Λάππα, Γκέργκη, Καρανίκα Α. καὶ Θ. καὶ Γκερέκο.

ΖΑΧ. ΣΙΟΖΙΟΣ

ΑΕΤΟΣ: Ἡ τοπικὴ ὁμάδα τοῦ Ἀτρομήτου νίκησε τὴν ὁμάδα τοῦ χωρίου Ἀγραπιδιὰ μὲ 2 - 1. Ἡ νικήτρια: Σακούλας, Φουνάκης, Στεργίου, Κάλφας, Βασιλειάδης, Λυπίτκας, Στεφανόπουλος, Μαρίνης, Ρόμπης, Παντελῆς, Στυλιάδης.

ΧΡ. ΡΟΜΠΗΣ

ΦΕΡΡΑΙ: Ἡ ὁμάδα τῶν Φερρῶν πέτυχε μιὰ ἀκόμη ἀξιόλογη νίκη, ἐναντίον τῆς ὁμάδας τοῦ χωρίου Ἄνθεια μὲ 2 - 0. Οἱ νικηταί: Γκουτσαμπάσης, Κιγμᾶς, Τρικούπης, Κουφάκης, Βογατσᾶς Ι, Ἀλεξίου, Παγουνίδης, Βασιλειάδης, Καντραντζῆς καὶ Βογατσᾶς ΙΙ.

ΝΙΚ. ΚΟΥΦΑΚΗΣ

ΚΑΒΑΛΛΑΡΙΟΝ: Ἡ Α. Ε. Καβαλλαρίου νίκησε μὲ 3 - τὴν Δόξα τοῦ χωρίου Ἀνθο- κίτη. Οἱ νικηταί: Τζελέτο- Καραϊσκάκης, Τόσκας Ι κ- ΙΙ, Χῆρας, Θάνος, Καραβα- λης Ι καὶ ΙΙ, Φωτιάδης, Τ- σκας ΙΙΙ καὶ Παπαμᾶνος.

ΠΟΥΡΝΙΑ: Μεταξὺ τῶν - νῶν Ἀπριλίου καὶ Μαΐου, - χουν σχηματιστῆ στὸ μικ- χωριὸ Πουρνιά, 3 ποδοσφαι- κὲς ὁμάδες. Οἱ Π.Ο.Π., ΑΒ- ΡΩΦ καὶ ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ. - μικτὴ τοῦ χωριοῦ ὁ «Κλέφτη- Καλύτερη ὁμάδα ἀπ' αὐτὲς - ναι ἡ Π.Ο.Π. (μὲ τὸ παλαιὸ - νομα «Πλάτανος»). Οἱ ὁμάδ- αὐτὲς ἔχουν δώσει πολλοὺς - γῶνες μεταξύ τους μὲ τὰ ἐξ- ἀποτελέσματα: ΑΒΕΡΩΦ - - ΤΡΟΜΗΤΟΣ 4 - 1 (3 - 0), - ΤΡΟΜΗΤΟΣ - Π.Ο.Π. 8 - - Οἱ καλλίτεροι τερματοφύλακ- εἶναι οἱ Χ. Ἀθανασίου, - Γιαννακός. Καλὸς κυνηγὸς τ- «Ἀβέρωφ» εἶναι ὁ Λ. Πα- τρύφων.

ΚΩΝ)ΤΙΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡ-

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΣΣΗΝΙΑ

ΠΥΛΟΣ.— Στὴν «Φοινικοῦντα- μαθηταὶ ἔπαιξαν τὴν Πρωτομ- τὸ συγκινητικὸ δρᾶμα «Ἀθ. - κος», τὸ ὁποῖον ἐδίδαξε καὶ συγ- νως ἔτερψε τοὺς κατοίκους τοῦ - κροῦ αὐτοῦ χωριοῦ. Τοὺς ρόλους - χαν: Γ. Δ. Κούβελας, Μ. Καλο- ρης, Α. Γιανναρᾶς, Δ. Παπαδ- Ι. Κορακάκης καὶ Ν. Δεικτάκης.

Μὲ τὰ χρήματα ποὺ εἰσέπραξαν - γόρασαν μιὰ μπάλα γιὰ νὰ παίζ- νε, ἱδρύοντας καὶ ποδοσφαιρικὴ - μάδα.

Ἡ στήλη τῶν Συλλόγων

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Ἱδρύεται παράρτημα τοῦ καθαρὰ χριστιανικοῦ καὶ παιδοπολιτικοῦ συλλόγου ΔΑΔΕΣ. Ὅποιος θέλει νὰ προσχωρήση ἂς ἀποτείνεται: Ἀλέξανδρον Κουτσομητρόπουλον. Ἐμβάσματα: Πασχάλην Παπαθανασίου, μαθητὴν Γυμνασίου, Γρεβενά. Ἀναμένομεν ἐκ τοῦ συλλόγου δελτία μέλους.

Ἐκ τῆς Διευθύνσεως
(Παραρτ. συλλ. ΔΑΔΕΣ)

ΕΚΚΛΗΣΗ

Εἴδαμε στὴν «πεννομαχικὴ» στήλη πολλοὺς «πεννομάχους», ποὺ διέπονται ἀπὸ αἰσθήματα, πόθους καὶ πνεῦμα χριστιανικό! Χαρήκαμε πολὺ γι' αὐτό! Βλέπουμε ὅτι ἔχουμε πολλοὺς συμπαραστάτες!

Λοιπόν, στὰ παιδιὰ αὐτὰ ἀπευθυνόμαστε!

ΕΛΑΤΕ ΚΟΝΤΑ ΜΑΣ! Μὴ θαμπώνεστε, μὴ θαυμάζετε «ὀνόματα»! Ἐμεῖς δὲν ὑποσχόμαστε τίποτε! Μόνο τὸ ὅτι, κάθε μας πράξη θὰ εἶναι γεμάτη ἀπὸ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΑΛΜΟ!

Παιδιὰ τῶν Παιδοπόλεων ἢ τῶν Χριστιανικῶν ὁμάδων! Σὲ σᾶς ἀπευθυνόμαστε! Βοηθῆστε μας! Ἀγκαλιάστε μας γιὰ νὰ σᾶς ἀγκαλιάσουμε!

ΔΕΝ ΔΙΣΤΑΖΟΥΜΕ νὰ τὸ ποῦμε: Πρὸς τὸ παρόν, ἄλλος σύλλογος καθαρὰ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ καὶ «ΠΑΙΔΟΠΟΛΙΤΙΚΟΣ» στὸ περιοδικό μας ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ!

Λοιπόν;...

Διοικητικὸ Συμβούλιο
«ΔΑΔΩΝ»

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἐγκαινιάζοντας τὸ χιουμοριστι- μας πρόγραμμα, προκηρύσσομε - πρῶτο μας διαγωνισμὸ μὲ θέμα: - κότα ἔκανε τ' αὐγό, ἢ τ' αὐγὸ τ- κότα»;

Πεζὸ (εὐθυμογράφημα) ποίημα (σκίτσο). Προθεσμία τέλος Ἰουλί- Περιμένουμε ἀπὸ ὅλους-ες. Βρ- βεῖα πρωτοφανῆ. Συμμετοχὲς γιὰ - ΝΙΚΟ ΕΥΒΟΙΩΤΗ: ΝΙΚΟΛ. ΠΑ- ΝΑΣΣΑ Σ.Ε.Κ. Θήβας.

ΠΥΡΑΥΛΟΚΙΝΗΤΟ-
(Τμῆμα διαγωνισμῶ-

ΤΑΠΕΙΝΟΛΥΧΝΑΡΟ

Ἱδρύθηκε στὸ Φιλότι τῆς Νάξ- ἀπὸ μαθητὲς τοῦ Γυμνασίου Τραγα- ας σύλλογος ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ταπει- νολύχναρο». Πρόεδρος τοῦ συλλόγ- Ἑκατομμάτης Ἄργος. Ἀντιπρό- δρος Ἀνεμοδαρμένο Κῦμα. Γραμμα- τεὺς Κυκλαδίτικος Φλοῖσβος.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Τὸ παράρτημά μας Γιαννιτσῶ- προκηρύσσει διαγωνισμὸ μὲ θέμα «Γιατὶ εἶμαι στοὺς «Πρωτοπόρους».

Οἱ συμμετοχὲς ποὺ θἆναι γραμ- μένες στὸν πεζὸ λόγο νὰ στέλνον- ται στὴ διεύθυνση τοῦ συλλόγου. Βραβεῖα τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου, - δοθοῦν στοὺς δύο πρώτους καὶ - εἶναι βιβλία.

Σύλλογος «ΠΡΩΤΟΠΟΡΟ-
Παράρτημα Γιαννιτσῶ-

Τὰ παιδιὰ γράφουν

Η ΒΡΥΣΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΟΥ

Κλίκ, κλάκ, κλὶκ κλὰκ... ἀργοχυλᾶ ἡ ρόδα τοῦ μύλου. Τὸ μικρὸ ρυάκι ἐδῶ δὰ γίνεται ὁρμητικὸς καταρράκτης. Πιὸ πάνω εἶναι ἡ δροσερὴ πηγή. Κάτω ἀπὸ τὸν πλατύφυλλο πλάτανο τὸ νερὸ ἀναβλύζει ἄφθονο. Ἕνας ἀπαλὸς ἦχος ἀκούγεται ἀπὸ τὸ θρόϊσμα τῶν γέρικων πεύκων. Τὸ στενὸ μονοπατάκι πιὸ πέρα — τὸ κάνουν οἱ ἀγριοβατσινιὲς — ὁδηγεῖ στὸν κάμπο. Προχωρεῖ δίπλα-δίπλα στὸ ποταμάκι κι' ὁ ὁδοιπόρος κάθεται κι' ἀκούει μὲ εὐχαρίστηση τὸ σιγανὸ φλοῖσβο του.

* * *

Ὁ ἥλιος γέρνει. Οἱ σκαφτιάδες μὲ τὶς τσάπες στὰ χέρια, στὸν ὦμο, προχωροῦν στὸ μονοπάτι γυρνῶντας στὸ χωριό. Οἱ ἐλιὲς καὶ τὰ πεῦκα μὲ τὸ θρόϊσμά τους ἀποχαιρετοῦν τοὺς ἀγρότες. Τὸ σιγανὸ φλυάρισμα τοῦ ρυακιοῦ συνοδεύοντας τὴν ἀργὴ ἀναπνοή τους δίνει τὸ ρυθμὸ στὸ βῆμα τους... Πιὸ πέρα μιὰ γρηούλα μὲ τὸ γαϊδουράκι της ἀνεβαίνει τὴν ἀνηφοριά. Καὶ ὁ ἥλιος γέρνει...

ΚΑΤΕΠΑΝΩ

ΧΑΡΑ

Καὶ ὑψώνουμε πάνω τὸ βλέμμα
καὶ ἀνοίγουμε πάνω φτερά,
νὰ ζητήσουμε λίγη γαλήνη,
νὰ γυρέψουμε λίγη χαρά.

Ἡ ψυχή μας λυγᾶ νὰ πεθάνη,
λαβωμένα τοῦ νοῦ τὰ φτερά.
Δὲ ζητᾶμε πολλά. Ὤ, μᾶς φτάνει,
στὴ ζωή, μόνο λίγη χαρά.

Δὲ μᾶς ἔχει πιὰ τίποτα μείνει
ἀπ' ὅ,τι εἴχαμε ἁγνὸ μιὰ φορά.
Ἔχει γίνει φουρτούνα ἡ ὀδύνη.
— Κύριε, στεῖλε μας λίγη χαρά...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΡΙΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΞΩΚΚΛΗΣΙ

Δίπλα στὸ δρόμο, καὶ στὸ Κάστρο,
μέσα στὰ πεῦκα τὰ πυκνά,
ἕνα μικρὸ 'κλησάκι ἄσπρο
στέκ' ἀπ' τὰ χρόνια τὰ παλιά.

Στὰ τόσα χρόνια — ποὺ χαθήκαν —
εἶδε κι' ἐγνώρισε πολλοὺς
κι' ἀπ' τὸ κατώφλι του διαβῆκαν
πλούσιοι ἀντάμα μὲ φτωχούς.

Σ' αὐτὸ κι' ἐγὼ τὸ ἐκκλησάκι,
τὸ ἐρημικὸ καὶ φτωχικό,
σὰν ἔρθ' ἡ ὥρα 'να κεράκι
πάω κι' ἀνάβω στὸ Χριστό.

Κι' ὕστερα ἀνοίγω τὴν καρδιά μου
νὰ πλημμυρίση ἀπ' τὸ φῶς
κι' αἰσθάνομαι πὼς εἶν' κοντά μου
ὁ Κύριός μου, ὁ Θεός...

ΒΑΣ. Δ. ΜΠΟΥΓΑΤΣΟΣ
Ζ΄ τάξη 10ου Νυκτ. Γυμνασίου Ἀθηνῶν

Η ΘΥΕΛΛΑ

Εἶναι μιὰ ἡλιόλουστη μέρα τῆς Ἄνοιξης. Τὰ χελιδόνια χαρούμενα κελαηδοῦν καὶ ἑτοιμάζουν τὶς φωλιές τους, ποὺ θὰ βάλουν μέσα τὰ νεογέννητα μικρὰ χελιδονάκια. Πόσο ὡραῖος φαίνεται ὁ κάμπος, μὲ τὰ πολύχρωμα καὶ ὡραῖα λουλούδια του! Τὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι σιγομουρμουρίζει στὴ φύση ὅλη, ποὺ εἶναι τόσο χαρωπή. Οἱ μαργαρίτες καὶ οἱ παπαροῦνες σκύβουν μὲ εὐχαρίστηση νὰ φιλήσουν τὴν μάνα γῆ. Ἄξαφνα ὁ καιρὸς ἀλλάζει. Δυνατὸς ἀέρας φυσᾶ. Μαῦρα σύννεφα σκεπάζουν τὸν ἥλιο καὶ μαυρίζουν τὸν οὐρανό. Σηκώνονται ψηλὰ σύννεφα ἀπὸ σκόνη, καὶ τὰ σύννεφα ὅλο καὶ κατεβαίνουν πρὸς τὴ γῆ.

Τώρα ἀρχίζουν νὰ πέφτουν οἱ πρῶτες σταγόνες χονδρὲς καὶ βαριές. Καὶ ἡ γῆ ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ νερὸ τόσες μέρες τὸ ἀπορροφᾶ γρήγορα.

Ἀστραπὲς σχίζουν τὸν οὐρανὸ ποὺ φωτίζουν ὅλο τὸν γύρω τόπο, μὲ φοβερὲς βροντές. Οἱ κεραυνοὶ πέφτουν ἀδιάκοπα καὶ ὁ ἀγέρας σαρώνει τὰ πάντα. Ἡ βροχὴ ὅλο καὶ δυναμώνει σὰν νὰ ἄνοιξαν οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ.

Τέλος ἡ ὀργὴ τοῦ θεοῦ παύει. Ἡ φύση γαληνεύει καὶ ὁ ἀέρας κοπάζει.

Ὁ ἥλιος σιγὰ-σιγὰ ξεπροβάλει τὸ πρόσωπό του γελαστὸς πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα. Οἱ εὐεργετικές του ἀκτῖνες φτάνουν μιὰ-μιὰ κάτω στὴ γῆ. Τὰ λουλούδια δροσισμένα σηκώνουν τὰ κεφαλάκια τους χαρούμενα μὲ νέα ζωή. Τὰ πουλάκια βγαίνουν ἀπὸ τὶς φωλιές τους, τιτιβίζοντας καὶ ψάλλοντας στὸν Ὕψιστο ἕνα εὐχαριστήριο ὕμνο.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
Μαθητὴς Δημ. Σχολείου Ν. Φιλαδελφείας

ΠΑΡΕ ΜΕ ΑΝΕΜΕ

Πᾶρε κι' ἐμένα ἄνεμε, ἂχ πᾶρε με μαζί σου
στὰ κάτασπρά σου τὰ φτερά, ζηλεύω τὴν
(πνοή σου.

Πῶς θἄθελα νὰ γύριζα παντοτεινὰ στὰ ξένα
πετῶντας μ' ἁπαλὰ φτερά! Ἂχ πᾶρε με καὶ
(μένα!

Πῶς σὲ ζηλεύω ἄνεμε πῶς θἄθελα στ' ἀλήθεια
νἄρθῶ σὲ τόπους μακρυνοὺς ποὺ λὲν τὰ παρα-
(μύθια,
σὲ τόπους ὅπ' οἱ κάτοικοι τὰ πλούτη δὲν ζη-
(λεύουν,
παρὰ μονάχα λησμονιά, κι' ἀγάπη βασιλεύουν.

Σὲ τέτοιους τόπους θἄθελα κι' ἐγὼ νὰ κατοι-
(κήσω,
πατέρα, μάνα κι' ἀδελφοὺς καὶ πλούτη πια
(ν' ἀφήσω,
νὰ κλάψω λίγο, ἄνεμε, κι' ὁ πόνος ἀπ' τὰ
(στήθη
καθὼς θὰ φεύγη σκέπασμα ν' ἀφήνη πιὰ τὴ
(λήθη.

Καὶ νὰ μ' ἀφήσης ἄνεμε καὶ πίσω νὰ γυρίσης
καὶ ἂν αὐτοὺς π' ἀγάπησα στὸ δρόμο συναν-
(τήσης
νὰ τοὺς εἰπῆς πῶς εἶμ' δῶ καὶ πάντα ἐδῶ θᾶμαι
πῶς χάθηκαν στὴν λησμονιὰ καὶ πιὰ δὲν τοὺς
(θυμᾶμαι.

Πᾶρε κι' ἐμένα ἄνεμε, ναὶ πᾶρε με μαζί σου,
σὲ τόπους ποῦν' ἀλαργινοί, ζηλεύω τὴν πνοή
(σου.

ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΛΕΣΒΟΥ

ΝΥΧΤΑ

«Νύχτα γιομάτη θαύματα
νύχτα σπαρμένη μάγια».
Δ. Σολωμὸς

Ὁ ἥλιος χάθηκε πίσω ἀπὸ τὸ βουνό. Ἁπλώθηκε γύρω τὸ σκοτάδι· ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου. Ποὺ καὶ ποὺ διακρίνεται ἕνας, νὰ γυρίζη βιαστικὰ στὸ σπίτι του. Σὲ λίγο δὲν ἀκούεται τίποτε. Ἡσυχία ἁπλώθηκε πέρα ὡς πέρα. Ἦταν μιὰ φθινοπωρινὴ νύχτα.

Καθισμένος μπροστὰ στὸ τζάκι ἀκούω τὰ μυστήρια τῆς νύχτας! Ἡ ὥρα εἶναι περασμένη.

Τὰ τελευταῖα κάρβουνα τοῦ τζακιοῦ εἶχαν γίνει κόκκινα, σὰν ρουμπίνια. Μέσα στὴ νεκρικὴ σιωπὴ τῆς νύχτας ἀκούονται ἀπὸ ἀρκετὰ μακρυὰ οἱ φωνὲς τῶν βατράχων περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο θόρυβο καὶ πιὸ πέρα ὁ φλοῖσβος τῆς γαληνεμένης θάλασσας. Μέσα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἀκούεται καμμιὰ φορὰ μονότονη ἡ φωνὴ τῆς κουκουβάγιας. Ἡ λάμπα εἶναι μισοσβυσμένη. Τὸ φεγγάρι πέφτει ἐπάνω σ' ὅλα γύρω καὶ τοὺς δίνει ἕνα ἀλλοιώτικο χρῶμα. Ἑκατομμύρια ἄστρα κολλημένα ἐπάνω στὸν οὐράνιο θόλο βοηθοῦν τὴ Σελήνη στὸ ἔργο της. Καθισμένος μποστὰ στὸ παράθυρο ρέμβαζα.

Ἔξαφνα φωτίστηκε τὸ πρόσωπό μου ἀπὸ τὴν λάμψη ἑνὸς ἄστρου, ποὺ φώτιζε περισσότερο ἀπὸ τἄλλα. Πέρασαν ἀπὸ τὸ νοῦ μου ἀμέσως χίλιες σκέψεις, σὰν μιὰ κινηματογραφικὴ ταινία.

Θυμήθηκα ἀμέσως τὸ ἄστρο τῶν Χριστουγέννων, ποὺ ὡδηγοῦσε τοὺς Μάγους. Εἶδα μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας μου τὴν φάτνη, μέσα στὴν ὁποία γεννήθηκε, μιὰ νύχτα, σὰν κι' αὐτὴ ὁ Θεάνθρωπος, μέσα στὰ μάγια τῆς νύχτας. Τοὺς Μάγους νὰ προχωροῦν πρὸς τὴν φάτνη κοιτάζοντας τὸν ὁδηγό τους, τὸ ἄστρο. Σὲ λίγο νά, μέσα στὴ φάτνη προσκυνοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Ἡ νύχτα ἐκείνη ἦταν γιομάτη θαύματα, ἦταν σπαρμένη μάγια!...

Πέρασε ἐπίσης ἀπὸ τὴ σκέψη μου ἡ νύχτα τῶν ἁγίων Θεοφανείων. Εἶδα τὰ δένδρα νὰ προσκυνοῦν, τὰ νερὰ νὰ ἁγιάζονται· καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴ σιωπὴ ἄκουσα μιὰ φωνὴ νὰ λέῃ: «αὐτὸς εἶ ὁ ἀγαπητός μου υἱός...».

Δὲν μπορῶ νὰ σηκωθῶ· ἡ νύχτα μ' ἔχει πιασμένον μὲ τὰ μάγια της. Βλέπω ἔξω. Ὅλα γύρω ἔχουν ἀλλάξει!... Ἡ νύχτα ἔχει κρύψει ὅλες τὶς ἀσχήμιες. Ὅλα φαίνονται ὡραῖα!... Τὸ μάτι πλανᾶται στὸ ἄπειρο. Ὅλα εἶναι μαγεμένα. Ὅλα ὑποτάσσονται στὸν μεγάλο μάγο, τὴν νύχτα!...

Κοιτάζω γύρω μὲ προσοχὴ καὶ μπροστὰ στὰ μάγια τῆς νύχτας καὶ ἀναφωνῶ:

Νύχτα!
νύχτα μαγεμένη
σὺ ποὺ ἐμπνέεις ποιητὰς
σὺ ποὺ κρύβεις ὅλες τὶς ἀσχήμιες!...

ΜΑΥΡΙΔΗΣ ΜΑΡΚΟΣ
Μαθ. Γυμν. Μουδανιῶν Χαλκιδικῆς

«ΑΓΑΠΑΤΕ ΑΛΛΗΛΟΥΣ»

Μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες ἐντολές, ποὺ ἐδίδαξε ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Θεάνθρωπος εἶναι καὶ ἡ ἀγάπη. «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», εἶπε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Καὶ ἀλήθεια! Τί ἄλλο περισσότερο χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος, γιὰ νὰ γίνη εὐτυχισμένος. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ τροφὴ τῆς ψυχῆς, εἶναι ἡ φλόγα ποὺ ἀνάβει στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου τὴ χαρά.

Εἶναι ἡ θεία προσταγή, ἡ ὁποία σὲ σπρώχνει, νὰ βοηθήσης τὸν δυστυχισμένο συνάδελφό σου, νὰ ντύσης τὸν γυμνὸ συνάνθρωπό σου, νὰ συμμερισθῆς τοὺς φρικτοὺς πόνους τοῦ πλησίον σου, ὁ ὁποῖος ὑποφέρει. Ἔχουμε λοιπὸν καθῆκον ἱερὸν νὰ ἀγαπῶμεν τὸν πλησίον μας.

Ἐὰν ρίξωμε μιὰ ματιὰ στὴ Καινὴ Διαθήκη, θὰ ἴδωμεν ὅτι εἶναι γεμάτη ἀπὸ χωρία, τὰ ὁποία μιλοῦν περὶ ἀγάπης.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀγαπῶμεν τὸν πλησίον μας, παντοῦ καὶ πάντοτε, διότι ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ὅτι «ὅποιος εἰπεῖ ἀγαπῶ τὸν Θεὸν καὶ μισῶ τὸν πλησίον, ψεύστης ἐστί».

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΚΟΥΒΕΛΑΣ
Ε΄. τάξη Γυμν. Πύλου

Η ΜΑΥΡΗ ΠΕΤΡΑ

Παίρνοντας τὸ γαϊδουράκι μου ξεκινῶ σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὰ κάτω.

Περνῶ ἀπὸ τὰ χωραφάκια τοῦ χωριοῦ καὶ πηγαίνω πρὸς τὸ γεφύρι. Ἀπὸ πάνω ἀπὸ μιὰ στροφὴ τὸ βλέπω. Εἶναι ὡραῖο! Ἕνα μικρὸ ποταμάκι, περνᾶ ἀπὸ κάτω. Ἐκεῖ τὸ καλοκαῖρι ἔπαιζα μὲς στὸ νερὸ καὶ ἔπιανα ψάρια. Λεῦκες πολλὲς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὑψώνονται. Πιὸ κάτω μικρὰ πλατανάκια. Βαδίζοντας ἀργὰ-ἀργὰ φτάνω. Στέκομαι λιγάκι, βγάζω τὸν σκοῦφο μου καὶ κάνω τὸν Σαυρό μου στὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας. Ὅλα — σὰν τὰ κοιτάζω — μοῦ φαίνονται ὑπέροχα. Πιὸ πολὺ ὅμως ρίχνω τὸ βλέμμα μου στὴν μεγάλη Μαύρη Πέτρα, ποὺ στέκει πάνω ἀπὸ τὸ γεφυράκι. Πόσα χρόνια μένει ἐκεῖ. Σὲ μιὰ κοιλότητά της εἶναι ζωγραφισμένος ὁ Παντοκράτωρ.

Ἀρκετὴ ὥρα τὴν κοιτάζω κατάματα. Πόσες φορὲς σκέφτομαι μᾶς γλύτωσε ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς!

Κι' αὐτὴ ἡ Μαύρη Πέτρα, πόσο ὡραία μοῦ φαίνεται! Πόσες φορὲς ἔφυγα ἀπὸ τὸ χωριό μου! Μὰ πάντα στὸ διάβα μου ἢ ὅταν ἐρχόμουν ἢ ὅταν ἔφευγα αὐτὴν εὕρισκα μπροστά μου.

Μοῦ φαινόταν σὰν ἕνας αἰώνιος φίλος ποὺ ἐρχόταν νὰ μὲ ὑποδεχτῆ ἢ νὰ μὲ ἀποχαιρετήσῃ.

Κι' ἐνῶ ὁ ἥλιος βασιλεύει αὐτὴ τὴν ὥρα, ἐγὼ ἀκόμη κοιτάζω τὴν Μαύρη Πέτρα καὶ τὸν Παντοκράτορα.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ
(Πουρνιὰ - Κονίτσης)

(Δικαίωμα καταθέσεως ψευδωνύμου: δραχμὲς 2.000. Δημοσιεύσεως ἀγγελιῶν μέχρι 30 λέξεων : 100 δραχμὲς ἡ λέξη. Γιὰ κάθε λέξη πέραν ἀπὸ τὶς 30 : 500 δραχμές).

496) «Τρεῖς Στρακαστροῦκες» ἡ ἀξία σας εἶναι χίλιες πεντακόσες δραχμές. Προσοχὴ μὴν πάθετε ἔκρηξη καὶ καταστρέψετε τὴν σελίδα τῶν πεννομαχιῶν.

'Αθλητικὸ διαβολάκι

497) 'Αταλάντη, Δοδαγάπη, Μέλισσα καὶ 'Ερατώ = ἀπόκληρες τοῦ βρεφοκομείου.

'Αθλητικὸ διαβολάκι

498) Νῖκο Σαλονικιέ, ἐκπλήξεις καὶ τίποτα περαιτέρω.

'Αθλητικὸ διαβολάκι

499) Σκαλιστῆρι, Μπέμπη κι' ἐγὼ 'Ολυμπιακός. Ζήτω ὁ 'Ολυμπιακός.

'Αθλητικὸ διαβολάκι

500) Ἴκαρε, μὲ τὸ Πιτσιρδόνι (ἀλληλογραφοῦμε;). Θὰ τὰ βάλης; Β. Ἄνεμος = πομφόλυγες σάπωνος. Ζιζάνιο (275) δὲν κάνεις πρόβα. Α. Ροδόπουλε παραγγελία εἶναι τὰ στιχάκια (228 - 294); Εὔριπε συμφωνεῖς; Πρωτοπούλα, Κ. Διαβολάκι ἀλληλογραφοῦμε; Γλωσσοκοπάνα, Δ. Εὐρώτα, Ὕ. 'Ελευθερίας χαιρετῶ.

Ὕπερος

501) Προσχωρῶ στὸν ὑπερσύλλογο ΔΑΔΕΣ ἱδρύοντας παράρτημα. Διαγωνισμὸς Φ. Δόξης = βλακεία εἰς τὸ τετράγωνο (305).

Κατεπάνω (ΔΑΔΩΝ)

502) 'Αγαπητοί: Γαλάζιε Ἄγγελε, Αὐγερινέ, 'Αγνὸ 'Ελληνόπουλο καὶ Χριστιανόπουλο, ἀνταποδίδω θερμότατα. Χριστιανόπουλο: Δέχομαι, ἀλλὰ γράψε πρῶτος.

'Αγνὸ Χριστιανόπουλο
«Πρωτοπόρων»

503) Μπαίνοντας μὲ χαρὰ στὴν κίνηση, χαιρετῶ ὅλους - ες. Ρεθυμνιώτη, γειά. Ὅλοι στοὺς «Πρωτοπόρους».

'Αεριοπροωθούμενος
«Πρωτοπόρων» 'Εδέσσης

504) Προσοχή! Προσχωρῶ στὸ διαμάντι τῶν συλλόγων «Δάδες». Μιμηθῆτε τὴν πρᾶξιν μου. Χαιρετῶ τὸν καλύτερο πεννομάχο Ἄλκη Ροδόπουλο.

Σταυραετὸς τῆς Πίνδου

505) Προσχωρῶ στὸν ὑπερσύλλογον «Δάδες». Ἄσσε Σπαθί, γειὰ χαρά. Χαιρετῶ ἁπαξάπαντας πεννομάχους καὶ ἀλληλογραφῶ μέσω περιοδικοῦ.

Αἱματοβαμμένος Γράμμος

506) Πρωτομπαίνοντας στὸ σαλονάκι τῶν «Πεννομαχιῶν» χαιρετίζω ὅλους κι' ὅλες.

Γαλάζια Μαργαρίτα

507) Μπαίνω κεραυνόβολα στὴν κίνηση καὶ χαιρετῶ ὅλους - ες.

Μεγανησιώτης

508) Κόμη Βερνὸν προσχωρῶ στὸ σύλλογό σου, ἔτσι;

Μεγανησιώτης

509) 'Αθλητικὸ διαβολάκι γειὰ χαρά, ζήτω ὁ 'Ολυμπιακός μας.

Μεγανησιώτης

510) Ὕστερα ἀπὸ πολυήμερο... κολύμπι φθάνω .... μελανωμένη. Ζήτωσαν Πρωτοπόροι. Πασαμιχάλη, Καμμᾶ, Μοσχονᾶ (Πατμιάδος) ἀκόμη δὲν βρήκατε ψευδώνυμα; Αἶσχος! Νὰ σᾶς δανείσω; 'Εμπρός! Περιμένω μέσω περιοδικοῦ. Ξυπνᾶτε ἀλύτρωτοι ραγιάδες!...

Πατηνιώτικη πέννα

511) Μπαίνοντας εἰς τὴν κίνηση
γιὰ δράση ν' ἀρχινήσω
ὅλους - ες σπεύδω γρήγορα
νὰ σᾶς χαιρετήσω.

'Ηρωϊκὴ Κρητικοπούλα

512) 'Εδῶ εἶμαι ἐγώ. Ὅποιος τολμήση ἂς μὲ πειράξη. Γ. τοῦ Ψηλορείτη τί γίνηκες βρὲ παιδί μου; Σὲ ξέρω. 'Αλληλογραφοῦμε; Κεφαλλωνήτικο διαβολάκι πρόσεξε, γιατί... θὰ σοῦ... κόψω τὴν οὐρά. Προσοχὴ εἶμαι ὁ

'Ανίκητος ('Ανεξάρτητος)

513) Φάρε 'Αρετῆς χαιρετῶ, Γαλάζιε Ἄγγελε ἕνα χαιρετισμό. Κεφαλλωνήτικο διαβολάκι γειά.

'Ηρωϊκὴ Κρητικοπούλα

514) Ρεντζεπίρη ἔχω ἑκατὸ μάτια... σ' εἶδα!!! 'Ο Δ. Ξιφομαχος ξιφομαχεῖ; Γλωσσοκοπάνα παλεύουμε;

'Εκατομάτης Ἄργος

515) Πρωτομπαίνοντας εἰς τὴν κίνηση τῶν πεννομάχων χαιρετῶ ὅλους - ὅλες.

Ἄγνωστη 'Ελληνίδα

516) Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση τῶν πεννομαχιῶν, χαιρετῶ ὅλους - ες. 'Υπόσχομαι δράση.

Εὔζωνας

517) 'Εδῶ Θῆβαι, περιμένετε ἐκπλήξεις, ζητῶ ἀλληλογραφία Τὸς Τὸ γειά. Νῖκο Εὐβοιώτη σὲ γνωρίζω εἶσαι (Ν. — Π.).

Βοιωτὸς

518) Ζητῶ σύλλογον πρὸς ἐγγραφὴν μὲ καλὲς χριστιανικὲς ἀρχές. Θρῦλε ἂν θέλης γράψε μου. Ζήτω ἡ Παιδόπολις!

Βοιωτὸς

519) Προσοχή! Τὶς μέρες αὐτὲς καταφθάνει στὴν κίνηση ὁ Σ. Δάγλαρης—Νικηφόρος ὑποσχόμενος δράση.

Ἴκαρος

520) Παντοῦθε στρῶστε βάγια
ὑποδοχῆς ἱερὰ
ὁ Δάγλαρης Σταθάκης
γιὰ θριάμβους ξεκινᾶ.

Ἴκαρος

521) Χαιρετῶ τούς: Φαροφύλακα, Φαίδωνα, 'Αρίωνα, Τ. Γιούλη, Τ. Χέρι, Ν. Φωτεινό, 'Αντιχαιρετῶ: 'Αγνὸ 'Ελληνόπουλο, Χόλλυγουντ, Αὐγερινόν, Γιὸ τῆς Λέσβου. 'Αλληλογραφοῦμε; Γράψτε μέσω περιοδικοῦ.

Ἴκαρος

522) Γαλάζιε Ἄγγελε (212) κι' ἐσὺ μ' ἀρέσεις. Τρεῖς Στρακαστροῦκες (234) τἄκλεψα ἀπὸ τὴ συλλογή σας ποὺ τυχαῖα βρῆκα κάπου!!...

Ἴκαρος

523) Γλωσσοκοπάνα = Ταβανόσκουπα. Ζιζάνιο = Κλαψάρικος ποῦς. Τζιτζιφρίγκος = Μπαστουνοκυνηγημένος. Χαιρετῶ Ρεμῆ.

Αὐγερινὸς

524) Πρωτομπαίνοντας στὸ ἀνθοστόλιστο σαλονάκι τῶν πεννομαχιῶν χαιρετῶ μὲ ἀγάπη ὅλους - όλες. 'Υπόσχομαι δράση. 'Ιδιαιτέρως Αὐγερινόν.

Μάριος

525) Ὅσοι μένετε στὴ Θεσσαλονίκη δηλῶστε το.

Νῖκος Σαλονικιὸς

526) Παιδιά, μὴν ξεχνᾶτε τὶς ἐκπλήξεις! 'Εκπλήξεις!

Νῖκος Σαλονικιὸς

527) Γλωσσοκοπάνα, 'Αγράμπελη, Φοίνικα, 'Αμαζόνα, ἕναν σαλονικιὸ θερμοχαιρετισμό.

Νῖκος Σαλονικιὸς

528) Ποιῶν διπλωμάτων Κ. Διαβολάκι; Μήπως οἱ ἀφελεῖς κι' οἱ φθονεροί; Γιατὶ κανεὶς ἄλλος δὲν εἶναι ποὺ νὰ μὴ πανηγυρίζη τὴ μεγάλη ἀξία τῶν «Πρωτοπόρων».

Γιάννης 'Αγιάννης
(Πρωτοπόρων)

529) Δὲν πιστεύω Δ. 'Ακρίτα! (283 - 32ου). (Μὲ συγχωρεῖς ποὺ σοῦ ἀπαντῶ ἀργά).

Ζ. Ρενουὰρ

'Επειδὴ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους μου πεννομάχους δὲν κάνουν σωστὴ καταμέτρηση τῶν λέξεων στὶς πεννομαχίες καὶ μοῦ στέλνουν πάντα λιγότερα λεπτὰ ἀπὸ ὅσα πρέπει κανονικὰ νὰ στείλουν, κάνω τὴ δήλωση πὼς ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ περιορίζω τὸν ἀριθμὸ τῶν λέξεων μέσα στὰ πλαίσια τῶν ἀποστελλομένων χρημάτων.

530) 'Εξάψαλμε δὲν ἔχεις δίκιο (335 - 33ου). 'Εγὼ πάντως εἶμαι ἀνεξάρτητος.

Ζ. Ρενουὰρ

531) Τὸς - Τὸ περιμένω τόσες βδομάδες! Θὰ στείλης (80 - 29ου).

Ζ. Ρενουὰρ

532) Δηλαδὴ εἶσαι «ἀγαπητὸς» Κεφαλλωνήτικο Διαβολάκι; (131). 'Αντιχαιρετῶ 'Αγνὸ Χριστιανόπουλο, Αὐγερινό. Χαιρετῶ Γενναῖο Ρουμελιωτόπουλο. Γράψε. Ρεζεντά, 'Αγράμπελη, Γαλάζια Βιολέττα, Φεγγαρολουστη, 'Ηρωϊκὴ Κρητικοπούλα, Κρητικὸ Λουλοῦδι, Κύρο Σμίθ. Σιδηροκαστρινέ, Γράφτε. 'Αταλάντη, Ροδαγάπη, Μέλισσα, 'Ερατώ, Δ. 'Ακρίτα, Μαξιμώ, Γενναῖο Ρουμελιωτόπουλο, 'Αννίβα, Χαρούμενο Προσκοπάκι, 'Ολυμπιονίκη. Εὐχαριστῶ γιὰ εὐχὲς Ρουκέτα - Βολίδα.

Ρεθυμνιώτης (Πρωτοπόρων)

533) Πρωτομπαίνοντας σὲ κίνηση χαιρετῶ ὅλους - ες καὶ συμβουλεύω μερικοὺς ὅπως (Κεφαλλωνήτικο Διαβολάκι, Τζιτζιφρίγκον, Γλωσσοκοπάνα, Τ. Γιούλη κ.ἄλ. νὰ συμμαζευτοῦν διότι ἔφθασα ὁ...

Ρομπὲν τῶν Δασῶν

534) Πεννομάχοι Νέας 'Ιωνίας σᾶς καλῶ νὰ ἱδρύσουμε παράρτημα «Πρωτοπόρων» στὴ Ν. 'Ιωνία. Πληροφορίαι παρὰ Β. Φίλιον Γυμνάσιον Ν. 'Ιωνίας κάθε Δευτέρα καὶ Τρίτη 3 - 4. Περιμένω λοιπόν.

Κάπταιν Μπλοὺ
(Πρωτοπόρων)

535) Ἂν καὶ μπαίνω λίγο ἀργὰ στὴν κίνηση ὑπόσχομαι ἀκατάπαυστη δράση γιὰ τὴ διάδοση τοῦ περιοδικοῦ μας.

Βαρῶνος Μυνχάουζεν

536) Χαιρετῶ ὅλους - ες καὶ ἰδιαιτέρως τὸν Ταπεινόν. Ζήτω ἡ ΑΕΚ, ἡ ὁμὰς θρῦλος.

Βαρῶνος Μυνχάουζεν

537) Προσοχή! Προσοχή! Ὅλοι οἱ πεννομάχοι πρέπει νὰ λάβουν μέρος στὸ διαγωνισμό. Ὅποιος γράψει τὴν γενναιότερη φράση θὰ πάρη ὡς βραβεῖον σπουδαῖο ἔπαθλο. Στεῖλτε τὶς φράσεις σας στὶς πεννομαχίες. Μὴν ἀμελήση κανεὶς. Πλάϊ ἀπὸ τὴν φράση γράφτε (Φτερὰ Δόξης).

Φτερὰ Δόξης

538) Ὅλοι οἱ δυναμικοὶ πρέπει νὰ γράψουν φράση!

Φτερὰ Δόξης

539) 'Ο διαγωνισμὸς μέχρι 30 'Ιουλίου.

Φτερὰ Δόξης

540) Λασηθιώτη σὲ χαιρετῶ. Σοῦ λέγω δὲ ὅτι ἀπὸ τὴν δόξα ὅλοι κάτι παίρνουν ἀρκεῖ ν' ἀξίζουν. Ἂν ἀξίζης λοιπὸν γράψε φράση.

Φτερὰ Δόξης

541) 'Αρίωνα γειά σου. Σὲ συμβουλεύω φιλικὰ νὰ προσέχης τὶ γράφεις. Γιατὶ μὲ αὐτὰ ποὺ ἔγραψες (348 - 33) δείχνεις ὅτι ἢ δὲν ξέρεις νὰ διαβάζης καθότι.... ἢ δὲν καταλαβαίνεις. Διάβασε πάλι γιὰ τὸ διαγωνισμὸ καὶ γράψε φράση.

Φτερὰ Δόξης

542) Τὸς Τὸ γειά σου. Στὰ ἔγραψα (307) γιατὶ τώρα τελευταίως φαίνεται νὰ ἔχασες τὴν παλαιά σου ὁρμή. Ἂν τὸ θεωρῇς καλὸ γράψε φράση στὸ διαγωνισμό.

Φτερὰ Δόξης

543) Βρὲ τί 'Εξάψαλμος καὶ τί Γλωσσοκοπάνα εἶστε ποὺ οὔτε δυὸ λόγια δὲν γράφετε στὶς πεννομαχίες. Θὰ εἶστε ἀσφαλῶς σπαγγοραμένοι. Γράφτε φράσεις.

Φτερὰ Δόξης

544) Χαιρετῶ ὅλους - ες καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους. Γράψατε Κωνσταντῖνον Χατζησταμάτην Παιανία 'Αττικῆς.

545) Προσχωρώντας ὑπερασπίζω τοὺς ἀδύνατους. Πεννομάχοι γειά. 'Ανίκητε σὲ ξέρω. Συμμαχοῦμε; Γ. τοῦ Ψηλορείτη ξύπνα πιὰ παιδί μου. 'Αλληλογραφοῦμε; Γράψε (μέσω περιοδικοῦ).

'Ατρόμητος

546) Λευκὴ κόμησσα τί ἐννοεῖς (30); Τὸς - Τὸ δὲν ἔλαβα γράμμα σου. Γιατί;

Ρεζεντὰ (Πρωτοπόρων)

547) Ντολορὲς ἐὰν ἔχης γένεια ἢ μουστάκια στεῖλτα μου γιὰ τὴν κατασκευὴ τῆς ποθητῆς βούρτσας (377) καὶ περίμενέ την ταχυδρομικῶς.

'Ο Μυστήριος

548) Εἰς τοὺς μένοντας στὰ «Νέα Σφαγεία»; Τί εἴδους Γυμνάσια ὑπάρχουν κοντὰ παρακαλῶ;

Δροσοπηγή

549) ΧΡΙΣΤΟΣ ἡ ζωή μας. ΕΛΛΑΔΑ ἡ ἀγάπη μας (Φ. Δόξης).

Δροσοπηγή

550) Φ. Ἱππότη, Ξ. Ἱππότη, οἱ «Πρωτοπόροι» εἶναι γιὰ σᾶς.

Δροσοπηγή

551) Εὐχαριστῶ Ταπεινέ (371). Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ γράψε μου γράμμα. Χαιρετῶ Ντόρα Ρεζεντά.

Αὐγερινὸς

552) Ἄλκη Ροδόπουλε πολὺ ἄνοστος εἶσαι τὸ ξέρεις; Ἂν ὄχι μάθε το. Κεφαλλωνήτικο Διαβολάκι περαστικά. Δὲν τὸ ἔλπιζα νὰ ὀπισθοχωρῆς τόσο εὔκολα.

Αὐγερινὸς

553) Ντολορές, ἀλληλογραφοῦμε; Πρωτογράψε. Γκρέτα, κόλλησες στοὺς Ἀνίκητους κι' ἐσύ; Κομπαρσίτα, ὅσο ξέρω ἐγὼ πατᾶς, ξέρεις ἐσὺ Κομπαρσίτα.

Ἀετιδεὺς

554) Θεάματα: Γλωσσοκοπάνα = Ἐπίκαιρα γεγονότα. Γάτος τοῦ... Ἀμυνταίου ! = Τζὸ ὁ τρομερός.

Ἀετιδεὺς

555) Χαιρετῶ: Δροσοσταλίδα, Προοδευτικὸ Ἀγόρι, Ἐξάφαλμο, Ἀτρόμητη Ἑλληνοπούλα.

Ἀετιδεὺς

556) Ὁ Σ.Π.Ε. προσχωρεῖ στὴν «Ἀναγέννηση» ὡς παράρτημα. Μᾶς δέχεται; Ἀποστείλατε καταστατικό: Νικόλαον Δ. Ἥμελλον, Φιλότι Νάξου.

Σύλλογος Σ.Π.Ε.

557) Τὸς - Τὸ περιμένομε.

Σύλλογος Σ.Π.Ε.

558) Δράκε ἀνίκητε, θὰ σὲ νικήσω!!!

Δεινὸς Ξιφομάχος (Σ.Π.Ε.)

559) Κ. Διαβολάκι (ἡ) δυστυχῶς ἔμεινες χωρὶς οὐρά.

Σκαλιστῆρι

560) Φ. Δόξης δῶσε τὸ στεφάνι.

Σκαλιστῆρι

561) Ἐγὼ ὁ μεγάλος βασιλεὺς τοῦ κήπου καὶ τῆς σοφίας κηρύττω πεννοπόλεμο ἐναντίον τῶν Παναθηναϊκιστῶν. Ὀλυμπιακοὶ ἀπάνω τους. Βγῆκαν οἱ ντομάτες.

Σκαλιστῆρι

562) Θάνατος: Κηδεύομεν σήμερον τὴν οὐρὰ (τῆς) Κ. Διαβολακιοῦ νὰ παρευρηθῆτε εἰς τὴν κηδείαν. Γράψατε τοὺς παρόντας εἰς τὸ γραφεῖον μου.

Σκαλιστῆρι

563) Ντροπή σας Σαίξπηρ 359. Αὐτὰ δείχνουν τί εἶστε. Μύρια εὐχαριστῶ ἀγαπητὴ Ντολορές.

Κάπταιν Μπλοῦντ
(Πρώην Κύρος Σμίθ)

564) Θεάματα: Ἀετιδεὺς = μὲ τὸ μπιμπερὸ στὸ στόμα. Σαίξπηρ = Βορειοκορεάτης. Γάτος τῆς Ἀγκύρας = Ἀποστάτης. Συνεχίζονται.

Κάπταιν Μπλοῦντ
(Πρωτοπόρων)

565) Ν. Σαλονικιὲ ἀπὸ τότε ποὺ μπῆκες στὴν κίνηση μπούλη μου μὰς φουσκώνεις... ἀπὸ ἐκπλήξεις. Ἔχεις γίνει (ἐκ)—πληκτικός. Φ. Ἀρετῆς.... τί θάλεγες γιὰ προσχώρηση;

Ριχάρδος Λεοντόκαρδος

566) Εἰδήσεις: Ἐθεάθη ὁ Γάτος τῆς Ἀγκύρας εἰς τὰ «κεραμίδια» τοῦ «Σπιτιοῦ τοῦ Παιδιοῦ», βολτάρων νιαουρίζοντας.

Ριχάρδος Λεοντόκαρδος

567) Χαιρετῶ ὅλους τοὺς Ἱππότες. Ἰδιαίτερα Ἰ. Αἰθέρος, Ἰ. Οὐρανοῦ, Ἥρωα τῆς Πίνδου, Ε. Δαφνομήλη (γράψε καὶ Σταυρωτό).

Ριχάρδος Λεοντόκαρδος

568) Μπαίνω στὴν κίνηση καὶ χαιρετῶ τὸν Φάρο τῆς Ἀρετῆς καὶ κάθε Κρητικόπουλο. Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους. Ἀντιχαιρετῶ καὶ τὴν Ἀμαζόνα.

Καζανόβας

569) Μπαίνω στὴν κίνηση χαιρετώντας ὅλους - ες. Θὰ δράσω καὶ θὰ ἐκπλήξω. Θὰ προστατέψω τοὺς ἀδυνάτους καὶ θὰ χτυπήσω τοὺς δυνατούς. Δὲν φοβοῦμαι κανένα. Οὔτε κι' αὐτὸ τὸ Κεφαλλωνήτικο Διαβολάκι. Στὶς «Τρεῖς Στρακαστρούκες» προτείνω... σύναψη συμμαχίας. Στὸ Θρύλο φιλία... Προσοχή! Θὰ μείνω ὁ Ἄγνωστος. Ὁ θελήσας νὰ ἐξακριβώση «τιμωρηθήσεται».

Ἄγνωστος Χ

570) Τὸς - Τό, ἡ γλῶσσα ποὺ μεταχειρίζεσαι δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου. Μὲ κάνει νὰ ἀνησυχῶ. Φοβοῦμαι πολύ... Ἔ! τί λές;

Νίκος Φωτεινὸς

571) Πεννομάχοι ἐμπρός, σηκωθῆτε
γιὰ νὰ ψάλουμε ὅλοι μαζὶ
τὸ χαμὸ τοῦ ὡραίου μας φίλου
τοῦ Τὸς - Τὸ ποὺν' ὡραῖο παιδί.

Νίκος Φωτεινὸς

572) Κεφαλλωνήτικο Διαβολάκι μὴν ὑπερηφανεύεσαι τόσο πολὺ γιὰ τὴν ἔξυπνη κουταμάρα σου ὥστε νὰ θεωρῆς ὅλους τοὺς πεννομάχους κουτοὺς (271).

Μέλισσα

573) Ἀγνὸ Χριστιανόπουλο, Χριστιανόπουλο, Στρατιώτη τοῦ Χριστοῦ, Ἡρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο, σᾶς χαιρετῶ. Μήπως ἀνήκετε καὶ πουθενὰ ἀλλοῦ, Γράψτε μου.

Ἀτρόμητη

574) Στὸ πλάϊ σου κι' ἐγώ, Χριστιανόπουλο.

Ἀτρόμητη

575) Χαιρετῶ Σκαλιστῆρι, Ἕρμπερτ, Γιὸ Λέσβου. Εἶμαι Ὀλυμπιακός. Βασίλ. Χρίστ. Μάδης, Παιανία Ἀττικῆς.

576) Ἀγαπητοὶ πεννομάχοι εὔχομαι νὰ τερματίσετε ὡσὰν «Δράκοι Ἀνίκητοι».

577) Ἀπευθύνω θερμὰ εὐχαριστήρια στοὺς μαθητὰς Γυμνασίου Κορώνης ποὺ ὑποστήριξαν τὸ περιοδικό μας, ἀποκτώντας ἕναν πολύτιμο φίλο.

Δράκος Ἀνίκητος

578) Διὰ Ἡρακληδεῖς Θεσσαλονίκης: Πολλὰ πολλὰ συλυπητήρια (4 - 1).

Θανάσης Μπέμπης 10

579) Ἔπαθλα Ὀλυμπιακοῦ: Πρωτάθλημα Πειραιῶς. Κύπελλον Ἑλλάδος. Κύπελλον Πάσχα. Πρωτάθλημα Ἑλλάδος. Ζήτω Ὀλυμπιακός.

Θανάσης Μπέμπης 14

580) Βόρειε Ἄνεμε ἢ τὸ κάνεις ἐπίτηδες ἢ δὲν ξέρεις πούθε πὰν τὰ τέσσερα. Τὸ Κεφ. Διαβολάκι εἶναι κορίτσι καὶ μάλιστα μὲ πλεξίδες. Ἀντιχαιρετῶ τούς: Γαλάζιο Ἄγγελο, Θρῦλο καὶ Δικ. τῆς Νεολαίας. Ἡρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο ἀλληλογραφοῦμε;

Πιτσιρδόνι (Παναθηναϊκὸς)

581) Προσοχή! Στὴν κίνηση καταφθάνει κι' ὁ Στάθης Δάγλαρης.

Πιτσιρδόνι (Τορπιλλαδόρος)

582) Εἶσαι πολὺ ἐκπληκτικὸς Ν. Σαλονικιέ! Κατάπιες καμμιὰ γκλίτσα; Τζιτζιφρίκο εἶσαι ἕνας στραβοσουγιάς. Εὐχόμεθα ὁλόψυχα στοὺς νέους συλλόγους «Δάδες» καὶ «Ἀνίκητοι Ἥρωες» κάθε προκοπή. Προσχωροῦμε μὲ κέφι στοὺς Τορπιλλαδόρους.

Θρῦλος Πιτσιρδόνι)
(Παναθηναϊκοί) — (Τορπιλλαδόροι)

583) Προσοχή! Ἀρχίζω τὴ δράση μου. Ἕνα χαιρετισμὸ στοὺς Αὐγερινό, Ἡρ. Ἑλληνόπουλο καὶ Πιτσιρδόνι. Θρῦλος = σκουριασμένη λαμαρίνα.

Ἀρτανιὰν (ΠΑΟ)

584) Θεάματα: Γκρέτα = Μπουμπουλίνα τῆς ξηρᾶς.

Τέλλος Ἄγρας
(Ἀντιπρ. Ἀνικήτων Ἡρώων)

585) Ἐξάψαλμε (333) μᾶς ἦρθες πολὺ ἀπότομος.

Τέλλος Ἄγρας
(Ἀντιπρ. Ἀνικήτων Ἡρώων)

586) Εἰδήσεις: Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐνεφανίσθη νύκτωρ ἀνὰ τὰς ρύμας τῆς πόλεως βρυκόλακας Θρῦλου. Πάντες οἱ κάτοικοι ἐκλείσθησαν ἔντρομοι εἰς τὰς οἰκίας των.

Τζιτζιφρίκος

587) Τὰ σέβη μας γερο - Μυστήριε! Εἰς τὴν ... πομπώδη εἴσοδόν σου σὲ χαιρετοῦμε ὅλοι... μὲ σεβασμὸ βγάζοντας... τὰ παπούτσια μας.

Τζιτζιφρίκος

588) Ἀσφαλῶς κ. Νάϋλον θὰ δοκίμασες τὸ βότανο αὐτὸ στὸν ἑαυτοῦλη σου καὶ θὰ βρῆκες ἔτσι τὸ γιατρικό σου, γιὰ νὰ τὸ συνιστᾶς σὲ ἄλλους.

Τζιτζιφρίκος

589) Ἀγαπητὲ Ζ. Ρενουὰρ σκέφθηκα μιὰ κι' εἶσαι καὶ μπογιατζῆς, νὰ σὲ καλέσω γιὰ σοβάτισμα τῆς οἰκίας... τοῦ σπιτιοῦ μου! Τί θάλεγες;

Τζιτζιφρίκος
(Ὁ κακὸς μπελᾶς)

590) Στὴν Ἀναγέννηση εἶσαι Χόλλυγουντ; Κρίμα!

Φοίνικας

591) Τὸ παράρτημά μας θὰ δώση νέα λάμψη στὴν κίνηση τοῦ περιοδικοῦ.

Φοίνικας
Πρόεδρος παραρτήματος Γρεβενῶν
συλλόγου ΔΑΔΕΣ

592) Γλωσσοκοπάνα = Κόρη τοῦ Ἅδη.

Φοίνικας ΔΑΔΕΣ

593) Εἰσέρχομαι καὶ ἐγὼ ἐπὶ τέλους εἰς τὴ πολυθόρυβον λεωφόρον τῆς Παιδοπόλεως, ἀπευθύνοντας πρὸς ὅλους τοὺς ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ ἕνα ἐγκάρδιον χαιρετισμόν.

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδε[ς]

594) Προοδευτικὸ Ἀγόρι, καλόδεχτο στοὺ[ς] «Πρωτοπόρους». Γιατί (371) Ταπεινέ. Εὐχαριστ[ῶ] πολὺ Κομπαρσίτα. Σὲ χαιρετῶ καθὼς καὶ τὴν ἀ[δ]ελφή σου. Ἔλσα, γειά. Τὸς-Τό, μὴν προσπαθῆ[ς] μ' αὐτὰ τὰ μέσα (361) νὰ δυσφημήσης τοὺς «Πρω[το]πόρους», γιὰ νὰ μὴν ἀναγκαστῶ.... Εὐχαρι[στῶ] ὅλους ὅσους μοῦ εὐχήθηκαν γιὰ τὸ Πάσχα. Ἰδιαίτερα τὸ Γουλιέλμο Τέλλο.

Φάρος Ἀρετῆς
(Πρόεδρος «Πρωτοπόρων»)

595) (Πρὸς Α. Ροδόπουλον)
Ταπεινότατη σου γέρνει
ἡ θαυμάσια κεφαλὴ
ἔχοντας προφυλακτῆρα
ρίιινα! εἰς μέγεθος τρανή.

Εὐριπ[ίδης]

596) Μπαίνοντας στὴν κίνηση τῶν πεννομαχ[ιῶν] χαιρετῶ ὅλους - ες ποὺ συμμετέχουν σ' αὐτή[ν]. Χαιρετῶ θερμὰ Γλωσσοκοπάνα. Ἔλσα, Κομπα[ρ]σίτα. Ντολορές, γειά.

Ξανθειὰ Σουζάν[α]

597) Μπαίνω στὴν κίνηση χαιρετῶ τὸ Φάρο τ[ῆς] Ἀρετῆς καὶ τὸ Κριλιμπάνη, Κρητικόπουλο, Τιτ[ά]νειο Χέρι. Περιμένω ἀπάντηση ἀπ' ὅλους.

Καζανόβ[ας]

598) Γειὰ χαρὰ «Πρωτοπόροι». Σᾶς συγχαίρ[ω]. Εἶμαι μαζί σας. Φάρε Ἀρετῆς ἀπάντησε.

Νίκος Κρίνης (Πρωτοπόρω[ν])
Φοίνι[κας]

599) Ἐκπλήξεις! Χαρά! Γέλιο! Εὐθυμία!

Νίκος Σαλονικι[ός]

600) Προσοχή! Προσοχή! Πεννομάχοι... τεντ[ώ]στε τὰ... αὐτιά σας καὶ ἀκοῦτε: ἀπὸ τὸ ἐρχ[ό]μενο τεῦχος ἡ πρώτη μου ἔκπληξη: αἱ μεγάλ[αι] πεννομαχικὲς φυσιογνωμίες». Ποὺ θὰ ἀρχίση ἀ[πὸ] τὸ ἐρχόμενο.

Νίκος Σαλονικι[ός]

601) Καὶ παραεῖμαι Τὸς - Τό. Ἀλλὰ ὄχι ἐκ[εῖ]νο ποὺ νομίζεις. Σὲ γνωρίζω. Ντολορὲς ἀγορ[ά]μιὰ δόση. Τὰ ἀποτελέσματα θὰ φανοῦν. Γλωσσ[ο]κοπάνα βούλωστο πιτσιρίκα μου. Γαλανὴ Μάγισ[σα] = Κλεπτοψευδωνυμοῦχος. Θρῦλος = Ἐξυπνάκι[ας].

Κορίτσι Ναΰ[λον]

602) Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση τοῦ περ[ιο]δικοῦ ὑπόσχομαι δράση. Χαιρετῶ τοὺς ἀγαπητ[οὺς] μου «Πρωτοπόρους».

Ἥρωας τῶν Σερρ[ῶν]

603) Ἔπ! Ὅλος χαρὰ πρωτομπαίνω στὴν [κί]νηση τοῦ ἀγαπημένου μας περιοδικοῦ, χαιρετ[ών]τας ὅλους - ες. Βασίλειε Νίκου, Ἀθανάσιε [Σ]σούλη, Ἀντώνιε Τσέλιγκα, Χαράλαμπε Λάμπ[ρο] ἐμπρός, πάρτε ψευδώνυμα καὶ ἐλᾶτε νὰ πεννομα[χή]σουμε. Φοβόσαστε;

Νεραϊδόπα[ιδο]

604) Ἀντιχαιρετῶ Φτερὰ Δόξης. Ὅπως θέλ[εις] δέχεσαι τουλάχιστο μιὰ ἀλληλογραφία; Ματ[ὶ] μόνο μέσω περιοδικοῦ δέχομαι. Θέλεις; Ἂν [δὲν] εἶναι εὔκολον Τὸς - Τό, μοῦ ἀποδεικνύεις τὰ λό[για] σου; (361). Θὰ περιμένω. Σᾶς χαιρετῶ ἀγα[πη]τὲς Δροσοσταλίδα, Ἔλσα.

Ντολο[ρὲς]

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ἀπαντᾶ:

Σὲ γράψαμε συνδρομητὴ ΓΙΩΡΓΟ ΣΤΕΡΓΙΟΠΟΥΛΕ, εὐχαριστοῦμε δὲ τὸ φίλο σου ΚΩΣΤΑΚΗ ΠΑΠΑΔΑ, ποὺ σοῦ ἔκαμε τὴ σχετικὴ σύσταση. Τὰ τεύχη τοῦ 1950 ἔχουν 2000 δραχμὲς τὸ ἕνα. Ἡ ἔγκριση ψευδωνύμων στοιχίζει 2000 δραχμές. Ἡ κάθε λέξη στὶς πεννομαχίες 100 δραχμές.

ΠΑΣΧΑΛΗ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ: Ἐγκριθήκανε τὰ ψευδώνυμα. Ἀπαραίτητα ὅμως πρέπει νὰ ξέρω τὰ ὀνόματα τῶν παιδιῶν. Ἐπίσης δημοσιεύω καὶ τὶς ἀγγελίες. Τὰ ψευδώνυμα ὅμως ἔχουν 4.000 δραχμές. Οἱ ἀγγελίες 3.700. Τὸ ὅλον 7.700. Ὀφείλετε λοιπὸν 4.700 ἀκόμη.

Εὐχαριστοῦμε φίλε ΚΩΣΤΑΚΗ ΠΑΠΑΔΑ γιὰ ὅλα καὶ γιὰ τὴν ἐγγραφὴ τοῦ Στεργιοπούλου. Τὸ 25 τεῦχος δυστυχῶς ἔχει ἐξαντληθῆ.

Εὐχαριστοῦμε ΓΙΩΡΓΟ ΚΑΡΑΜΠΕΛΑ γιὰ τὴν ἐγγραφὴ τῶν νέων συνδρομητῶν. Δυστυχῶς γιὰ τὴν ὥρα μὲ τὴν ἔλλειψη χαρτιοῦ καὶ ἡ ἔκδοση καθυστερεῖ ἀλλὰ καὶ μᾶς στερεῖ τὴ δυνατότητα νὰ αὐξήσουμε τὶς σελίδες ἢ νὰ βγοῦμε ἑβδομαδιαῖοι.

Πήραμε ὅσα μᾶς ἔστειλες ΝΙΚΟ ΣΑΛΟΝΙΚΙΕ συνεργασίες κλπ. Εὐχαριστοῦμε.

Δυστυχῶς σὰν τὸν τύπο ποὺ ζητᾶς ΜΙΧΑΛΗ ΚΟΥΡΝΙΑΝΕ δὲν δημοσιεύουμε ἀγγελίες. Οἱ πεν-νομαχίες ἔχουν ἐντελῶς ἄλλη μορφή. Καὶ πληρώ-νονται πρὸς 100 δραχμὲς τὴ λέξη.

Εἴμαστε ἀπολύτως σύμφωνοι ΓΙΑΝΝΗ ΑΓΙ-ΑΝΝΗ. Εἶναι τρομερὸ αὐτὸ ποὺ γίνεται μὲ τὰ παι-διὰ ποὺ μᾶς στέλνουν ξένα ποιήματα ἢ πεζὰ γιὰ δικά τους. Τί νὰ κάμω; Τί νὰ κάμω; Τί νὰ κάμω; Εἶναι ντροπή. Περιμένω ἀπὸ τοὺς φίλους μου νὰ σταματήσουν αὐτὸ τὸ κακὸ ποὺ κάνουν πρῶτ' ἀπ' ὅλους στὸν ἑαυτό τους. Οἱ καθυστερήσεις ποὺ μοῦ γρά-φεις ὀφείλονται κυρίως στὴν ἔλλειψη τοῦ χαρτιοῦ.

Εὐχαριστοῦμε πολὺ ΣΥΜΕΩΝ ΚΟΥΤΣΟΥΚΗ. Ἡ συνδρομή σου, γιὰ νὰ γίνη κάποια τακτοποίηση, ἀρχίζει ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1951.

Ἐπήραμε τὰ χρήματα ἀγαπητὴ φίλη ΜΑΡΙΑ ΚΑΛΑΜΑΡΑ. Τὰ ἄλλα ἐν τάξει. Περιμένουμε τὴν ἵδρυση τοῦ συλλόγου σας.

Εὐχαριστοῦμε φίλτατε ΠΑΥΛΕ ΣΤΕΡΓΙΟΠΟΥ-ΛΕ. Ἡ ἐπιστολή σου διαβιβάστηκε στὴν διεκπε-ραίωση «διὰ τὰ περαιτέρω».

Καλὰ ΕΥΣΤΑΘΙΕ ΒΑΚΑΛΗ. Ἔδωσα ἐντολὴ νὰ ἐξετασθῆ τὸ ζήτημα καὶ θὰ σοῦ γράψουμε ἰδιαι-τέρως.

Πολὺ καλὰ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΕ. Φροντίσετε μόνο γιὰ τὴν ἀποστολὴ τῶν συνδρομῶν.

Σὲ γράψαμε συνδρομητὴ ΝΙΚΟ ΣΤ. ΔΡΑ-ΚΟΥΛΗ. Ἡ συνδρομή σου εἶναι 10.000 δραχμὲς γιὰ ἕνα χρόνο. Μὴν ξεχνᾶτε μόνο πὼς ὑπάρχει καὶ ἡ προαιρετικὴ εἰσφορά.

Εὐχαριστῶ ΕΛΑΤΕ γιὰ τὶς πληροφορίες. Πῆρα τὶς σπαζοκεφαλιές σου.

Ἐν τάξει φίλε ΚΑΜΠΕΡΙΔΗ. Καὶ τὰ φύλλα θὰ σταλοῦν καὶ οἱ διευθύνσεις θὰ διορθωθοῦν.

Πολὺ καλὰ ΜΥΡΤΑ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ ΚΟΜΝΗ-ΝΟΥ. Πήραμε καὶ τὰ χρήματα καὶ τὶς σπαζοκεφα-λιές. Εὐχαριστοῦμε.

Θὰ προσπαθήσω νὰ σὲ ἐξυπηρετήσω κατὰ τὸ δυνατὸν παλιὲ καὶ πιστὲ φίλε ΑΛΕΞΑΝΔΡΕ ΜΑ-ΚΡΥΛΑΚΗ. Σὲ εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ ὅλα. Τὰ ...ς τὸν φάκελλο διεκπεραιώθησαν. Τὸ κάλυμμα θὰ σοῦ σταλῆ. Πάντως σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν τάξη ποὺ μοῦ στέλνεις τὸ κάθε τι. Μπράβο σου.

Μὰ νομίζω ΜΙΧΑΛΗ ΤΡΑ·Ι·ΚΑΠΗ πὼς τί-ποτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ποὺ λὲς δὲν τὰ παραλείψαμε. Ἐκτὸς ἂν ἐννοῇς τίποτε ἄλλο. Τότε νὰ μᾶς τὸ ...ῃς πιὸ καθαρά.

Μᾶς τὸ κατάγγειλαν καὶ ἄλλοι ΝΙΚΟ ΦΩ-ΤΕΙΝΕ. Εὐχαριστοῦμε.

Εὐχαριστοῦμε ΣΤΕΛΛΑ ΠΑΠΑΛΥΜΠΕΡΗ. Τὰ τεύχη θὰ σοῦ σταλοῦν πρὸς 2.000 δραχμὲς τὸ ...α.

Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα ΖΩΓΡΑΦΟ ΡΕΝΟΥΑΡ. Καθόλου δύσκολα νὰ μοῦ στείλετε ἀνταποκρίσεις. Τὸ δύσκολο εἶναι ἴσως νὰ ἀρέσουν οἱ ἀνταποκρί-σεις ποὺ θὰ μοῦ στείλετε. Γιὰ τὶς ἀγγελίες σὲ ...εώνουμε 4.000 δραχμές.

Οἱ καθυστερήσεις, φίλοι Γ. ΓΙΑΓΙΑΝΝΗ καὶ ... ΜΠΕΛΛΟ, ὀφείλονται στὴν τρομακτικὴ ἔλλειψη τοῦ δημοσιογραφικοῦ χαρτιοῦ.

Εὐχαριστοῦμε ΜΙΧ. ΧΑΝΙΩΤΑΚΗ γιὰ τὴν ἐγ-γραφὴ τῶν δύο νέων συνδρομητῶν. Θὰ σὲ παρακα-λέσω μόνο ἂν δὲν σοῦ κάνη κόπο νὰ μοῦ στείλης περισσότερες πληροφορίες γιὰ τὸ σχολεῖο σας. ...ς καὶ πότε κτίστηκε. Πόσες τάξεις ἔχει κλπ.

Πολὺ καλὰ ΧΑΛΑΥΤΡΗ ΚΩΝ. Θὰ σοῦ στα-λοῦν.

Εὐχαριστοῦμε ΕΥΑΓΓΕΛΕ ΑΡΑΒΙΔΑ. Ἀλλὰ ποιοὺς ἀπευθύνεις τὶς εὐχαριστίες σου; Πῆρα ...ς σπαζοκεφαλιές σου.

Ἔδωσα ἐντολὴ νὰ ἐξετασθῆ τὸ ζήτημά σου ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΠΑΠΑΔΟΓΙΑΝΝΑΚΗ.

Θὰ πρέπει νὰ τὸ πῆρες στὸ μεταξὺ ΚΩΣΤΑΚΗ ΝΤΕΜΠΟ.

Σοῦ ἀπαντῶ σὲ ὅλα ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΜΠΟΖΙΚΑ. Ἡ καθυστέρηση ὀφείλεται στὴν ἔλλειψη χαρτιοῦ. Οἱ πεννομαχίες εἶναι πειράγματα ἢ ἀνακοινώσεις ποὺ γράφονται ἀπὸ τοὺς φίλους μας. Ὅποιος θέλει μπορεῖ νὰ γράψη πεννομαχίες. Τὸ καλλίτερο ὅμως εἶναι νὰ ἔχη ψευδώνυμο ποὺ ἐγκρίνεται μὲ 2.000 δραχμές. Πρέπει νὰ σοῦ πῶ πὼς ψευδώνυμο μπορεῖς νὰ πάρης ὅποιο θέλεις ἀρκεῖ νὰ μὴν τὸ ἔχη κανένας ἄλλος. Σύμφωνοι; Ἡ συνεργασία σου δόθηκε στὴν Ἐπιτροπὴ Κρίσεως.

Εὐχαριστοῦμε Κ. Β. ΚΑΡΑΣΤΑΘΗ. Ὁ δεμένος τόμος τοῦ 1950 ἔχει 45.000. Ὁ ἄδετος 24.000. Ξεχωριστὰ τεύχη 2.000 δραχμὲς τὸ ἕνα. (Ἡ ἀπάντηση ἀφορᾶ τὸ φίλο σου ΓΙΩΡΓΟ ΖΕΛΙΑΝΑΙΟ).

Εὐχαριστοῦμε ΚΩΝ. Ι. ΤΣΟΥΚΑΛΗ γιὰ τὴν ἐγγραφὴ τῶν συνδρομητῶν. Τὰ σκίτσα καλά. Δημοσιεύονται.

Θὰ σοῦ σταλοῦν ΝΙΚ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΟΥΚΑ.

Πολὺ καλὰ ΓΕΩΡΓΙΕ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΑΡΑΒΑΝΗ. Τὸ κακὸ εἶναι πως πρέπει νὰ φροντίζετε καὶ σεῖς νὰ μοῦ γράφετε καθαρὰ τὸ ὄνομά σας. Ὁ καλλίτερος τρόπος εἶναι: Πρῶτα τὸ ὄνομα, ἔπειτα τὸ πατρώνυμο καὶ ὕστερα τὸ ἐπώνυμο. Ἀπὸ τὰ ὅσα μᾶς ἔστειλες τί νὰ πρωτολάβω ὑπ' ὄψη μου; Ἀφοῦ μοῦ τὰ ἔχεις ὅλα ἀνάκατα; Στέλλω, λοιπόν, στὴν Ἐπιτροπὴ Κρίσεως τὴ συνεργασία καὶ ὁ Θεὸς βοηθός. Ἄλλη φορά: Χωριστὰ ἡ ἐπιστολή. Χωριστὰ οἱ σπαζοκεφαλιές. Χωριστὰ οἱ συνεργασίες. Αὐτὸ ἔχω κουραστῆ νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνω στοὺς φίλους μου κάθε φορά.

Εὐχαριστοῦμε ΚΩΝ. Θ. ΦΩΤΕΙΝΕ. Σὰν τί πληροφορίες θέλεις γιὰ τὸν συνεπώνυμό σου καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου; Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον ἐκλεκτοὺς καθηγητὰς τῆς Ἰατρικῆς.

Διωρθώσαμε τὴ διεύθυνσή σου φίλε ΝΙΚΟ Σ. ΚΑΡΑΒΙΔΑ.

Ἐκρατήσαμε ὑπὸ σημείωση τὶς ὑποδείξεις σου ΣΩΤΗΡΗ ΚΩΤΟΥΛΑ. Εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλα.

Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα ΗΛ. ΣΠ. ΖΩΤΟ.

Πολὺ μᾶς ἄρεσε τὸ γράμμα σου Γ. ΚΡΑΣΣΑ. Ἐγκρίνω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ τὴ σύσταση τοῦ συλλόγου σας «Ταπεινολύχναρο». Καὶ μοῦ ἀρέσει ἐξαιρετικὰ ὁ συμβολισμὸς ποὺ τοῦ δίδετε. Ἡ συνεργασία σου πῆρε τὸ δρόμο της.

Σύλλογον «ΤΑΠΕΙΝΟΛΥΧΝΑΡΟ»: Ἐμεῖς δὲν θέλουμε νὰ βάλουμε κανένα ἀντιπρόσωπο. Ὅποιος μᾶς ζητάει φύλλα πρὸς διάθεση τοῦ δίνουμε χωρὶς νὰ τοῦ παρέχουμε ἀποκλειστικὴ ἢ ὁποιαδήποτε ἀντιπροσωπεία. Φροντίστε νὰ συνεννοηθῆτε μεταξύ σας καὶ νὰ συνεργασθῆτε. Πάντως σᾶς εὔχομαι καλὴ πρόοδο.

Πήραμε, ἀγαπητὲ κ. ΧΡΗΣΤΟ ΑΓΕΡΙΔΗ τοὺς συνδρομητὰς τοῦ σχολείου σας καὶ σὲ εὐχαριστοῦμε θερμά.

Γίνηκε ἡ διόρθωση φίλε ΖΗΝ. ΚΟΥΚΟΥΛΗ.

Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σου λόγια ΚΩΝ. ΧΑΤΖΗΣΤΑΜΑΤΗ. Πῆρα τὶς σπαζοκεφαλιές σου.

Γράψαμε συνδρομητὲς τοὺς 10 φίλους σου ΣΩΤΗΡΗ ΚΑΡΛΗ καὶ σ' εὐχαριστοῦμε. Ἐξασφάλισες τὴ δική σου συνδρομὴ δωρεάν.

Πήραμε ΧΡΗΣΤΟ ΠΑΝΤΟΥΡΗ τὶς σπαζοκεφαλιές σου. τὸ σκίτσο σου ποὺ ὅπως εἶναι σχεδιασμένο δὲν κάνει γιὰ δημοσίευση, τὶς συνεργασίες σου, τὸ διήγημά σου, πολὺ μεγάλο γιὰ τὴν σελίδα τοῦ παιδιοῦ, ὄχι τόσο καλὸ γιὰ σελίδα ἔξω ἀπὸ τὴν δική σας. Πάντως δείχνει τὸν νέο ποὺ ξαίρει νὰ γράφη. Εἴμαστε σύμφωνοι γιὰ τὸ ζήτημα τῆς γλώσσας. Τὸ κάλυμμα θὰ σοῦ σταλῆ.

Ἐλάβαμε τὰ χρήματα καὶ εὐχαριστοῦμε, φίλε ΒΑΣΙΛΗ ΚΟΠΑΝΑ. Πήραμε καὶ τὶς συνεργασίες σου.

Πολὺ καλὰ ΣΟΥΛΗ ΖΑΜΠΟΛΑ. Θὰ γίνη, ἂν δὲν ἐγίνηκε ἡ διόρθωση τοῦ ὀνόματός σου. Θὰ γραφοῦν συνδρομηταὶ οἱ φίλοι σου.

Γράψαμε τοὺς νέους συνδρομητὰς ΘΕΟΔ. Ν. ΚΑΡΒΕΛΑ.

Πήραμε ΚΟΜΠΑΡΣΙΤΑ ὅσα μᾶς ἔστειλες. Ἀλλὰ τὰ σνεδιάσματα ὄχι καλά. Γιὰ προσπάθησε γιὰ κάτι καλλίτερο.

Θὰ πρέπει νὰ τὸ ἔχης πάρει τὸ λυτάσιο ΛΕΩΝΙΔΑ ΜΙΛΕΝΟΠΟΥΛΕ γιατὶ σοῦ ἐστάλη. Πάντως ἔδωσα ἐντολὴ νὰ γίνη σχετικὴ ἔρευνα.

Τὰ σκίτσα σου θὰ ἦταν καλὰ ΕΛΕΝΙΤΣΑ ΔΑΜΟΥΛΑΚΗ ἂν φρόντιζες νὰ τὰ ἔχεις φτια-σμένα σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις ποὺ τόσες φο-ρὲς ἐπανέλαβα ἀπὸ τὴ στήλη αὐτή!

ΜΥΣΤΗΡΙΕ, πρέπει πιὰ νὰ τὸ ἔχης πάρει.

Ἐγράψαμε συνδρομητὲς τούς: ΗΛ. ΑΡ. ΓΚΟ-
ΝΟΠΟΥΛΟΝ (διὰ τοῦ φίλου σας Ἀγγέλου Νικ.
Ἀλεβίζου. ΣΠ. ΒΑΛΛΙΑΝΟΝ (διὰ τοῦ Διευθυν-
τοῦ Δημ. Σχολείου Κεραμειῶν κ. Δ. Τσαυλοῦ,
ποὺ τὸν εὐχαριστοῦμε θερμά). ΑΘΑΝΑΣΙΟ ΓΚΑ-
ΜΕΡΑ (διὰ τοῦ φίλου μας Γρηγόρη Ἀρζουμανίδη),
ΠΑΥΛΟ ΜΠΙΡΤΣΑ (διὰ τοῦ φίλου μας Ἠλία
Κουτσοδήμου), ΔΗΜ. ΒΑΣΙΛ. ΑΓΙΑΝΝΙΔΟΥ,
ΑΝΔΡΕΑΝ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΝ, ΤΑΚΗ ΕΥΑΓ.
ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟ.

Πήραμε καὶ παραπέμψαμε στὴν Ἐπιτροπὴ Κρίσεως τὶς συνεργασίες τῶν φίλων μας: ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΓΚΑΡΑΒΕΛΗ, ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΣΙΜΟΥΛΗ (ἔδωσα ἐντολὴ γιὰ τὴν διεύθυνση), ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΝΙΤΣΙΟΥ, ΔΗΜ. ΤΣΑΠΡΑΣΛΗ (πήραμε καὶ τὴ συνδρομή), ΝΙΚΟΛΑΟ ΤΣΕΛΙΚΗ, ΘΑΝΑΣΗ ΜΠΕΜΠΗ ΜΑΝΤΩΣ ΜΑΥΡΟΓΕΝΟΥΣ, ΠΟΛΥΤΙΜΗΣ ΚΑΤΣΙΑΝΗ, ΓΡΗΓ. ΤΣΙΛΗΜΑΓΚΟΥ, ΤΑΚΗ ΣΑΛΟΝΙΚΙΔΗ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΖΑΝΝΗ, ΙΩΑΝΝΗ ΡΗΓΑ, ΓΙΩΡΓΟΥ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ, ΜΑΝΟΥ ΣΑΜΙΩΤΗ, ΗΛΙΑ ΔΑΝ. ΗΜΕΛΛΟΥ, ΚΩΝ. ΤΣΙΑΡΑ, ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΜΑΣΤΡΟΔΗΜΟΥ, ΚΩΝ. ΚΑΛΑΠΑΝΙΔΑ, ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ Α. ΖΗΚΑ καὶ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΚΟΡΙΔΗ.

Πήραμε τὶς σπαζοκεφαλιὲς τῶν φίλων μας: ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΟΥΛΗ, ΑΟΡΑΤΟΥ ΤΟΞΟΤΗ, ΚΩΣΤΑ ΜΙΣΣΙΟΥ, ΜΑΝΤΩΣ ΜΑΥΡΟΓΕΝΟΥΣ, ΕΜΜ. ΣΚΟΡΔΑΛΑΚΗ, ΙΩΑΝΝΗ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΡΗΓΑ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΝΙΚ. ΖΑΝΝΗ, ΔΗΜ. ΚΑΡΚΟΥ (ἡ ὑπόδειξή του θὰ μελετηθῆ), ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ ΠΑΠΑΧΑΤΖΑΚΗ (τὸν εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά του λόγια), ΚΩΝ. ΤΖΙΩΡΑ, ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ ΑΘ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ.

Εὐχαριστοῦμε φίλτατε ΘΕΟΦΙΛΕ ΚΟΤΣΜΑΝΙΔΗ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Περιμένουμε τὴν ἐκδήλωση τῆς συμπαραστάσεώς σας.

Ἔδωσα ἐντολὴ νὰ ἐξετασθῆ τὸ ζήτημά σου καὶ θὰ σοῦ γράψουμε ἰδιαιτέρως, φιλτάτη ΖΩΖΩ Κ. ΓΙΑΝΝΑΚΗ (Σωτῆρα Θάσου).

Δὲν εἶναι ἄσχημα μεταφρασμένο τὸ διήγημα φίλε ΧΑΡ. Δ. Ἀλλὰ δὲν παρουσιάζει ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ περιοδικό μας. Πάντως σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμά.

Ἔδωσα ἐντολὴ νὰ διορθωθῆ τὸ λάθος ΣΑΒΒΑ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗ.

Εὐχαριστοῦμε ΜΥΡΤΑ ΚΟΜΝΗΝΟΥ γιὰ ὅλα.

Γράψαμε συνδρομητὲς τοὺς φίλους σου ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΕΜΜ. ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗ.

Πολὺ μᾶς συγκίνησε τὸ γράμμα σου φίλε ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΜΑΛΛΙΟ. Εἴμαστε εὐτυχεῖς ποὺ αἰσθάνεσαι πάντοτε εὐγνωμοσύνη πρὸς τὴ μεγάλη μας Βασίλισσα.

Ἀσφαλῶς τὸ 31 φύλλο ΚΩΣΤΑΚΗ ΚΟΜΝΗΝΕ δὲν τὸ πῆρες γιὰ ἐντελῶς ἄλλους λόγους ἐκτὸς ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ φαντάζεσαι. Ἁπλῶς θὰ χάθηκε στὸ Ταχυδρομεῖο. Ἔδωσα σχετικὴ ἐντολή.

Ἔδωσα σχετικὴ ἐντολὴ φίλε ΔΗΜ. ΗΜΜΕΛΕ.

Εὐχαριστοῦμε φίλε ΜΑΝΩΛΗ ΜΙΧΑΛΑΙΝΑ γιὰ τὸ ὡραῖο σου γράμμα

Πρῶτα-πρῶτα νὰ μᾶς ἐξηγήσης ἀγαπητὲ καὶ παλιὲ φίλε ΑΛΕΞΑΝΤΡΕ, πῶς λέγεσαι: ΜΑΚΡΟΥΛΑΚΗΣ ἢ ΜΑΚΡΥΛΑΚΗΣ. Πρὸς τὸ παρὸν ἔκδοση δεκαήμερη ἢ ἑβδομαδιαία ἀποκλείεται. Πῶς νὰ γίνη αὐτὸ ποὺ καὶ γιὰ τὴν 15θήμερη ἔκδοση δὲν βρίσκουμε τὸ χαρτὶ ποὺ μᾶς χρειάζεται. Σπαζοκεφαλιὲς συνεργασίες ἔλαβα. Γιὰ τὰ ἄλλα σοῦ ἔχω ἀπαντήσει στὸ προηγούμενο φύλλο.

Ἔδωσα σχετικὲς ἐντολὲς ΧΡΗΣΤΟ ΜΟΚΑΛΗ.

Πολὺ καλὰ φίλτατε ΚΩΣΤΑΚΗ ΤΣΙΓΓΑΝΕ.

Πολὺ καλὰ φρόντισε νὰ τοὺς γράψης συνδρομητές.
Ἀλλὰ φρόντισε νὰ στέλνης ΝΑΟΥΜ ΚΑΡΕΝΤΣΙΔΗ.
Μπορεῖς νὰ στέλνης συνδρομητὲς τοὺς φίλους σου.
ὅ,τι θέλεις. Γράψαμε συνδρομητὲς τοὺς φίλους σου.
ὅ,τι θέλεις. Γράψαμε τὸ τεῦχος ΑΓΓΕΛΕ ΠΕΡΙΣΤΕ-
Θὰ σοῦ σταλῆ τὸ τεῦχος ΑΓΓΕΛΕ ΠΕΡΙΣΤΕ-
ΡΟΠΟΥΛΕ.

Εὐχαριστοῦμε φίλε ΙΑΚΩΒΕ ΨΑΡΡΕ γιὰ τὴν
προθυμία σου καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σου.
Φίλε ΤΑΠΕΙΝΕ, συμμερίζομε ἀπόλυτα τὶς
ἀντιλήψεις σου καὶ θὰ λάβω τὰ μέτρα ποὺ μοῦ
ὑποδεικνύεις.

Σ' εὐχαριστῶ θερμὰ φίλε ΒΑΣΙΛΑΚΗ ΚΟ·Ι·-
ΤΑΝΙΔΗ γιὰ τὸ τόσο ὄμορφο καὶ εὐγενικό σου
γράμμα ποὺ μὲ κάνει περήφανο γιὰ τὴν ἀφοσίωση
ποὺ ἔχουν οἱ φίλοι μας στὸ «Σπίτι τοῦ Παιδιοῦ».

Δυστυχῶς ΚΩΣΤΑΚΗ ΜΠΑΜΝΙΟ ἡ ἔλλειψη
τοῦ χαρτιοῦ, ποὺ καθὼς ξέρεις εἶναι γενική, ὄχι
μόνο στὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο, δη-
μιουργεῖ πολλὲς δυσχέρειες στὴν ἔκδοσή μας. Αὐ-
τὸς εἶναι ἄλλωστε καὶ ὁ λόγος ποὺ γίνεται ἡ κα-
θυστέρηση. Πήραμε τὴ συνεργασία σου.

Εὐχαριστοῦμε πολὺ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕ ΣΤΕΡΓΙΟΥΛΑ. Δυστυχῶς ὅμως μόνο τὰ ποιήματά σου ἔλαβα ὑπ' ὄψη μου. Τὶς σπαζοκεφαλιὲς ὄχι γιατὶ ἦταν γραμμένες στὸ ἴδιο χαρτὶ καὶ δὲν μποροῦσα νὰ τὶς ξεχωρίσω.

Ἐξηγῶ καὶ σὲ σένα ὅπως καὶ στοὺς ἄλλους φίλους μου, ΚΩΝ. ΜΙΣΣΙΕ, πὼς ἡ ἀργοπορία ὀφείλεται στὴν ἔλλειψη τοῦ χαρτιοῦ.

Οἱ ἀθλητικὲς πληροφορίες σου ΘΑΝΑΣΗ ΜΠΕΜΠΗ ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσες. Τὸ σκίτσο σου ἔχει δύο ἐλλείψεις: Ἤθελε προσεκτικώτερο σχεδίασμα καὶ τὸ μελάνωμά του νὰ εἶναι μὲ σινική.

Θὰ γίνη ἡ ἀλλαγὴ τῆς διεύθυνσής σου ΕΥΡΙΠΙΔΗ ΧΡ. ΣΤΟΓΙΑΝΝΗ.

Ἔχει καλῶς ΠΑΝΑΓ. ΚΑΜΒΥΣΙΔΗ. Εὐχαριστοῦμε.

Πολὺ καλὰ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΕ.

Τὸ καλύτερο εἶναι ΑΛΕΞΑΝΔΡΕ ΣΠΥΡΑΚΗ.

νὰ φτιάνης δικά σου καὶ ὄχι ἀντιγραφές. Αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔστειλες μᾶλλον καλά. Θὰ προτιμοῦσα κάπως λεπτότερες τὶς γραμμές. Πάντως κάποιο δημοσιεύεται σ' αὐτὸ τὸ φύλλο.

Εὐχαριστοῦμε φίλε ΑΘΑΝΑΣΙΕ ΜΠΑΜΠΑΛΗ γιὰ τὶς τόσες σου φροντίδες.

Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λὲς ΧΡΗΣΤΟ ΠΑΝΤΟΥΡΗ; Γίνονται αὐτά; Νὰ μᾶς πληρώνουν γιὰ νὰ βάνουμε τὶς συνεργασίες; Μὰ νὰ μὴν ξανασκεφτῆς τέτοιο πρᾶγμα. Ἁπλῶς: Γράφεις πολλὰ - πολλά. Θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ ἔγραφες λιγότερα καὶ νὰ τὰ ἔχης προσεκτικώτερα γραμμένα. Φέρνω ἕνα παράδειγμα: Γράφεις: «Ἡ πατρίς μας, ἡ Ἑλλάς μας, λόγῳ τῶν καταστροφῶν καὶ τόσων ἄλλων αἰσχροπραξιῶν, τὰ ὁποῖα ἐπροξένησαν μεγάλην καταστροφὴν οἱ συμμορῖται εἰς τὸν λαόν, εὑρίσκεται εἰς ἀνωμαλίας καὶ εἰς οἰκονομικὴν κρίσιν καὶ ἰδίως οἱ ἐπαναπατριζόμενοι, τοὺς ὁποίους ἄλλους ἐκ τοῦ ὑστερήματος, ἄλλους ἐκ τοῦ περισσεύματος πρέπει νὰ βοηθήσωμεν εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως...». Ὅλη ἡ φράση γρονθοκοπεῖται: εἶναι ἀσύντακτη, ἀναπόδοτη, μπερδεμένη. Θέλεις νὰ τὸ δῇς καὶ μόνος σου; Λὲς γιὰ τὶς καταστροφὲς καὶ «αἰσχροπραξίες» — ποῦ τὴν ξετρύπωσες, βρὲ παιδί μου, αὐτὴ τὴ λέξη; — ποὺ καὶ οἱ δύο εἶναι λέξεις γένους θηλυκοῦ — καὶ λὲς «τὰ ὁποῖα», δηλαδὴ τὶς κάνεις οὐδέτερα. Λὲς πὼς οἱ καταστροφὲς ἐπροξένησαν μεγάλην καταστροφήν. Πῶς διάβολο γίνεται αὐτό; Ἡ καταστροφὴ εἶναι ἀποτέλεσμα κάποιας αἰτίας καὶ φυσικὰ δὲν φέρνει καταστροφή. Ἀλλὰ ἐνῶ βάζεις ὑποκείμενο «τὰ ὁποῖα» — τραβᾶς κι' ἕνα δεύτερο ὑποκείμενο τοὺς συμμορῖτες. Ἀπὸ ὅσα μᾶς γράφεις εἴμαστε βέβαιοι πὼς μπορεῖς νὰ γράψης πιὰ καλά. Ἀρκεῖ νὰ γράφης λιγώτερα καὶ νὰ προσέχης τὴ φράση σου. Νὰ προσέχης νὰ εἶναι ἁπλῆ μὲ μικρὲς προτάσεις καὶ σταράτες χωρὶς περικοκλάδες ποὺ σὲ ὁδηγοῦν σὲ φράσεις σὰν ἐκείνη ποὺ σοῦ ἐσημείωσα. Τὸ κάλυμμα θὰ σοῦ σταλῇ.

Ὅπως τὸ πάρης ΝΙΚΟ ΜΠΑΛΑΝΟ. Ὅλα τὰ πράμματα εἶναι σχετικά. Βρίσκεις πὼς μερικὰ ψευδώνυμα δὲν στέκουν καὶ μοῦ φέρνεις σὰν παράδειγμα τὸ «Γύφτικο σκεπάρνι». Καὶ ὅμως δὲν μοῦ φαίνεται σ' αὐτὸ τοὐλάχιστο νὰ ἔχης δίκηο. Καθὼς ξέρεις τὸ «Γύφτικο σκεπάρνι» εἶναι συμβολικὸ ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία «Καμαρώνει σὰν τὸ γύφτικο σκεπάρνι». Πάντως ἡ ἄποψή σου εἶναι συζητήσιμη. Πῆρα καὶ τὴ συνεργασία σου.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΚΑΝΕΛΛΑΚΗ: Ἐγκρίθηκε μὲ προσθήκη γιατὶ κάποια ἄλλη σὲ πρόλαβε. Ἂν ἔχης ἀντίρρηση γράψε μου νὰ κάμω διόρθωση.

Ἔδωσα σχετικὲς ἐντολὲς Α. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΕ.

Ἐξηγήσαμε φίλε ΦΩΤ. ΚΟΜΠΟΡΟΖΟ ὅτι ἡ καθυστέρηση ὀφείλεται στὴν ἔλλειψη τοῦ χαρτιοῦ. Κάμαμε τὴν ἀλλαγὴ στὴ διεύθυνσή σου.

Ἔδωσα ἐντολὴ ΜΑΡΙΑ ΧΑΡΙΣΗ. Εὐχαριστῶ.

Καὶ γιὰ σένα, ΚΥΡΙΑΚΟ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΕ.

Εὐχαριστοῦμε θερμὰ ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΑΛΑΦΑΤΗ.

Ἐν τάξει ΙΩΑΝΝΗ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ. Ἐγίνηκαν ὅλα καὶ περιμένουμε.

Ἔδωσα σχετικὴ ἐντολὴ ΕΥΑΓΓΕΛΕ ΚΑΤΣΑΝΑ.

Μά, ἀγαπητέ μου φίλε ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΓΕΡΟΠΑΠΑ, ἔχω κουραστῆ νὰ ἐπαναλαμβάνω διαρκῶς πὼς δὲν μποροῦν νὰ δημοσιευτοῦν σκίτσα φτιασμένα μὲ μολύβι. Εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα.

Ἐλάβαμε. Εὐχαριστοῦμε ΗΛ. ΣΠ. ΚΟΝΤΟΥ.

Ἐξηγήσαμε ποῦ ὀφείλεται ἡ καθυστέρηση ΧΡ. ΑΡΑΜΠΑΤΖΗ.

Δὲν εἶναι καλὸ τὸ σκίτσο σου ΧΑΡΑΛ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ. Δὲν ἔχει ἐκεῖνο ποὺ λέμε προοπτική. Γιὰ πρόσεξε. Φτιάνεις ἕνα τραπέζι κι' ἔπειτα σχεδιάζεις ἕνα διπλάσιο σὲ ὄγκο χελιδόνι. Πῶς γίνεται αὐτό; Κάθε εἰκόνα πρέπει νὰ ἔχη τὶς ἀναλογίες της.

Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς νέες συνδρομήτριες. ΜΑΛΑΜΑ Ι. ΔΡΙΝΗ.

Εὐχαριστοῦμε ΔΙΟΝΥΣΙΕ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΕ. Περιμένουμε τὰ χρήματα.

Εὐχαριστοῦμε ΔΙΟΝΥΣΙΕ ΤΡΙΤΣΗ. Τὸ σκίτσο καλό.

Ἐπήραμε καὶ τὴν ἄλλη ἐπιστολή σου καὶ κάμαμε τὶς σχετικὲς ἐνέργειες ΕΜΜ. ΑΛ. ΛΙΑΝΟΥΔΑΚΗ.

Ἔχει καλῶς ΙΩΑΝΝΗ ΒΟΥΡΑΚΗ.

ΣΩΤΗΡΗ ΚΑΡΛΗ: Εὐχαριστοῦμε γιὰ τοὺς νέους συνδρομητές.

Ἔδωσα ἐντολὴ ΜΗΝΑ ΛΕΒΗ νὰ σοῦ στέλουν τὰ τεύχη.

Εὐχαριστοῦμε ΙΩΑΝΝΗ ΓΚΙΩΝΗ, ΓΕΩΡΓΙΕ ΔΗΜ. ΚΑΡΑΜΠΟΓΙΑ.

Ὁ Ἰούλιος Βέρν, ΚΩΣΤΑΚΗ Π. ΘΕΟΔΩΡΟΥ (Πουρνὰ - Κονίτσης) ἐμφανίζει μὲ ὑπερφυσικὴ δύναμη τὸ Πλοίαρχο Νέμο. Ὑποτίθεται πὼς εἶχε προβλέψει τὴν ἀρρώστεια του καὶ προτοῦ πέση γιὰ καλὰ εἶχε ὅλην τὴν εὐχέρεια νὰ τοποθετήση τὰ σύρματα.

Εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλα, φίλε ΓΙΩΡΓΟ ΔΙΟΝ. ΚΟΥΒΕΛΑ.

Θὰ σὲ γράφουμε συνδρομητὴ ΔΙΟΝΥΣΙΕ ΚΟΝΔΥΛΗ. Εὐχομαι ὁ Θεὸς νὰ δώση ἕνα τέρμα στὶς δοκιμασίες τῆς οἰκογενείας σας.

Σ' εὐχαριστοῦμε ΧΡ. ΚΙΡΚΙΝΤΑΝΟ.

Μᾶς συγκινεῖ τὸ τόσο ἐνδιαφέρον σου Ν. ΜΥΛΩΝΟΠΟΥΛΕ. Θὰ σοῦ ἀπαντήσουμε σὲ ὅσα μᾶς ρωτᾶς.

Δὲν ἔχω ἀντίρρηση ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΣΙΟΣΙΟΠΟΥΛΕ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχω τὴ συγκατάθεση τοῦ φίλου μας ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ.

Θὰ σοῦ σταλοῦν ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ὡραία εἰκόνα.

Καὶ σὲ σένα ΠΑΡΕΣΣΑ ΑΚΡΙΤΙΔΟΥ.

Ἐν τάξει, ΣΥΜ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΕ.

Ἐλάβαμε. Εὐχαριστοῦμε φίλε ΒΑΣΙΛΑΚΗ (Χῖο).

Ἐλάβαμε τὸ εὐγενικό σου γράμμα φίλε Γ. ΜΠΟΥΤΣΗ, καθὼς τα σκίτσα κλπ.

Εὐχαριστοῦμε ΑΝΤ. Γ. ΤΣΑΓΛΙΩΤΗ.

Ἐκάμαμε τὴν διόρθωση ΓΕΩΡΓΙΕ ΠΕΡΛΙΓΚΑ.

Εὐχαριστοῦμε ΠΑΝΟ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΕ. Ἡ καθυστέρηση, οπως ἐγράψαμε, ὀφείλεται στὴν ἔλλειψη χαρτιοῦ.

Ἐγίνηκε ἡ διόρθωση ΓΙΩΡΓΟ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ καὶ ΚΩΝ. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ.

Εὐχαριστοῦμε θερμὰ ΓΕΩΡΓΙΕ ΣΤΕΦΑΝΑΚΗ.

Πήραμε τὶς συνεργασίες τῶν φίλων μας: Δροσοπηγῆς, Αὐγερινοῦ, Ἀετιδέα, Νικολάου Δ. Ἡμμέλου, Δημ. Δημοσθένη, Ἀντωνίου Παντελῆ, Χρ. Παντούρη, Ἀθηνᾶς Πατινοπούλου, Θωμᾶ Γογάλη, Βασιλικῆς Μπενοπούλου, Σωτηρίας Ν. Κακάνη, Ἑλένης Γακμάκη, Ἰωάννη Γρ. Ἠλιάσκου, Ἀλ. Μακρουλάκη, Διον. Δημ. Μαρκοπούλου, Γρηγορίου Τσιλιμάγκου, Γεωργίου Κούβελα, Ν. Μαρκαναστασάκη, Πιτσιρδονιοῦ, Γουλιέλμου Τέλλου, Κωνστ. Γεωργ. Ντέμπου.

Πήραμε τὶς σπαζοκεφαλιὲς τῶν φίλων μας: Δροσοπηγης καὶ Διγενῆ Ἀκρίτα, Ἀετιδέα, Νικ. Ἀλεξίου, Ἀντωνίου Πατέλη, Χρ. Παντούρη, Ἐμμ. Σχινᾶ (Εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὰ καλά σου λόγια). Γεωργίου Μυτούδη (πολλὰ εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ὄμορφο γράμμα του). Βασιλ. Χρ. Μάδη, Ἰωάννη Ἠλιάσκου, Ἀλ. Μακρυλάκη, Χαρ. Μιχαηλίδη Διον. Δημ. Μαρκοπούλου, Μάκη Μαγριπλῆ, Γεωργίου Κούβελα, Γεωργίου Τσιουκανάρα, Δημητρίου Κουτσομήτρου, Δ. Β. Θεοδωροπούλου, Ἰωάννη Β. Καραγιάννη.

Μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ ἀγαπητὲ ΠΑΥΣΑΝΙΑ ΜΥΛΩΝΑ πληροφορηθήκαμε μὲ τὸ γράμμα σου πὼς οἱ ἀναγνῶσται μας ἱδρύσατε τὸ Σύλλογο «Πρόοδος». Σᾶς εὐχόμαστε κάθε ἐπιτυχία. Καὶ μὲ χαρά μας μαθαίνουμε τοὺς τόσο ὡραίους σκοποὺς σας, μεταξὺ τῶν ὁποίων πρῶτος καὶ καλλίτερος ἡ ἀποξήρανση τῆς λίμνης τοῦ χωριοῦ σας. Εἶναι περιττὸ νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι γιὰ τὴν ἀποξήρανση θὰ πρέπει νὰ ζητήσετε τὴν ἄδεια τῶν Ἀρχῶν τοῦ χωριοῦ σας. Πάντως σᾶς δίνουμε τὴν εὐχή μας μὲ ὅλη μας τὴν καρδιὰ καὶ ἐγκρίνουμε καὶ τυπικὰ τὸ Σύλλογό σας.

Εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλα φίλτατε ΚΟΥΤΣΟΜΗΤΡΟΠΟΥΛΕ. Δημοσιεύεται ἡ ἀγγελία ἀλλὰ σὲ χρεώνουμε μὲ 2000 δραχ. ἀκόμη.

Ἂς βροῦμε λοιπὸν μαζῆ τὸ Πάσχα τοῦ 1957, ἀγαπητέ μου φίλε ΗΡΑΚΛΗ ΘΕΟΔΟΣΙΔΗ. Διαιροῦμε λοιπὸν τὸ 1957 μὲ τὸ 19 καὶ ἔχουμε 103 καὶ ὑπόλοιπο 0. — Μηδὲν λοιπὸν ὁ χρυσὸς ἀριθμός. Τὸ χρυσὸ ἀριθμὸ τὸν πολλαπλασιάζουμε X 11=0. Τὸ 0 λοιπὸν τὸ ἀφαιροῦμε ἀπὸ τὸ 7 ἀφοῦ στὸ 7 προσθέσουμε τόσα 30 ὥστε ἡ ἀφαίρεση νὰ μᾶς δίνη ὑπόλοιπο μεγαλείτερο ἀπὸ 21 καὶ μικρότερο ἀπὸ 51 7+30=37—0=37. Τὸ 37 λοιπὸν εἶναι ὁ δείχτης τοῦ Πάσχα. Σημείωσε λοιπόν: Χρυσὸς ἀριθμὸς 0. Δείχτης 37. Παίρνουμε ξανὰ τὸ 1957 καὶ κρατᾶμε τὸ 57. Τὸ διαιροῦμε διὰ 4 καὶ βρίσκουμε ἀκέραιο πηλῖκο 14. Στὸ 57 προσθέτουμε τὸ 14 καὶ βρίσκουμε 71. Τὸ 71 διαιροῦμε διὰ τοῦ 7 καὶ βρίσκουμε πηλῖκο 10 καὶ ὑπόλοιπο 1. Ἀπὸ τὶς ἑκατοντάδες τοῦ χρόνου 19 ἀφαιροῦμε τὸ 1 καὶ ἔχουμε 18. Στὸ 18 λοιπὸν προσθέτουμε τόσα 7 ὥστε νὰ βροῦμε τὸ δείχτη ἢ ἀριθμὸ μεγαλείτερο ἀπὸ δείχτη. 18+7=25+7=32+7=39. Στὸ 39 προσθέτουμε 13=52 καὶ ἀπὸ τὸ ἄθροισμα αὐτὸ θὰ ἀφαιρέσουμε τὸ 31=21. Τὸ Πάσχα λοιπὸν τοῦ 1957 εἶναι 21 Ἀπριλίου. Γιατί σὲ μπέρδεψε λοιπὸν τὸ μηδὲν ὡς ὑπόλοιπον. Μήπως καὶ τὸ 0 δὲν εἶναι ἀριθμός; Πήραμε καὶ τὴν σπαζοκεφαλιά σου.

Ἐκάμαμε τὴ διόρθωση ἀγαπητέ μου ΙΩΑΝΝΗ ΚΑΡΑΒΙΔΑ. Γιὰ τὴν ἀντιγραφὴ ἂς τὰ ἀφήσουμε. Τῆς τὰ εἴπαμε τῆς «ἀντιγραφέως» τόσες φορὲς ὥστε ἀρκετὰ τιμωρήθηκε.

Θὰ σοῦ στέλλονται τὰ τεύχη, φίλε Ε. ΠΛΟΥΜΙΔΗ. Σὲ εὐχαριστοῦμε θερμά.

Ἡ ἔλλειψη τοῦ χαρτιοῦ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟ ΑΓΟΡΙ εἶναι ἡ μόνη αἰτία τῆς καθυστέρησης. Πήραμε τὶς συνεργασίες σου.

ΓΙΩΡΓΟ ΚΑΛΟΥΔΗ: Τὸ 25 ἔχει ἐξαντληθῆ.

Ὄχι, πρὸς Θεοῦ, ὄχι ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ Ι. ΒΑΡΒΑΡΕΣΣΟ. Ἡ δημοσίευση τῶν συνεργασιῶν δὲν ἔχει καμμιὰ ἀπολύτως σχέση μὲ τὴν πληρωμὴ ἢ ὄχι τῆς συνδρομῆς. Ἡ δημοσίευση ἐξαρτᾶται μόνο ἀπὸ τὸ ἂν εἶναι ἢ ὄχι καλὴ ἡ συνεργασία καὶ ἀπὸ τὸ χῶρο ποὺ διαθέτουμε. Τὰ δικά σου βρίσκονται στὴν Ἐπιτροπή. Εἴμαστε εὐτυχεῖς ποὺ σοῦ ἄρεσε τόσο ὁ τρόπος ποὺ σοῦ ἐπιτρέπει νὰ βρῇς πότε γιορτάζεται τὸ Πάσχα.

Πήραμε ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΜΑΝΔΡΙΑΝΑΚΗ τὶς 15.000 δραχμές. Τὰ φύλλα σου ἐστάλησαν.

Σοῦ ἐστάλησαν τὰ φύλλα Κ. ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΕ.

Εὐχαριστοῦμε ΝΙΚΟ ΚΑΛΔΗ τοῦ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ γιὰ τὴν ἐγγραφὴ τῶν νέων συνδρομητῶν.

Χαρήκαμε πολὺ ΙΩΑΝΝΗ ΑΓΓΕΛΑΡΗ. Θὰ σοῦ γράψουμε ἰδιαιτέρως.

Γίνηκε ἡ ἀλλαγὴ τῆς διεύθυνσής σου ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ ΒΛΑΧΟ.

Σ' εὐχαριστοῦμε φίλε ΕΜΜ. ΑΝΤ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ γιὰ τὴν ἐγγραφὴ τῶν νέων συνδρομητῶν. Εἶσαι ἕνας καλὸς φίλος. Ἡ συνεργασία σου παραπέμφθηκε στὴν Ἐπιτροπὴ Κρίσεως.

Θὰ γίνη ἡ ἀλλαγὴ τῶν διευθύνσεων ΓΙΩΡΓΟ ΓΚΑΝΑΤΣΑ. Εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ ὅλα.

Πολὺ μᾶς ἱκανοποίησε τὸ γράμμα σου, ἀγαπητὲ καὶ παλιὲ φίλε ΣΑΡΑΝΤΟ Μ. ΤΖΑΜΑΛΙΚΑ (Κυπαρισσία).

Ἡ ἐπιστολή σου διαβιβάστηκε στὸ Λογιστήριο, φίλε ΓΙΩΡΓΟ ΧΑΡΜΑΝΤΑ, ἀπὸ τὸν προϊστάμενο τοῦ ὁποίου θὰ πάρης τὴ σχετικὴ ἀπάντηση.

Καὶ ἡ δική σου ἐπιστολὴ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΜΑΘΙΟΥΔΑΚΗ, διαβιβάστηκε στὸ Λογιστήριο γιὰ νὰ κανονίση τὰ ζητήματα. Θὰ σοῦ γράψουμε.

Ἐπήραμε τὶς 71.000 δραχ., φίλε ΠΑΥΛΟ ΣΤΕΡΓΙΟΠΟΥΛΕ. Εὐχαριστοῦμε. Τὸ γράμμα σο[υ] διαβιβάστηκε στὸ Λογιστήριο.

Εὐχαριστοῦμε ΝΙΚΟ ΜΥΛΩΝΟΠΟΥΛΕ. Θ[ὰ] σοῦ γράψουμε ἰδιαιτέρως.

Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σου ΓΙΩΡΓΟ ΕΜΜ. ΚΟΣΜΑΔΑΚΙ.

Διαβιβάστηκε τὸ γράμμα σου, ΓΙΩΡΓΟ ΔΡΑΚΟΥΛΗ, στὸ Λογιστήριό μας γιὰ νὰ κάμη τὶ[ς] μεταβολές. Εὐχαριστῶ γιὰ τοὺς νέους συνδρομητές.

Μᾶς γράφεις, φίλε ΒΑΣΙΛΑΚΗ ΕΥΑΓΓ[Ε]ΡΟΥΣΣΑΚΗ (Κάρπαθο): «Μεγάλη χαρὰ μὲ κ[α]ταλαμβάνει βλέποντας τὰς προόδους σου αἱ ὁποῖ[αι] ὅλο καὶ αὐξάνουν. Καὶ ὅπως αἱ πρόοδοί σου α[ὐ]ξάνουν ἔτσι καὶ οἱ φίλοι σου ὅλο καὶ περισσότ[ε]ροι γίνονται. Δὲν ὑπάρχει πόλις ἢ χωριὸ στὸ [ὁ]ποῖον νὰ μὴν ἔχης φίλους. Ὅλοι σὲ γνώρισαν κ[αὶ] σὲ ἀγαποῦν». Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σ[ου] αὐτὰ λόγια ποὺ μᾶς πλημμυρίζουν ἀπὸ ἱκαν[ο]ποίηση καὶ χαρά.

Ναί, ΜΑΡΙΑ ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ. Ἀλλ[ὰ] σὲ χρεώνουμε 2000 γιὰ τὸ νέο ψευδώνυμο κ[αὶ] 1500 γιὰ τὴν ἀγγελία.

Ἀπὸ τὴν Πόμπιαν ἐπήραμε σπαζοκεφ[α]λιὲς τῆς ὁποίας τὸ πρῶτο φωνηεντόλειπο εἶναι [τὸ] «καλὰ κόποις κτῶνται». Δὲν φέρνουν καμμιὰ ὑπ[ο]γραφή. Παρακαλεῖται ὁ ἀποστολέας νὰ τὰ ξαν[α]στείλη μὲ τὴν ὑπογραφή του.

Θὰ ἀλλαγῆ ἡ διεύθυνσή σου ΑΠΟΣΤΟΛ[Ε] ΠΛΑΚΩΤΗ.

Σοῦ ἐστάλησαν τὰ τεύχη ΧΡ. ΚΩΝ. ΚΡΙΤΙΚΕ.

Τὰ πῆρα ὅλα ΝΙΚΟ ΣΑΛΟΝΙΚΙΕ. Εὐχαριστῶ.

Εὐχαριστοῦμε πολὺ ΝΙΚΟΛΑΕ ΚΥΡΙΑΚΑΚΙ.

Ἐν τάξει ΕΥΘ. ΔΗΜ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛ[Ε]. Εὐχαριστοῦμε θερμά.

Καὶ σένα σὲ εὐχαριστοῦμε θερμότατα ἀγαπητὲ ΚΩΝ. Ι. ΤΣΟΥΚΑΛΗ γιὰ τὸ τόσο ἐνδιαφ[έ]ρον σου.

Ἔδωσα ἐντολὴ στὴν Διεκπεραίωση, ΕΥΑΓΓ[Ε]ΛΕ ΣΤΕΦΑΝΗ.

Σὲ εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ ὅλα ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟ ΑΓΟΡΙ.

Ἔγινε ἡ διόρθωση κ. ΝΙΚΟ Α. ΚΟΡΜΠΕΤ[Η].

Πολὺ μᾶς συγκίνησε τὸ τόσο ὡραῖο γράμ[μα] σου ΧΡ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΕΥΡΥΑΝΙΔΗ.

Εὐχαριστοῦμε, ΓΙΩΡΓΟ Φ. ΚΟΛΟΒΕ. Σ[υν]δρομητὴ σὲ γράψαμε.

Ἐγίνηκε ἡ διόρθωση τοῦ ὀνόματός σου Β[Α]ΣΙΛΑΚΗ ΣΚΟΥΞΗ. Ἀλλὰ μὲ τὴν εὐκαιρία α[ὐτὴ] λέμε καὶ σὲ σένα καὶ σ' ὅλους τοὺς φίλους μα[ς]: Καθαρογράφετε τὰ ὀνόματά σας. Τὸ 25 ἔ[χει] ἐξαντληθῆ.

Σ' εὐχαριστοῦμε πολὺ ΝΕΡΑΙΔΟΠΑΙΔ[Ο] γιὰ τὴν τόσο ὡραία ἐπιστολή σου. Δὲν μπορ[...]

νὰ φαντασθῆς πόση εἶναι ἡ ἱκανοποίησή μας ὅταν παίρνουμε τόσο ἐνθουσιώδεις ἐπιστολὲς σὰν τὴ δική σου.

Ἔδωσα αὐστηρὴ ἐντολὴ στὴ Διεκπεραίωση, ἀγαπητὲ ΓΙΩΡΓΟ ΔΗΜ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΕ. Πήραμε τὶς σπαζοκεφαλιές σου.

Γίνηκαν οἱ ἀλλαγὲς ΓΙΩΡΓΟ ΠΛΑΤΑΡΗ καὶ ΚΩΝ)ΤΙΝΕ ΠΑΦΗ.

Θὰ σοῦ σταλῆ τὸ τεῦχος, ΜΙΜΗ Κ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ.

Βέβαια μπορεῖς, ΚΩΣΤΑΚΗ ΜΠΑΜΝΙΟ. Τὸ ζήτημα εἶναι αὐτὰ ποὺ θὰ μᾶς στέλνης νὰ εἶναι καλά, σύντομα καὶ ἄρτια. Τώρα ἂν γραφῆ σὲ 100 ἢ 200 λέξεις δὲν ἔχει πολλὴ σημασία.

Τὸ σχεδίασμά σου ἸΑΣΩΝΑ ΔΡΑΓΑΤΙΔΗ δὲν εἶναι καθόλου καλό. Ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῆ. Ἂν θέλετε νὰ δημοσιεύωνται, φροντίζετε νὰ τὰ σχεδιάζετε ὄχι πρόχειρα ἀλλὰ μὲ σινικὴ μελάνη καὶ καλλιτεχνικά. Γιὰ νὰ χρησιμοποιῆς ψευδώνυμο ὀφείλεις νὰ τὸ ἐγκρίνης. Τὶς ἀγγελίες σου φυσικὰ τὶς δημοσιεύω μὲ τὸ ψευδώνυμο ποὺ λές, σὲ χρεώνω ὅμως μὲ 2000 δραχμές. Τὶς σκάλες σου δὲν τὶς ἔλαβα ὑπ' ὄψη γιατὶ ἦταν γραμμένες στὸ ἴδιο χαρτὶ μὲ τὶς ἀγγελίες.

Σ' εὐχαριστῶ θερμὰ ΕΥΑΓΓΕΛΕ ΧΑΝΙΩΤΑΚΗ γιὰ τὴν ἐγγραφὴ τοῦ νέου συνδρομητοῦ.

Ἂν ἐγκριθοῦν ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴ θὰ δημοσιευθοῦν οἱ συνεργασίες σου ΑΝΤΩΝΗ Ν. ΜΩΡΑΊΤΗ.

Θὰ γίνῃ ἡ διόρθωση ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΧΑΤΖΗ. Σᾶς εἶπα τόσες φορές: Τὸ ὅτι ἕνα στσυρόλεξο ἐγκρίνεται, δὲν σημαίνει ὅτι καὶ θὰ μπῆ. Γιατὶ χρειαζόμαστε 24 - 30 τὸ χρόνο καὶ ἐγκρίνονται 200 καὶ πλέον.

Πολὺ καλὸ τὸ σκίτσο σου ΝΙΚ. ΠΕΡΔΙΚΑΡΗ (Κόμη).

Πολὺ καλὸ κι' εὐγενικὸ τὸ γράμμα σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ γι' αὐτὸ ἀγαπητέ μου φίλε ΕΜΜ. ΑΛ. ΛΙΑΝΟΥΔΑΚΗ.

Σὲ γράψαμε συνδρομήτρια ΜΑΡΙΚΑ Α. ΚΑΡΤΑΚΗ καὶ νὰ εὐχαριστήσης τὸν καλό σου πατέρα γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον του.

Ὄχι, ΑΝΤΩΝΑΚΗ Π. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΕ. Δὲν εἶναι ὁ ὑπεύθυνος τῆς συντάξεως τοῦ περιοδικοῦ μας ὁ Δήμαρχος Γλυφάδας. Ὁ κ. Ἄγγελος Μεταξᾶς τοῦ περιοδικοῦ ἀσχολούμενος ἀποκλειστικὰ μὲ τὴ δημοσιογραφία δὲν πολιτεύεται.

Πρῶτα - πρῶτα, ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΓΚΑΛΦΑ σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλά σου λόγια ποὺ δείχνουν ὅτι εἶσαι ἕνας καλὸς καὶ εὐγενικὸς νέος. Τὰ λάθη διωρθώθηκαν. Ἀλλὰ προσέχετε. Καθαρογράφετε τὰ ὀνόματά σας καὶ στὶς ἐπιταγὲς γράφετέ μου καθαρὰ γιὰ τί μοῦ στέλνετε τὰ χρήματα.

Εὐχαριστοῦμε, φίλε Π. ΓΕΡΟΠΑΠΑ. Ἡ καθυστέρηση ὀφείλεται στὴν ἔλλειψη χαρτιοῦ.

ΓΑΤΕ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ: Σὲ χρεώνουμε γιὰ τὶς ἀγγελίες μὲ 1500 δραχμές. Στὸ φάκελλο ὑπῆρχαν μόνον 2000.

Θὰ γίνῃ ἡ ἀλλαγὴ τῆς διευθύνσεώς σου, ἸΩΑΝΝΗ ΟΥΖΟΥΝΣΤΕΦΑΝΗ.

Ἔδωσα ἐντολὴ ΚΩΝ. ΓΕΩΡΓΑΤΟ στὴ Διεκπεραίωση.

Εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ ὅλα ΓΙΩΡΓΟ ΑΓΓΕΛΑΚΗ. Εἶσαι ἕνας καλὸς καὶ σπουδαῖος φίλος.

Σὲ γράψαμε συνδρομητὴ ΜΙΧΑΛΑΚΗ ΠΑΣΧΟ καὶ σ' εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὸ τόσο ὡραῖο σου γράμμα.

Ἐν τάξει, ΑΣΗΜΑΚΗ ΣΑΡΑΝΤΗ. Εὐχαριστοῦμε.

Σ' εὐχαριστοῦμε πολὺ ΘΑΝΑΣΗ ΜΠΕΜΠΗ γιὰ τὴν ἐγγραφὴ τοῦ νέου συνδρομητὴ καὶ γενικὰ γιὰ τὸ τόσο σου ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ περιοδικό μας.

Θὰ σοῦ ἀπαντήση ΒΛΑΣΙΕ ΙΩΑΝΝΟΥ ὁ Μπάρμπα - Μῆτρος.

Ἐν τάξει, ΝΙΚΟ ΚΟΝΤΟΝΗ. Ἀλλὰ τί φταῖμε ἐμεῖς ἂν ὅπως κακόγραφες τὴν ἄλλη φορὰ τὸ ὄνομά σου τὸ διαβάσαμε ΚΟΥΤΣΗΣ; Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ νέα συνδρομήτρια ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΚΟΝΤΟΡΡΑΣΗ.

Πολὺ καλὴ ἡ ἰδέα σου ΣΤΡΑΤΗ Ν. ΜΙΣΓΙΡΗ. Καί, πρῶτα ὁ Θεός, θὰ τὰ θέσουμε σὲ ἐφαρμογὴ μὲ τὴν ἔναρξη τοῦ νέου σχολικοῦ χρόνου.

Τὰ σκίτσα σου, ἀγαπητὲ ΔΗΜΗΤΡΗ ΤΣΙΓΚΑΛΕ (Ἄθυτο), δείχνουν ἐξυπνάδα ἀλλὰ δὲν εἶναι δημοσιεύσιμα. Πρῶτα - πρῶτα δὲ γιατὶ εἶναι φτιασμένα μὲ ἀκατάλληλη μελάνη.

Θὰ σοῦ σταλοῦν τὰ τεύχη, ἀγαπητὴ ΒΕΑΤΡΙΚΗ ΡΕΝΤΖΕΠΕΡΗ.

Πήραμε τὶς σπαζοκεφαλιὲς τῶν φίλων μας: Σωτηρίου Β. Φασούλη, Δημ. Παπαζέτη καὶ Νίκου Γιαννούλη, Στυλιανοῦ Καρπούζη, Θρ. Δούκα, Ἀγ. Παπαοικονόμου, Στ. Σακκιάδη, Στέλλιου Κυριακίδη, Ρομπὲν τῶν Δασῶν, Ἀντ. Γεωργίου Τσαχλιώτη (τὸν εὐχαριστοῦμε γιὰ τοὺς συνδρομητές), Παύλου Κ. Τσούτσα, Ἀντ. Ρεκαλίδη, Τρ. Θεοχαρίδη, Ἐμμ. Ι. Σχινᾶ, Ἀθ. Μπουμπουτίνη, Ἀντ. Πατέλη, Ἀνδρέα Θεοδωρίδη, Παναγιώτη Μπουσουνῆ, Παν. Μουτζουρέλη, Χρήστου Σαμανίδη, Ντολορές, Μιχαὴλ Μαγριπλῆ, Χρήστου Παντούρη, Ε. Χατζηπαυλίδη, Ἠλ. Ζερβούλη (περιμένουμε τὴν ἐκπλήρωση τῶν ὑποσχέσεών του).

Γράψαμε συνδρομητὲς τοὺς φίλους σας Διονύσιο Χαλιπλῆ, Ἰωάννη Σφηναρολάκη (τὸν εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά του λόγια), Δημ. Χαματζῆ, Γεώργιον Χριστάκην καὶ Θωμᾶν Ριζάβαν (τὸν εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλά του λόγια καὶ τὴν τόσο ὡραία ἐπιστολή του), Θεοδ. Ν. Παπαδόπουλον (θερμὰ εὐχαριστῶ), Φάνη Κουμουρᾶ' Ἰωάννην Σταθόπουλον.

Πήραμε τὶς συνεργασίες τοῦ Φτερωτοῦ Καβαλλάρη, Δημητρίου Παπαζήση, Νίκου Γιαννούλη, Κων. Γ. Ντέμπου, Στυλ. Καρπούζη, Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους, Ἀντ. Γεωργίου Τσαγλιώτη, Τριανταφύλλου Θεοχαρίδη, Γεωργίου Χαλιαμπάλια, Γεωργίου Παλιοτζίκα, Ἀντώνη Πατέλη, Βασιλείου Γεωργοπούλου (πήραμε καὶ τὸ σκίτσο του ἀκατάλληλο ὅμως μὲ τὴ μελάνη ποὺ εἶναι σχεδιασμένο), Δροσοπηγῆς Λέκκα Κομνηνοῦ, Προδρόμου Κακλαμανίδη, Ἀνδρέα Σάββα Θεοδωρίδη (τοῦ γράψαμε καὶ ἰδιαιτέρως), Δ. Μαρκοπούλου, Χαρ. Ε. Δράκου, Παναγιώτη Μπουσούνη καὶ Παν. Μουντζούρη, Νίκου Μπαλάνου, Δημ. Σύρου, Πέτρου Ἀμάραντου, Παναγιώτη Παναγιωτόπουλου (γίνηκε ἀλλαγὴ διεύθυνσης).

Εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλα ΑΡΙΑΔΝΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ.

Ἀπάντησα σ' ὅλες τὶς ἐπιστολὲς ποὺ πῆρα μέχρι τῆς 10 Ἰουνίου.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Στὸ «Σπίτι τοῦ Παιδιοῦ» τοῦ χωριοῦ Εὔζωνες στὸ Κιλκίς, τὰ παιδιὰ διαβάζουν τὸ ἀγαπημένο τους περιοδικὸ ποὺ μόλις ἔφτασε.

Ἡ στήλη τῶν Συλλόγων

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΣΥΛΛΟΓΟΥ Η «ΠΡΟΟΔΟΣ»

Ἱδρύθηκε στὴν Ἄθυτο Κασσάνδρας σύλλογος μὲ τὸν τίτλο ἡ «Πρόοδος». Δεχόμαστε μέλη ἀπὸ ὅλα τα μέρη της Ἑλλάδας. Στὸ σύλλογο δεχόμαστε καὶ κοριτσια. Ἐπίσης γίνονται δεκτοὶ καὶ ἐκεῖνοι που δὲν ἔχουν ψευδώνυμο.

Ὅποιος θέλει νὰ γίνῃ μέλος τοῦ συλλόγου πρέπει νὰ ἀναφέρῃ τὸ ὀνοματεπώνυμό του καὶ τὴ διεύθυνσή του μέσω τοῦ περιοδικοῦ μὲ ἀγγελία ἢ καὶ ἐπιστολη στὸν ἴδιο τὸ σύλλογο. Οἱ ἐπιστολὲς νὰ στέλνωνται στὴν ἑξῆς διεύθυνση: Παυσανίαν Μυλωνᾶν, Ἄθυτον Κασσάνδρας Χαλκιδικῆς.

Σύλλογος «Πρόοδος»

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΚΙΤΣΟΥ ΠΕΝΝΟΜΑΧΟΥ

Προκηρύσσουμε διαγωνισμὸ «Σκίτσου πεννομάχου». Καθένας μπορεῖ νὰ στείλῃ... συνάδελφό του ἢ ὅπως τὸν βλέπει ἢ σατυρίζοντάς τον. Περιμένουμε ἀπ' ὅλους. Προθεσμία δίμηνη. Βραβεῖα στοὺς νικητές.

Καλλιτεχνικὸ Τμῆμα
Συλλόγου «Πρωτοπόροι»

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΠΟΥ ΘΑΡΘΟΥΝ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ὅλοι οἱ ἀναγνῶστες ποὺ θἄρθουν τὸ καλοκαίρι στὴν Ἀθήνα καὶ θἄθελαν νὰ γνωρίσουν Ἀθηναίους πεννομάχους, μποροῦν νἄρχωνται κάθε Τετάρτη στὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ μας ἀπ' τὶς 5.30' μέχρι τὶς 7 τὸ ἀπόγευμα. Ἐπίσης, ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι πεννομάχοι μποροῦν νἄρχωνται τὴν ἴδια μέρα καὶ ὥρα.

Σύλλογος «Πρωτοπόροι»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΔΑΔΕΣ»

Πρὸς τοὺς ἀναγνῶστες τοῦ «Σ.τ.Π.»

Ἀγαπητοὶ φίλοι! Στὸ 31ον φύλλο τοῦ «Σ.τ.Π.» εἴχαμε προκηρύξει τὸν Α΄ φιλολογικό μας διαγωνισμὸ πεζοῦ - ποιήματος. Ἡ προθεσμία ἔληξε. Δὲν δίνουμε καμμιὰ ἀπολύτως παράταση! Ὁ σύλλογός μας εἶναι Χριστιανικὸς καὶ οἱ Χριστιανοὶ εἶναι εἰλικρινεῖς. Γι' αὐτὸ σᾶς λέμε τὰ ἑξῆς: Μόνο δύο ἔστειλαν συμμετοχὲς καὶ τοὺς εὐχαριστοῦμε ΘΕΡΜΑ! Καὶ οἱ δύο ὅμως ἦταν ἀντικανονικές (Ἔστειλαν μόνο πεζό). Πάντως βραβεύουμε τὴ μία ἂν καὶ — χωρὶς νὰ θέλουμε νὰ προσβάλουμε τοὺς φίλους μας — δὲν ἀξίζει γιὰ βραβεῖο! Εἴμεθα πάμφτωχοι καὶ — γιατὶ νὰ μὴ τὸ ὁμολογήσουμε — χρεωμένοι! Παρ' ὅλα αὐτὰ ἀπὸ τὶς δύο συμμετοχὲς βραβεύουμε μία! Δὲν εἴμαστε θυμωμένοι μαζύ σας, ἀλλὰ πικραμένοι! Ἀπὸ τὶς χιλιάδες ἀναγνωστῶν, δὲν βρέθηκαν 10 παιδιὰ νὰ στείλουν συμμετοχή; Δὲν ζητᾶμε, δὲν ἐκλιπαροῦμε συμμετοχές. Ὄχι! Μᾶς πληγώνει μόνο τὸ ὅτι δὲν μᾶς δείξατε ἐμπιστοσύνη! Πάντως εὐχαριστοῦμε ὁλόθερμα ἐκείνους ποὺ ἔστειλαν!

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α΄ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ «ΔΑΔΩΝ»

1ον βραβεῖον: Παναγ. Μεϊδάνης, μαθητὴς Γυμνασίου Θηβῶν. Βραβεύεται μὲ τὸ διήγημα «Λάκης Λαβέρης» ἀξίας 12.000 δραχ. Τοῦ τὸ ἀποστέλλομε ταχυδρομικῶς! Ὁ ἄλλος μας φίλος ποὺ ἔστειλε συμμετοχὴ εἶναι ὁ Παντούρης Χρ. ἀπὸ τὸ Σιμόπουλον τῆς Ἠλείας. Τὸν εὐχαριστοῦμε!

Ὑπενθυμίζουμε τὸν καλλιτεχνικό μας διαγωνισμὸ (προκήρυξη: φύλλο 39). Ὅλα τὰ γραπτὰ καὶ κάθε ἄλλο ποὺ ἀφορᾶ τὸν σύλλογο «ΔΑΔΕΣ» θὰ στέλνεται στὸ ἑξῆς στὴ διεύθυνση: Νικ. Τριανταφυλλόπουλον Βώκου 31, Χαλκίδα. Ἡ διεύθυνση αὐτὴ ἀκυρώνει κάθε ἄλλη.

Σύλλογος «ΔΑΔΕΣ»

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΑΠΕΙΝΟΛΥΧΝΑΡΙΟΥ

Ὁ σύλλογος «Ταπεινολύχναρο» προκηρύσσει τὸν διαγωνισμὸν «Εἶναι μεγάλη τιμὴ γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες ἡ συναίσθηση ὅτι ἀνήκομεν σὲ τόσο ἔνδοξη φυλή». Δικαίωμα συμμετοχῆς ἔχουν ὅλοι καὶ ὅλες! Προθεσμία μέχρι τέλος Ἰουλίου! Ὁ βραβευθεὶς θὰ τύχῃ ἀξιόλογου βιβλίου. Καὶ ἄλλοι δυὸ θὰ ἐπαινεθοῦν! Οἱ ἐργασίες σας θὰ στέλνουνται στὸν Γεώργιον Δ. Κρασσᾶ Φιλότι - Νάξου. Ἐμπρὸς λοιπόν, γράψτε ὅλοι καὶ ὅλες στό:

Ταπεινολύχναρο

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα

Μάριος, Λογοτέχνις, Ρομπὲν τῶν Δασῶν, Βαρῶνος Μυνχάουζεν, Ἀνεμοδαρμένο Κῦμα, Κυκλαδίτικος Φλοῖσβος, Ἀτρόμητος, Καζανόβας, Δρόσος Χαράλαμπος, Ἄγνωστος, Ἀτρόμητη Ἑλλάδα, Φλίντ, Μπὲν Γκάν, Τσοὺ Σίλβερ, Ἀλεξία Ἀργυρῆ, Ξανθειὰ Σουζάννα, Νῖκος Κρίνης, Ἥρωας τῶν Σερρῶν, Πανύψηλος Κοτρίδης, Εὐάγγελος Παναθηναϊκός.

Περνᾶτε εὐχάριστα τὴν ὥρα σας

1) ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟ

1) 1, 2, 3, 4, 5, 6, 3, 5, 7, 3, 8, 9, 10, 8, 11, 7, 4.
2) 10, 6, 9, 11, 8, 4.
3) 5, 6, 4.
4) 4, 8, 11, 2, 3.
5) 7, 5, 6, 11, 7, 6.

1) Πόλη στὴν ὁποία δόθηκε τὸ ὄνομα τοῦ ἱδρυτῆ της.
2) Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν.
3) Πρακτορεῖο εἰδήσεων.
4) Ἀρχαῖος Νομοθέτης.
5) Εὐρωπαϊκὸ Κράτος.

Κ. Κωλέττης

2) ΣΚΑΛΑ

1) Μ — Σ
2) Μ — — Σ
3) Μ — — — Σ
4) Μ — — — — Σ
5) Μ — — — — — Σ
6) Μ — — — — — — Σ
7) Μ — — — — — — — Σ
8) Μ — — — — — — — — Σ

1) Τρωκτικό.
2) Εἶδος μουσικῆς συνθέσεως.
3) Μυθικὸς Βασιλῆας τῆς Κρήτης.
4) Μυρίζει.
5) Ἀρχαία Μικρασιατικὴ πόλη.
6) Εὐαγγελιστής.
7) Ποταμὸς τῆς Μικρασίας.
8) Γαμβρὸς τοῦ Δαρείου.

Παν. Ἀν. Γερόπαπας

3) ΑΝΤΙΘΕΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

Νὰ βρεθοῦν οἱ ἀντίθετες τῶν παρακάτω λέξεων. Ἂν ἡ λύση εἶναι σωστή, τ' ἀρχικὰ τῶν λέξεων ποὺ θὰ βροῦμε σχηματίζουν γνωστότατο νησί.

1) Ὁλόκληρος, 2) Φρόνιμος, 3) Χονδρός, 4) Κλέφτης, 5) Πονηρός.

Λεωνίδας Δρόσος

4) ΔΙΚΤΥΩΤΟ

Ὁριζόντια καὶ κάθετα: 1) Πόλη τῆς Εὐβοίας. 2) Διαλαλεῖ. 3) Δὲν φαίνεται.

Γ. Καραγιαννίδης, Βέρροια

5) ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ

Ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ὅταν παίζει ἐργάζεται, κι' ὅταν ἐργάζεται παίζει;

Μιχ. Βουλγαράκης, Παληοῦρι

6) ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

Τοποθετῆστε στὰ παραπάνω τετράγωνα τοὺς ἀριθμούς: 2, 3, 3, 4, 4, 4, 5, 6, 7, 7, 8, 8, 10, 12, 13, 13, 13, 13, 14, 14, 14, 16, 17, 18, 22, μὲ τέτοιον τρόπο ὥστε τὸ ἄθροισμά τους ὁριζόντια καὶ κάθετα νὰ εἶναι 50.

Γρηγόριος Λάφας

7) ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ ΧΩΡΙΣ ΕΙΚΟΝΑ

— Καλυψώ, Μίμη, ἐλᾶτε νὰ σᾶς δώσω.
— Τί πρᾶγμα;
— Σᾶς τὸ εἶπα.

Νικ. Θ. Χατζηγεώργης
Μυτιλήνη

8) ΜΕΤΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

Βγάζω Ν καὶ βάζω Λ
καὶ ἀμέσως, τί καλὰ
χώρα τῆς Ἀμερικῆς
γίνετ' Ἕλλην ποιητής.

Στέλ. Σμπυράκης, Χανιὰ

9) ΑΙΝΙΓΜΑ

Τῆς Δωδεκανήσου νῆσος
εἶμαι ὄντως ξακουστὴ
ἂν τὴν κεφαλὴ χαλάσεις
τραπουλόχαρτο θὰ φτιάσεις.

Εὐανθ. Οἰκονομοπούλου, Κυλήνη

10) ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΣ

Γιὰ κράνος, θὰ φορέσω ἕνα γράμμα
σὲ ἥρωα τῆς Τροίας τὴν κεφαλὴ
καὶ θὰ σοῦ παραθέσω ἐν τῷ ἅμα
κοινὴ σαλάτα, νόστιμη πολύ.

11) ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

Βγάλε Χ καὶ βάλε Μ
καὶ θὰ δῇς σὲ μιὰ στιγμὴ
τοῦ γλυκοῦ νεροῦ τὸ ψάρι
γλύκα περισσὴ θὰ πάρῃ.

Νικ. Θ. Χατζηγεώργης
Μυτιλήνη

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ 35ο

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1								■		■	■	■
2	■		■		■		■	■				
3								■		■		■
4	■		■		■							
5						■		■		■		■
6	■		■	■		■						
7							■		■	■		■
8	■		■		■		■					
9								■		■		■
10	■		■		■							
11					■	■		■		■		■
12	■	■	■		■							

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ: 1) Ὕμνησε τὴν Ἐλευθερία. 2) Μιὰ ἱστορικὴ Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα. 3) Ἐκκενώνω. 4) Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου. 5) Μυθολογικὸς ἥρωας. 6) Αὐτὲς εἶναι ἄξιες γιὰ ὅλες τὶς δουλειές. 7) Ὁ πόλεμος ἐδημιούργησε πολλὰ τέτια. 8) Θὰ τὸ βρῆτε στὸ δέντρο. 9) Μεγάλος ποταμὸς τῆς Ἑλλάδας. 10) Τόσα ἦταν τὰ παλληκάρια ἀπὸ τὴ Λειβαδιά. 11) Εἶναι. 12) Σ' αὐτὴν ἔδρασεν ὁ Μιαούλης.

ΚΑΘΕΤΑ: 2) Ἡ μὴ ἀνάμιξη σὲ διαφορὲς ἄλλων. 4) Τέτια πουλιὰ εἶναι τὰ καναρίνια. — Ἀποτελεῖται ἀπὸ κρίκους. 5) Σύνδεσμος. 5) Ἀρέσει στοὺς μπεκρῆδες. — Ἱερὸ βουνό. 7) Τοὺς σηκώνουμε ἅμα θέλουμε νὰ δείξουμε ἀδιαφορία. — Εἶδος ἱστιοφόρου. 8) Καύσιμος ὕλη. 9) Ἀπαίσια, συχαμερά. — Ψιλά. 11) Πάθηση τῆς καρδιᾶς.

ΛΥΣΕΙΣ 34ου ΤΕΥΧΟΥΣ

1) ΡΟΜΒΟΣ

Μ
Μ Υ Σ
Μ Υ Θ Ο Σ
Σ Ο Σ
Σ

2) ΚΥΒΟΛΕΞΟ

ΧῶμΑ
ὥρΑ ν
μΑΤ ι
Ανί α

3) ΣΚΑΛΑ

Α Ν Α
Α Σ Ι Α
Α Θ Η ΝΑ
Α Μ Α Λ Ι Α
Α Σ Π Α Σ Ι Α
Α Σ Θ Ε Ν Ε Ι Α

4) ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΟ

ΚΑΝΑΔΑΣ — ΔΟΜΟΚΟΣ — ΑΔΑΝΑ — ΠΟΡΟΣ — ΑΓΑΝΑ — ΟΝΟΣ — ΠΑΛΑΜΑΣ.

5) ΤΡΙΓΩΝΟ

Π Α Σ Χ Α
Α Σ Ι Α
Σ Ι Α
Χ Α
Α

6) ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΤΕ ΤΑ ΚΕΝΑ

Δ Ο Λ Ο Σ
Ο Δ Ο Υ Σ
Ι Ν Δ Ο Σ
Κ Α Δ Ο Σ
Ι Δ Ι Ο Σ
Δ Α Σ Ο Σ

7) ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

7 5 4 3
5 4 3 7 19
3 7 5 4
4 3 7 5
19

8) ΚΛΙΜΑΚΩΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

Ν Α Υ Α Ρ Ι Ν Ο
Α Ν Α Κ Τ Ο Ρ Α
Κ Α Ν Α Ρ Ι Ν Ι
Π Α Ρ Ν Α Σ Ο Σ
Ε Ξ Υ Π Ν Α Δ Α
Α Χ Υ Ρ Ω Ν Α Σ
Ι Ω Α Ν Ν Ι Ν Α

9) ΔΙΠΛΗ ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΑ

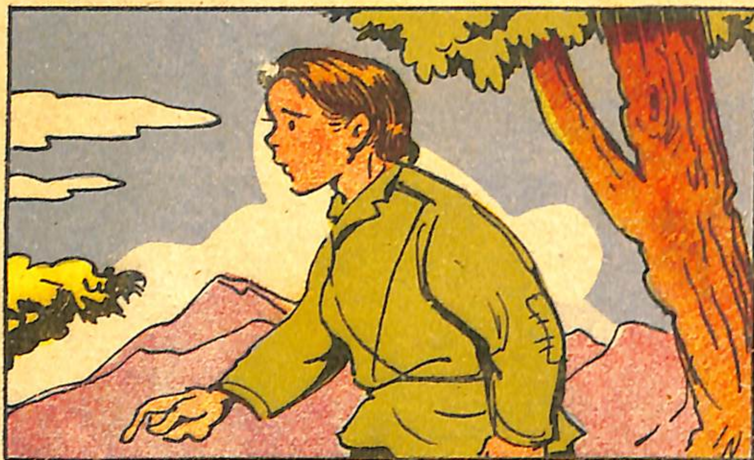
ΠΕῖρα, ΑΛυκή, ΡΕνος, ΙΝδίαι, ΣΗψις. Τὰ ὀνόματα ποὺ σχηματίζονται ἀπὸ τὰ πρῶτα καὶ τὰ δεύτερα γράμματα, εἶναι: ΠΑΡΙΣ - ΕΛΕΝΗ

ΛΥΣΗ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ἀρ. 34

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ: 1) ΕΛΛΑΣ 2) ΚΑΛΥΒΗ, 3) ΡΕΥΜΑ, 4) ΦΡΙΞΟΣ 5) ΣΚΑΦΗ, 6) ΒΩΜΟΝ, 7) ΒΙΟΛΙΑ, 8) ΡΗΓΑΣ, 9) ΒΟΣΚΟΥ 10) ΣΑΥΡΑ.

ΚΑΘΕΤΑ: 1) ΕΒΡΟΣ, 2) ΚΑΙΡΟΝ, 3) ΛΟΥΣΑ, 4) ΦΥΛΑΚΗ 5) ΣΚΑΦΗ, 6) ΒΑΡΥΣ, 7) ΑΛΕΙΦΩ, 8) ΜΑΓΟΥ, 9) ΕΒΔΟΜΟ, 10 ΝΗΣΙΑ.

Ὁ Ἀητός τοῦ Βάλτου

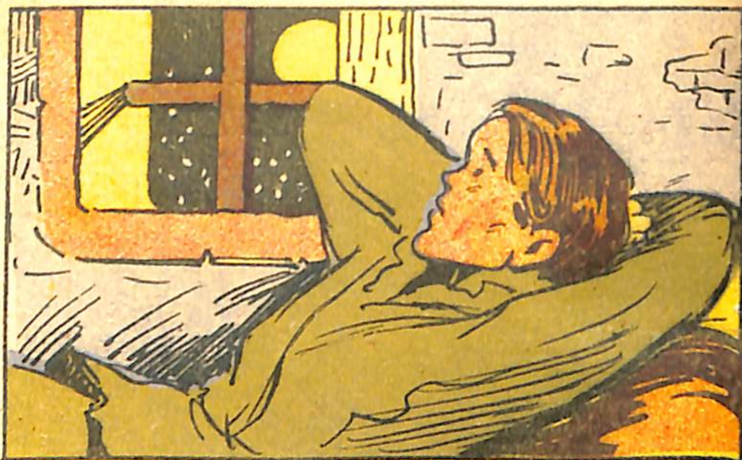
193 Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Βασίλης ἔτρεχε ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὲ θελήματα τοῦ καπετάνιου. Ἦταν λιγώτερο ταραγαμένος τώρα ποὺ εἶχε ἀκούσει τὴν ὁμιλία τοῦ Ἄγρα.

Μ' ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸν ἀναστάτωνε ἡ θύμηση τοῦ Μιχάλη καὶ τῆς κ. Γαλάτειας. Τοῦ Μιχάλη ποὺ ζοῦσε μονάχα μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ πάρη τὴν ἅγια ἐκδίκησή του, τῆς δασκάλας ποὺ μισοῦσε τὸ Βούλγαρο.

Τί θάλεγαν οἱ δυό τους, ποὺ τὸ κοινὸ μῖσος τοὺς εἶχε συνδέσει πιὸ πολὺ κι' ἀπ' τὴν ἴδια τους τὴν ἀγάπη, γιὰ τὴ συμφιλίωση;

Ἡ γελαστὴ μορφὴ τῆς Ράϊκας ἦρθε τότε στὸ νοῦ τοῦ Βασίλη.

— Καιρὸς νὰ κουρνιάση κι' αὐτὸ τὸ φτωχὸ πουλὶ στὴ φωλιά του, εἶπε.

194 Τὴ νύχτα ξανάπεσε πάλι στὶς ἀντινομίες του ὁ Βασίλης.

Γιατί ἄλλαξε στάση ὁ ἀρχηγός; Καὶ νὰ μὴ τὸν ἤξερε; Νὰ μὴ τὸν εἶχε δῆ τί ἀτρόμητο παλληκάρι ἦταν στὴ μάχη; Μὲ πόσο πεῖσμα, μὲ τί λιονταρίσια καρδιὰ πολεμοῦσε τοὺς Βουλγάρους;

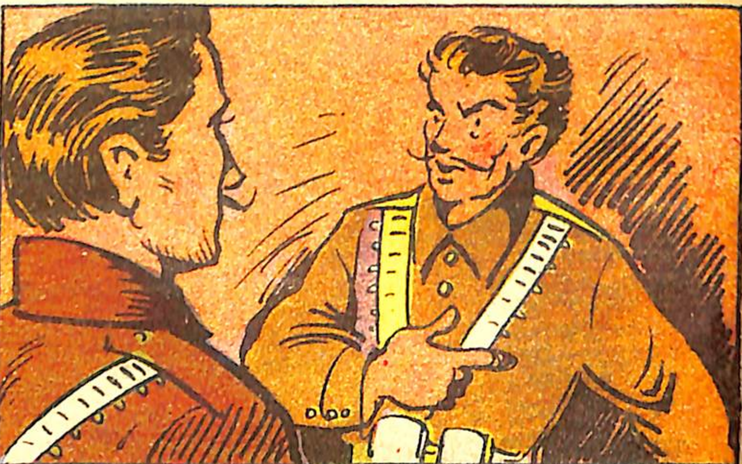
Ἀνήσυχος γυρνοῦσε καὶ ξαναγυρνοῦσε στὸ στρωσίδι του χάμω. Καὶ ξαφνικὰ ἔνοιωσε τὴν ἀνάγκη νὰ δῆ τὴν κ. Γαλάτεια, τὸ Μιχάλη, τὴ Ράϊκα... Νὰ ξεκαθαρίση μαζί τους ποιὸ ἀπ' τὰ δυὸ Εὐαγγέλια θἄπρεπε νὰ πιστέψη... Νὰ ξεμπερδέψη στὸ μυαλό του τὶς ἰδέες ποὺ ἦταν σὰ μπερδεμένο κουβάρι. Μὰ ποῦ νὰ τοὺς βρῆ; Πῶς ν' ἀφήση τὸν ἀρχηγό του ποὺ γύριζε τώρα τὰ χωριὰ κηρύττοντας τὴν εἰρήνευση;

195 Τὴν αὐγὴ ἀποφάσισε νὰ μιλήση ξάστερα στὸν Ἄγρα. Νὰ ζητήση νὰ καταλάβη τὸ νόημα τῆς καινούργιας πολιτικῆς του.

Ὁ Ἀητὸς τοῦ Βάλτου ποὺ διάβαζε στὶς μορφὲς τῶν ἀνθρώπων του τὶς κρυφές τους σκέψεις, κατάλαβε τί γινόταν μεσ' στὴν ψυχὴ τοῦ Βασίλη.

— Ἄκουσε, μικρέ μου, τοῦ εἶπε. Αὐτὸ ποὺ κάνουμε εἶναι ἀνάγκη. Οἱ Τοῦρκοι φοβερίζουν πὼς θὰ μᾶς ἐκτοπίσουν ἀπὸ τὸ Βάλτο ἂν δὲ μονιάσουμε. Ὁ καπετὰν Νικηφόρος ἀρρώστησε, ἐγὼ εἶμαι τσακισμένος. Ὁ ἀγώνας μας βρίσκεται στὸ πιὸ κρίσιμο σημεῖο. Ἂν κλείση μὲ μιὰ εἰρήνη, δὲ χάνουμε τίποτε ποὺ δεχόμαστε τὰ πιστέψωμε τοὺς Βουλγάρους. Ἂν μᾶς γελάσουν ἐμᾶς, ἐσεῖς θὰ τὸν ξαναρχίσετε τὸν ἀγῶνα...

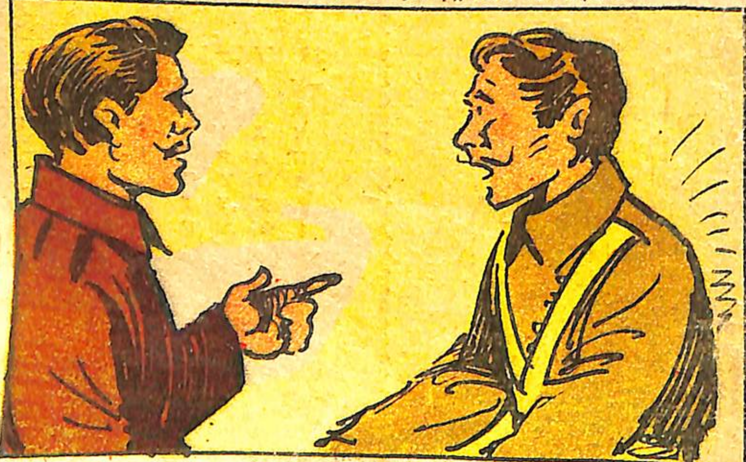

196 — Κι' ἡ Μακεδονία; ρώτησε τὸ παιδί.

— Ποτὲ δὲ θὰ βρῆ λευτεριὰ ἂν οἱ σκλάβοι δὲ μονιάσουν νὰ τὰ βάλουν μὲ τὸν τύραννο, εἶπε ὁ Ἄγρας.

Τότε ὁ Βασίλης κατάλαβε ὁλότελα... Τὸ σχέδιο ἦταν μεγάλο, παλληκαρίσιο καὶ τίμιο... Φτάνει νὰ ἦταν κι' ἀπὸ τὶς δυὸ μεριὲς τὸ ἴδιο.

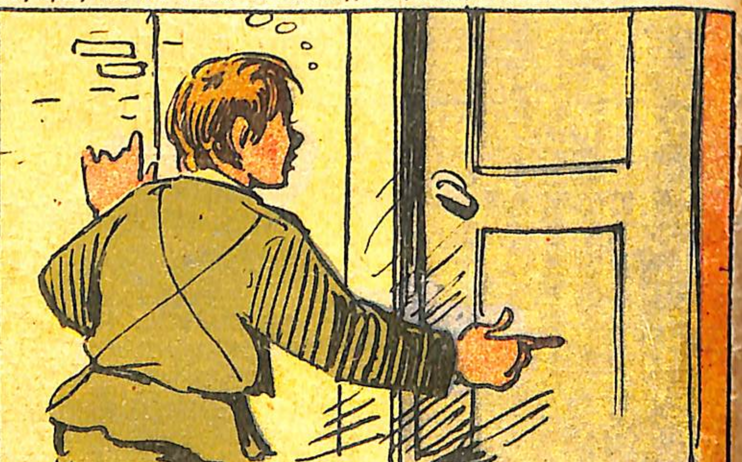
Ἔτσι δούλευε ὁ Ἄγρας μιλώντας καὶ συζητώντας μὲ ὅλους μικροὺς καὶ μεγάλους. Ἔμενε μόνο ὁ πιὸ μεγάλος ὁπλαρχηγὸς τῆς περιοχῆς ὁ Χατζηδημούλας. Αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ τ' ἀκούση πὼς θάδιναν μπέσα στοὺς κομιτατζῆδες. Τρελλάθηκε ὁ Ἄγρας; Ὧρες τοῦ μίλησε ὁ Ἀρχηγός. Αὐτὸς ὅμως ὅλο τὸν ἔκοβε. Ὁ Βασίλης τοὺς ἄκουγε ἀπὸ τὸ πλαϊνὸ δωμάτιο.

197 — Τοὺς ξέρεις ἐσὺ τοὺς Βουλγάρους; εἶπε ὁ Χατζηδημούλας στὸν Ἄγρα. Ξέρεις τί ἄπιστα θεριὰ εἶναι;

— Τοὺς ξέρω καὶ τοὺς πολέμησα, εἶπε μὲ τ' ἀνοιχτόκαρδό του χαμόγελο ὁ Ἀητός. Μὰ θὰ πάω μονάχος μου νὰ τοὺς βρῶ. Μονάχος μου χωρὶς τοὺς ἄνδρες μου. Θὰ μ' ἀκούσουν ὅλοι.

— Δὲν εἶσαι στὰ σύγκαλά σου, εἶπε ὁ Χατζηδημούλας. Νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ τί θὰ σοῦ κάμουν ἂν πᾶς. Θὰ σὲ τραβήξουν μπαμπέσικα στὰ λημέρια τους, θὰ σὲ πιάσουν, θὰ σὲ δέσουν, θὰ σὲ γυρνοῦν ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό. Καὶ δὲ θὰ ποῦν πὼς σὲ γέλασαν. Παρὰ θὰ ποῦν πὼς σὲ νίκησαν σὲ μάχη, ἐσένα τὸ Γενικὸ Ἀρχηγὸ τῶν Ἑλλήνων, ὅπως σὲ λένε.

198 Ἔτρεμε ὁ Χατζηδημούλας καὶ φώναζε καὶ δάκρυα θυμοῦ γέμιζαν τὰ μάτια του. Ἀντίκρυ του ἥσυχος ἔστριβε ἕνα τσιγάρο ὁ Ἄγρας. Σοβαρός, ἀκλόνητος ἄκουγε τὸν ὁπλαρχηγό.

— Μὴν τὸ κάμης, καπετὰν Ἄγρα, εἶπε ὁ Χατζηδημούλας.

— Τί ἀξίζει ἕνας ἄνθρωπος μπροστὰ σ' ἕνα τέτοιο σκοπό, ἀπάντησε ἥρεμα ὁ Τέλος Ἄγρας.

Ἀπὸ δίπλα ἄκουγε ὁ Βασίλης. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά. Ὁ Ἄγρας λοιπὸν εἶχε ἀποφασίσει τὴ ζωή του. Βάδιζε στὸ θάνατο;

— Θὰ φύγω ἀποφάσισε ἄξαφνα ὁ Βασίλης. Θὰ πάω νὰ εἰδοποιήσω τὴν κ. Γαλάτεια. Ἴσως προφτάσουμε νὰ τὸν σώσουμε. (Συνεχίζεται)